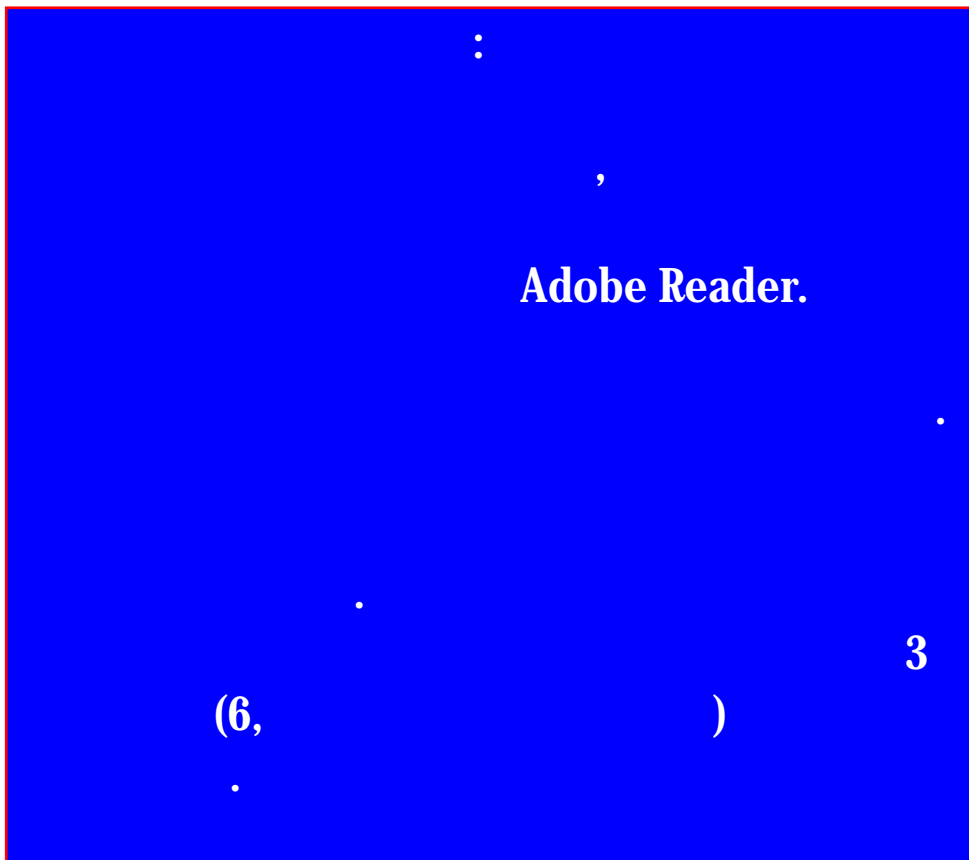

Якщо ми нічого не робимо

Нариси та огляди 25-річної адвокатської діяльності

If We Do Nothing

Essays and reviews from 25 years of
white advocacy

Note from the translator:

This is a dual language text designed to be viewed using the facing pages option in Adobe reader. That is, you should have a page of the translated text on the left and the original English on the right. You can also produce a dual language printed copy.

Instructions for how to handle the dual-language text are in the last 3 pages (6, including translation) of this document.

Також Джаред Тейлор:

Тіні висхідного сонця: критичний погляд на японське чудо

Тиранія нового та інших нарисів

Забруднені добрими намірами: расові відносини в сучасності

Америка

Біла ідентичність: расова свідомість у 21 столітті

Also by Jared Taylor:

Shadows of the Rising Sun: A Critical View of the Japanese Miracle

The Tyranny of the New and Other Essays

*Paved With Good Intentions: Race Relations in Contemporary
America*

White Identity: Racial Consciousness in the 21st Century

ЯКЩО МИ робимо НІЧОГО

*Нариси та огляди від
25 років адвокатури білого
кольору*

від

Джаред Тейлор

IF WE DO NOTHING

*Essays and reviews from
25 years of white advocacy*

by
Jared Taylor

Також доступний в New Century Books

*Забруднена добрими намірами
провал расових відносин у
сучасне майбутнє*

Джаред Тейлор, 2014 р., Заснований
на Carroll & Graf Edition, 1992

*Раса проти різниць у часі
расові ереси для 20-го століття,*
Джордж Макданіел, ред. 2003 рік

*Раса і Розум: погляд Янки
Карлетон Путнам, 2006*

*Позитивна дія Ноах:
Різноманітність, значення
Персонаж та інші брехні
(Секція та видання «
Стівен Фаррон, 2010*

*Справжня американська дилема:
раса, імміграції та
Америку*

Джареді Тейлорі, ред. 1998 рік

*Чому питання раса: расові розбіжності
та що вони означають*
Майкл Левін, 2005

*Основні твори про расу
Самуель Т Френсіс, 2007*

*Біла ідентичність: расова домепність
в 21 - *столітті*
Джаред Тейлора, 2011 рік

Лице в лице з расою»
Джаред Тейлор, ред. 2014 рік

Книги Нового століття

Дизайн обкладинки Кевін І. Бійня

Опубліковано спільно з:

Американське Відродження (www.AmRen.com)

ISBN № 978-0-9838910-4-8

Also available from New Century Books

*Paved With Good Intentions:
The Failure of Race Relations in
Contemporary America*
Jared Taylor, 2014, based on
Carroll & Graf Edition, 1992

*A Race Against Time: Racial
Heresies for the 21st Century*
George McDaniel, Ed. 2003

Race and Reason: A Yankee View
Carleton Putnam, 2006

*The Affirmative Action Hoax:
Diversity, the Importance of
Character, and Other Lies* (Sec-
ond Edition),
Steven Farron, 2010

*The Real American Dilemma:
Race, Immigration, and the
Future of America*
Jared Taylor, Ed., 1998

*Why Race Matters: Race Dif-
ferences and What They Mean*
Michael Levin, 2005

Essential Writings on Race
Samuel T. Francis, 2007

*White Identity: Racial Con-
sciousness in the 21st Century*
Jared Taylor, 2011

Face to Face With Race
Jared Taylor, Ed., 2014

Copyright © 2017 by New Century Foundation

New Century Books

Cover design by Kevin I. Slaughter

Published in conjunction with:

American Renaissance (www.AmRen.com)

ISBN No. 978-0-9838910-4-8

Вступ

Упродовж кількох років друзі закликали мене зібрати свої найкращі писання за останні 25 років в один том. Мені приємно думати, що може бути попит на таку книгу, але я протистояв ідеї. По-перше, колекція моєї « найкращої роботи » у віці 65 років викликає занепокоєння у фіналі. Чи напишу достатньо гарних творів протягом *наступних* 25 років, щоб виправдати « Том другий », чи це кінець рядка?

По-друге, є проблема, що вкласти і покинути. Я написав кілька книг, в яких я розробив те, що, на мою думку, є найкращим внеском у питання расових відносин і що вони означають для білих. *Забруднені добрими намірами* (1992) та « *Біла ідентичність* » (2011) наповнені серйозними матеріалами такого роду, і я намагався уникати того самого ґрунту. І все-таки більшість моїх інших творів пов'язані з центральними темами цих книг; для тих із нас, хто правильно розуміє расу, невдача західної людини зробити найосновніші кроки для забезпечення власного виживання - це трагедія, яка ніколи не виходить з розуму.

Тому перша глава стосується цих тем, але з різних точок зору. Наприклад, у « Шлях нашого народу » я намагався зрозуміти, чому, схоже, західна людина обрала забуття, а не виживання. Це такий неприродний вибір, він кричить для пояснення.

Другий розділ з історії - це інший спосіб намагатися зрозуміти дивну нездатність білих захищати власні інтереси. У « Расовій ідеології імперії » я описую дивовижне небажання європейців навіть у розпал доби Імперії діяти явно расовими способами. Ми припускаємо, що чоловіки, які будували Французьку та Британську імперії, мали сильну расову свідомість, яка просто була втрачена. Не так. Амбівалентність білої людини щодо раси триває вже давно.

Introduction

For several years, friends have urged me to collect my best writing from the last 25 years into a single volume. It is flattering to think there could be a demand for such a book, but I resisted the idea. First, a collection of my “best work” at age 65 has a disturbing air of finality. Will I write enough good pieces over the *next* 25 years to justify “Volume Two,” or is this the end of the line?

Second, there is the problem of what to put in and leave out. I have written several books, in which I developed what I think are my best contributions to the questions of race relations and what they mean for whites. *Paved With Good Intentions* (1992) and *White Identity* (2011) are full of serious stuff of that kind, and I have tried to avoid covering the same ground. Still, most of my other writing is related to the central themes of those books; for those of us who have a correct understanding of race, the failure of Western man to take the most basic steps to ensure his own survival is a tragedy that is never entirely out of our minds.

The first chapter therefore touches on those themes, but from various angles. In “The Ways of our People,” for example, I have tried to understand *why* Western man seems to have chosen oblivion rather than survival. This is such an unnatural choice it cries out for explanation.

The second chapter, on history, is a different way of trying to understand the strange inability of whites to defend their own interests. In “The Racial Ideology of Empire,” I describe the surprising reluctance of Europeans, even at the height of the Age of Empire, to act in explicitly racial ways. We assume that the men who built the French and British empires had a strong racial consciousness, which has simply been lost. Not so. The white man’s

» Справжня історія *Браун проти борту*» - це набагато свіжіший випадок, коли біла людина не розуміє расу. Це найбільш хвалене і захоплене рішення Верховного Суду в історії Америки; це також неправильне читання Конституції, яке було досягнуто через неетичну змову і призвело до агонії насильницької інтеграції до школи, яка вигнала білих з міст Америки. Ніщо з цього не має значення для шанувальників *Брауна*, оскільки воно базувалося на мареннях, якими вони поділяються донині.

Третій розділ про поточні події містить уривок, який є улюбленим тим, хто хоче довести, що я « расист. » Це висновок статті про вироджену поведінку негрів у Новому Орлеані після урагану Катріна:

Раси різні. Чорношкірі та білі бувають різні. Коли негрів повністю залишають перед власними пристроями, західна цивілізація - будь-яка цивілізація - зникає. А в умовах кризи він зникає за ніч.

Це, мабуть, найсуворіша річ, яку я коли-небудь писав про чорношкірих, але я буду стояти поруч, поки не доведеться неправильно. Мені буде важко довести мене неправильно, оскільки чорношкірі ніколи не залишаються повністю власними пристроями. Навіть у найтемніших куточках Гаїті та Африки є автомобілі, мобільні телефони та електричні генератори. Коли нещастя досягає титульних розмірів, є іноземна допомога. Але навіть за технологій та добродійності білої людини, чи існує цілком чорна країна, або навіть місто, що піднімається над виживанням і сприяє тому, що можна чесно назвати « цивілізацією? » Якщо є, читачі, безсумнівно, дадуть мені знати.

Четвертий розділ називається « Інша перспектива », і я намагався включити статті, які виправдовують цю слабко самовільну назву. Перший твір виражає моє непідробне здивування за прихильність Роза Паркс отримала все життя, особливо після смерті. Люди люблять міфи та героїв, але чи справді я можу бути єдиною людиною, яка думає, що сідати в автобус не робить когось героєм? Кожна інша стаття в цьому розділі також є виразом здивування; можливо, кращий заголовок був би « З кроку. »

ambivalence about race goes back a long time.

“The Real Story of *Brown v. Board*” is a much more recent case of the white man’s failure to understand race. It is the most praised and admired Supreme Court decision in American history; it is also a misreading of the Constitution, was arrived at through unethical collusion, and led to the agony of forced school integration, which drove whites out of America’s cities. None of this matters to *Brown*’s admirers because it was based on delusions they share to this day.

The third chapter, on current events, contains the passage that is the favorite of those who want to prove that I am a “racist.” It is the conclusion of an article about the degenerate behavior of blacks in New Orleans after Hurricane Katrina:

The races are different. Blacks and whites are different. When blacks are left entirely to their own devices, Western Civilization—any kind of civilization—disappears. And in a crisis, it disappears overnight.

This is probably the harshest thing I have ever written about blacks, but I will stand by it until proven wrong. It will be hard to prove me wrong because blacks are never left entirely to their own devices. Even in the darkest corners of Haiti and Africa there are automobiles, cell phones, and electric generators. When misery reaches front-page proportions, there is foreign aid. But even with the technology and charity of the white man, is there an entirely black-run country—or even a city—that rises above survival and contributes to what can honestly be called “civilization?” If there is, readers will doubtless let me know.

The fourth chapter is called “A Different Perspective,” and I have tried to include articles that justify that faintly self-congratulatory title. The first piece expresses my genuine bewilderment at the adulation Rosa Parks got all her life and especially after she died. People love myths and heroes, but can I really be the only person who thinks that sitting down on a bus does not make someone a hero? Every other article in this chapter is likewise an expression of bewilderment; maybe a better title would have been “Out of Step.”

Останній розділ розповідає про мене кілька речей. Я думаю, що багато письменників говорять більше, ніж повинні про себе, тому ця глава коротша, ніж інші. Це також включає мої спогади про двох чоловіків, яких мені пощастило добре знати: Сема Френсіса та Джо Собрана. Це тверезість, коли вмирають члени власного покоління; трагічно, коли справді геніальні розуми видушені. Я намагався передати щось таке, що було, як бути в компанії тих чудових чоловіків.

Нарешті, я хотів би подякувати Крісу Робертсу та Генрі Волфу з співробітників американського «Відродження» за те, що вони домучали мене до того, що насправді склали цю колекцію та за те, що вони підтвердили текст. Вони зробили чудові пропозиції щодо того, що включати; Я перекрив їх лише кілька разів, хоча вони, мабуть, мали рацію.

Я також хотів би подякувати Кевіну Бойню за те, що він встиг перетворити свою фотографію на привабливу обкладинку книги. Навіть збірка моїх власних раніше опублікованих статей виявилася дуже спільним зусиллям.

Джаред Тейлор, Октон, штат Вірджинія,
21 червня 2017 року

The last chapter says a few things about me. I think many writers talk more than they should about themselves, so this chapter is shorter than the others. It also includes my recollections of two men whom I was lucky to know well: Sam Francis and Joe Sobran. It is sobering when members of your own generation die; it is tragic when truly brilliant minds are snuffed out. I have tried to convey something of what it was like to be in the company of those remarkable men.

Finally, I would like to thank Chris Roberts and Henry Wolff of the staff of *American Renaissance* for pestering me to the point of actually putting this collection together and for proofing the text. They made excellent suggestions on what to include; I overruled them only a few times, even though they were probably right.

I would also like to thank Kevin Slaughter for managing to turn a photograph of me into an attractive book cover. Even a collection of my own previously published articles has turned out to be very much a collaborative effort.

Jared Taylor, Oakton, Virginia
June 21, 2017

Зміст

1 . Основні принципи.....	1
Якщо ми нічого не робимо	1
Шляхи нашого народу.....	14
Чи можлива багаторасова нація?.....	31
Біле виживання: поза консервативним та ліберальним.....	37
Різноманітність знищує довіру	43
Патологічний альтруїзм	49
Чому ми зобов'язані нашим людям	59
2. Історія	73
Расова ідеологія імперії.....	73
Браун проти Ради: реальна історія	91
Злочинення в Монтічелло?.....	109
Африка з часів незалежності	113
3. Поточні події.....	128
Гарячі часи у великому місті.....	128
Думки гірші за вбивство.....	130
Африка в нашій середині.....	133
Вуду, насильство та гра	147
Жертва.....	147
Важкий час	151
Відкритий лист генеральному прокурору	159
Ерік Холдер	159
Президент Обама про Фергюсона:.....	162
Проблема - це система правосуддя, а не насильники.....	162
The New York Times натикається на Істину в Балтіморі	165
Як створюються нові американці.....	168
Це смерть Європи?.....	171

Contents

1. BASIC PRINCIPLES

If We Do Nothing	1
The Ways of Our People	14
Is a Multiracial Nation Possible?	31
White Survival: Beyond Conservative and Liberal	37
Diversity Destroys Trust	43
Pathological Altruism	49
What We Owe Our People	59

2. HISTORY

The Racial Ideology of Empire	73
<i>Brown vs. Board</i> : the Real Story	91
Miscegenation at Monticello?	109
Africa Since Independence	113

3. CURRENT EVENTS

Hot Times in the Big City	128
Thoughts Worse Than Murder	130
Africa in Our Midst	133
Hard Time	151
Open Letter to Eric Holder	159
President Obama on Ferguson	162
The <i>New York Times</i> Stumbles onto the Truth	165
How New Americans Are Made	168
Is This the Death of Europe?	171

4. Різні Точки Зору	180
Цікаве безумство	180
Правда про Тускгея	184
Доїти сон	188
La Raza Eyes Верховний суд	195
«Благородна вигадка» або Шкідна отрута?	197
Перехід до чорного правила?	203
Раса та література: чому це завжди ліберально?	207
Вузькі вірності: Нація проти Раси	213
Відкритий лист консерваторам	218
Дурість жінок у бою	221
Пік для рятувальних катерів	226
5. Виступаючи особисто	229
Чому я ненавиджу суперкубок	229
Біла магія Ентоні Тролопи	232
Не знімаючи мову	236
150 років після форту Самтер	239
Героїчне насильство	244
Пам'ятаючи Джо Собрана	247
Сем Френсіс, RIP	250

4. A DIFFERENT PERSPECTIVE

A Curious Madness	180
The Truth About Tuskegee	184
Milking the Dream	188
La Raza Eyes the Supreme Court	195
Noble Fiction—Or Noxious Poison?	197
Transition to Black Rule?	203
Race and Literature: Why Is It Always Liberal?	207
An Open Letter to Conservatives	218
The Folly of Women in Combat	221
The Rush for the Lifeboats	226

5. SPEAKING PERSONALLY

Why I Hate the Super Bowl	229
The White Magic of Anthony Trollope	232
Unsexing the Language	236
150 Years After Fort Sumter	239
Heroic Violence	244
Remembering Joe Sobran	247
Sam Francis, RIP	250

1 . Основні принципи

Якщо ми нічого не робимо

НАЦІЯ, яку ми будуємо, - це одна, в якій ми не хотіли б жити.

Це текст виступу, який я виголосив на першій американській конференції "Відродження" в Атланті в 1994 році. Статистика, з якої я розпочав виступ, застаріла - і ще більше хвилює. Зараз очікується, що білі люди стануть меншиною в США до 2043 року. У 2013 році народжувалося більше небілих матерів, ніж білих матерів, і диспропорція з цього року зростає з кожним роком.

У безрезні Бюро перепису оприлюднило свою періодичну проекцію етнічного складу США протягом наступних кількох десятиліть. Він радісно повідомляє, що якщо поточна імміграція та рівень народжуваності будуть стабільними, до 2050 року відсоток латиноамериканців збільшиться з 10 до 25 відсотків, азіатців - з трьох до восьми відсотків, а темношкірих - з 12 до 14 відсотків. Усі ці збільшення відбуватимуться за рахунок білих, які, за прогнозами, впадуть з 74 відсотків населення до приблизно 50 відсотків.

Тому протягом 54 років білі будуть на межі стати лише ще однією расовою меншиною. А оскільки білі мають так мало дітей, вони будуть старою меншиною. Протягом всього 34 років - до 2030 року - вони вже становитимуть менше половини населення віком до 18 років, але це буде три чверті населення старше 65 років. Деякі з людей, які читають ці слова, оживуть, коли ці речі збудуться.

Як завжди, прогнози Бюро перепису викликали незначний інтерес.

1. Basic Principles

If We Do Nothing

THE NATION WE ARE BUILDING IS ONE IN WHICH WE
WOULD NOT WISH TO LIVE.

This is the text of the speech I gave at the first American Renaissance conference, in Atlanta in 1994. The statistics with which I began the speech are now out of date—and even more worrying. Whites are now expected to become a minority in the United States by 2043. In 2013, there were more births to non-white mothers than to white mothers, and the disproportion has grown every year since then.

In March, the Census Bureau released its periodic projection of the ethnic makeup of the United States during the next few decades. It reported cheerfully that if current immigration and birth rates hold steady, by the year 2050 the percentage of Hispanics will have increased from 10 to 25 percent, that of Asians from three to eight percent, and that of blacks from 12 to 14 percent. All these increases will come at the expense of whites, who are projected to fall from 74 percent of the population to about 50 percent.

Within 54 years, therefore, whites will be on the brink of becoming just one more racial minority. And because whites are having so few children, they will be an *old* minority. Within just 34 years—by 2030—they will already account for less than half the population under age 18, but will be three quarters of the population over 65. Some of the people reading these words will be alive when these things come to pass.

As usual, the Census Bureau's projections stirred little interest. The *New York Times* did note that the projected changes would rep-

New York Times зробив примітку про те, що передбачувані зміни буде представник праці, «глибока демографічна зрушення» і що майбутнє поєднання старих білих і молодих чорношкірих і латиноамериканців може дати дебати про соціальне забезпечення «расовий і етнічного відпливу.» Це, здавалося, було найбільш тривожним, про що могли подумати *Times*.

Чому існує майже повна тиша про зміну чисельності населення, яка, якщо вона відбудеться, перетворить більшу частину країни до невпізнання? Чому не існує дискусій щодо того, що це означатиме в освіті, політиці, демократії, системі присяжних, національній єдності, расових тертях, злочинності, зовнішній політиці, продуктивності праці чи практично будь-якому іншому національному показнику?

Демографічне майбутнє США - це, мабуть, найважливіше питання, з яким ми стикаємось, але воно не приділяє уваги. Більшість білих просто відмовляються думати про те, що відбувається з їхньою країною чи про майбутнє третього світу, яке вони забезпечують своїм дітям та онукам. Ті, хто думає про демографічні зміни, переконані, що це неминуче і що опір якимось буде аморальним.

Те, що робить мовчання настільки незрозумілим, це те, що існує дуже мало таємниць щодо природи змін, які ми можемо передбачити. Майами, Детройт і Монтерей Парк, Каліфорнія - хороші приклади того, що відбувається, коли місто стає латиноамериканським, чорним або азіатським. Подробиці трансформації цікаві, але достатньо відзначити очевидне: Коли концентрація nonwhites досягне певного рівня, білі не можуть або не будуть жити серед них. За винятком кількох позолочених анклавів, в Майамі, Детройті чи Монтерейському парку практично не залишилося білих. «Білий політ» - універсальний факт американського життя. Ліберали можуть це шкодувати, але ніхто не може заперечувати це.

У 1960-70-х роках білі, як правило, тікали від чорних, але великі чорні міграції значною мірою закінчилися, а білі відновили відстань між двома расами. В останні десятиліття саме масивна, небіла імміграція найчастіше виганяє білих із своїх околиць, а тривала імміграція лише посилює чужий характер цих місць. Ніхто не вважає, що прихід ще більш гаїтян, Гватемальці, мексиканці, жителі Ямайки, або в'єтнамська яким - то чином відновити колишній CHARAC тер Південної і Центральної Лос - Анджелесі або Майамі і змусити білих рухатися назад.

resent “a profound demographic shift” and that the future mix of old whites and young blacks and Hispanics might give the debate about Social Security “a racial and ethnic tinge.” This seemed to be the most disturbing thing the *Times* could think of.

Why is there almost complete silence about a population shift that, if it takes place, will transform much of the country beyond recognition? Why is there no debate about what this would mean in terms of education, politics, democracy, the jury system, national unity, racial friction, crime, foreign policy, labor productivity, or virtually any other national indicator?

The demographic future of the United States is perhaps the most important question we face, yet it receives no attention. Most whites simply refuse to think about what is happening to their country or about the third-world future they are ensuring for their children and grandchildren. Those who do think about demographic change have been browbeaten into believing that it is inevitable and that resistance would, somehow, be immoral.

What makes the silence so unaccountable is that there is very little mystery about the nature of the changes we can anticipate. Miami and Detroit and Monterey Park, California are good examples of what happens when a city becomes Hispanic, black, or Asian. The details of the transformation are interesting, but it is sufficient to note the obvious: Once the concentration of non-whites reaches a certain level, whites cannot or will not live among them. Except in a few gilded enclaves, there are virtually no whites left in Miami or Detroit or Monterey Park. “White flight” is a universal fact of American life. Liberals may deplore it, but no one can deny it.

In the 1960s and 1970s, whites were generally fleeing blacks, but the great black migrations have largely come to an end, and whites have reestablished distance between the two races. In recent decades, it is massive, non-white immigration that most often drives whites from their neighborhoods, and continuing immigration only hardens the alien character of these places. No one believes that the arrival of yet more Haitians, Guatemalans, Mexicans, Jamaicans, or Vietnamese will somehow restore the former charac-

Процес працює іншим способом. Зі збільшенням їх кількості небілі продовжують розширюватися на сусідні райони. Білі, з яких багато хто втекли з дому перед першим вторгненням, знову від'їжджають.

Це, таким чином, буде одним із певних наслідків демографічних змін: все більше і більше частин Сполучених Штатів стане для білих по суті непридатним для проживання. Це буде *можливо фізично* для білих, щоб жити з мексиканцями в Браунсвілл, штат Техас або неграми Камден, штат Нью-Джерсі, але такі місця будуть майже як чужорідні і, як непривабливий, як Оахака або Момбаси. Вони насправді будуть більш непроханими. Люди Оаксаки і Момбаси люблять і захоплюються білими американцями, тоді як люди Браунсвіля та Камдена мають сильну і часом жорстоку неприязнь до білих.

Існує багато іронії в курсі, на який налаштована наша нація. Більшість білих американців можуть думати про будь-яку кількість громад чи мікрорайонів, в яких вони могли б хотіти жити. Не один, ймовірно, має небілу більшість. Так само більшість білих не можуть назвати жодної небілої громади, в якій вони могли б жити. Крім того, якщо хтось запитав білих, в які країни вони могли б переїхати, якби їм довелося виїхати зі США, майже всі згадують європейську країну, Канаду, Австралію чи Нову Зеландію. Усі білі. Тому наша країна взяла курс, який зробить все більші частини його непривітними, навіть поза межами, білими. Зрештою країна в цілому може стати тією, в якій білі не бажають жити.

На якомусь рівні всі в Америці це розуміють. Навіть найблудніші білі ліберали живуть у Гарлемі, Ватсі чи Південному Центральному Лос-Анджелесі, або в будь-якому з тисячі інших районів, які були перетворені небілими. Незважаючи на їхні висловлювання про життєво важливе значення та бажаність інтеграції, практично жоден білий не готовий зробити найочевидніший крок на шляху до цього: придбати будинок у чорному мікрорайоні.

Знищення інфраструктури

Там, де це найбільше важливо - де вони роблять свої домівки і переводять своїх дітей - навіть самі ліберальні білі раптом демонструють розуміння реальності, що суперечить тому, у що вони стверджують, що вірять і за що виступають.

ter of South Central Los Angeles or Miami and induce whites to move back.

The process works the other way. As their numbers increase, non-whites continue to expand into adjacent areas. Whites, many of whom fled their homes in the face of the first incursion, move away once again.

This, then, will be one of the certain effects of demographic change: More and more parts of the United States will become, for whites, essentially uninhabitable. It will be *physically possible* for whites to live with the Mexicans of Brownsville, Texas or the blacks of Camden, New Jersey but such places will be almost as alien and as uninviting as Oaxaca or Mombasa. They will actually be more uninviting. The people of Oaxaca and Mombasa like and admire white Americans, whereas those of Brownsville and Camden have a strong and sometimes violent dislike for whites.

There is much irony in the course on which our nation has been set. Most white Americans can think of any number of communities or neighborhoods in which they might want to live. Not one is likely to have a non-white majority. Likewise, most whites cannot name a single non-white community in which they could bear to live. Furthermore, if one were to ask whites what countries they might move to if they had to leave the United States, almost all will mention a European country, Canada, Australia, or New Zealand. All are white. Our country has therefore embarked on a course that will make ever larger parts of it inhospitable, even off-limits, to whites. Eventually the country as a whole could become one in which whites would not wish to live.

At some level, everyone in America understands this. Not even the most deluded white liberals live in Harlem or Watts or South Central Los Angeles, or in any of a thousand other neighborhoods that have been transformed by non-whites. Despite their pronouncements about the vital importance and desirability of integration, virtually no white is willing to take the most obvious step towards making it happen: buy a house in a black neighborhood.

Destroying the Infrastructure

Where it matters most—where they make their homes and rear

Навіть вони помітили, що хоча деталі небілого розкуркулення різняться залежно від частини країни та людей, які приїжджають, все важливе завжди втрачається, коли білі відсуваються.

Чорні лякають навіть найзапекліших інтеграціоністів. Чорношкірі Східного узбережжя, зокрема, мають звичну фізичну знищення міст, в які вони переїжджають. Детройт, Ньюарк, Південний Бронкс, Камден, Північна Філадельфія та Південна сторона Чикаго зараз мають величезні простори вільних ділянок та занедбаних будівель.

Детройт вже не може дозволити собі обслуговувати деякі з найзамутніших, малонаселених районів. Він розглядає можливість вивезти нечисленних людей, що залишилися, та вивести з експлуатації цілі її частини - вимкнути комунальні послуги, зупинити доставку пошти, витягнути автобусні лінії, припинити роботу поліції та пожежної служби та дозволити природі перейняти її. Існують також гострі пропозиції щодо частин міста Детройту, де порожні хмарочоси височать над безлюдними вулицями. Деякі люди хочуть перетворити територію в тематичний парк для міської архітектури - як міста-привиди на Заході.

Чорні руйнували міста кількома способами. Один - підпал. Багато мікрорайонів Східного узбережжя ніколи повністю не відбудовувались після гоночних заворушень 1960-х. Сьогодні чорношкірі молоді в Детройті, Ньюарку та інших місцях святкують Хеллоуїн напередодні - яку вони називають Ніччю диявола - спляючи стільки будинків, скільки можуть. Інші будівлі, часто чарівні таунхауси століття, стають непридатними для життя, оскільки ніхто не заважає їх утримувати. Інші просто відмовляються, оскільки порядні, відповідальні негри рятуються злочином і виродженням. Результат - підірваний, порожній вигляд стільки східних чорних гетто. Цілі міста повільно віддалилися від тих частин, якими займали негрів, коли білі будують будинки та підприємства подалі від розширення. У колишніх центрах важливих міст були викреслені цілі глави міської історії. Не залишилося й сліду поколінь працюючих білих, які наполегливо працювали, виховували дітей та сподівалися на краще майбутнє.

their children—even the most liberal whites suddenly demonstrate a grasp of reality at odds with what they claim to believe and stand for. Even they have noticed that although the details of non-white dispossession differ according to the part of the country and the people who arrive, something essential is always lost when whites move away.

Blacks frighten even the most ardent integrationists. East Coast blacks, in particular, have the disconcerting habit of physically destroying the cities they move into. Detroit, Newark, the South Bronx, Camden, North Philadelphia, and the South Side of Chicago now have huge expanses of vacant lots and derelict buildings.

Detroit can no longer afford to serve some of its most blighted, sparsely inhabited neighborhoods. It is considering moving out the few remaining people and decommissioning whole sections of itself—shutting off utilities, stopping mail delivery, pulling out bus lines, ending police and fire service, and letting nature take over. There are similarly stark proposals for parts of down-town Detroit, where empty skyscrapers tower over deserted streets. Some people want to turn the area into a theme park for urban architecture—like the ghost towns in the West.

Blacks have destroyed cities in several ways. One is arson. Many East Coast neighborhoods never completely rebuilt after the race riots of the 1960s. Today, black youngsters in Detroit, Newark, and elsewhere celebrate Halloween eve—which they call Devil's Night—by burning down as many houses as they can. Other buildings, often charming turn-of-the-century townhouses, become uninhabitable because no one bothers to maintain them. Others are simply abandoned as the decent, responsible blacks flee crime and degeneracy. The result is the blasted, vacant look of so many Eastern black ghettos. Entire cities have slowly shifted away from the parts that blacks have occupied, as whites build homes and businesses away from the expanding blight. In what were once the centers of important cities, whole chapters of urban history have been wiped away. Not a trace remains of generations of industrious whites who worked hard, reared children, and hoped for a better future.

Латиноамериканці зазвичай не руйнують міст, хоча 1992 р. Бунти в Лос-Анджелесі показали, що вони іноді можуть спалювати і грабувати власні квартали так само, як це роблять чорні. Так само пуерториканські ділянки у зовнішньому районі Нью-Йорка можуть бути такими ж грізними, як і будь-який населений неграми.

Латиноамериканці мають різний ефект. Вони приносять злочинність і знижують якість державних шкіл - достатньо причин для того, щоб білі могли переїжджати, - але вони також приносять чорним чужості не так. Багато хто готовий прожити десять до кімнати, перетворити гаражі на спальні, припаркувати автомобілі на передньому подвір'ї, утримувати курей та практикувати галасливу версію католицизму третього світу. Але найбільша ознака чужорідності - іспанська. Повітряні хвилі, стелажі для журналів, вітрини та саме повітря дзвонять мовою, яку більшість білих не розуміють. Епізодичний проїжджаючий автомобіль із позначкою « Police », а не « Policia » - це нагадування про те, що це все ще, теоретично, Сполучені Штати.

У 1991 році президент асоціації власників чорних будинків у Південному Центральному Лос-Анджелесі пояснив своє протидія хвилі мексиканців, що переселяються в колись чорну зону: « Це інша культура, інша порода людей. Вони не мають однакових значень. Ви не можете зібратися з ними. Це як змішування олії та води. » Зараз забуті та давно відійшли білі жителі, можливо, сказали те саме про чорношкірих.

Коли азіати приїжджають у великій кількості, їх ефект є більш неоднозначним. Деякі північноазіатські групи вчиняють менше злочинів, ніж білі, заробляють більше грошей і краще в школі. Інші, як Хмонг і Камбоджі, мають фантастично високі показники бідності та залежності від добробуту. Однак *не має значення*, чи будують японці чи китайці товариства, які, в деяких аспектах, об'єктивно переважають у європейців. Важливо лише те, що вони *різні*.

Коли велика кількість іммігрантів з Північної Азії переїхала до парку Монтерей, штат Каліфорнія, довготривалі білі мешканці не виїжджали, оскільки прибульці бунтували, відкривали тріщини, накривали стіни графіті, або були насильниками та грабіжниками. Вони переїхали через те, що Монтерей Парк незліченною безліччю перестав бути містом, в якому вони виростили, або містом, до якого вони переїхали.

Hispanics do not ordinarily tear cities down, though the 1992 Los Angeles riots showed that they can sometimes burn and loot their own neighborhoods just as blacks sometimes do. Likewise, the Puerto Rican sections in New York's outer borough can be as menacing as any inhabited by blacks.

Hispanics have a different effect. They bring crime and lower the quality of public schools—reasons enough for whites to move out—but they also bring an alienness blacks do not. Many are willing to live ten to a room, turn garages into bedrooms, park cars in the front yard, keep chickens, and practice a gaudy, third-world version of Catholicism. But the greatest sign of alienness is Spanish. The airwaves, magazine racks, storefronts, and the very air itself ring with a language most whites do not understand. The occasional passing car marked “Police” rather than “Policía” is a reminder that this is still, theoretically, the United States.

In 1991, the president of a black homeowners association in South Central Los Angeles explained her opposition to a wave of Mexicans moving into a formerly black area: “It’s a different culture, a different breed of people. They don’t have the same values. You can’t get together with them. It’s like mixing oil and water.” The now-forgotten and long-departed white residents may well have said the same things about blacks.

When Asians arrive in large numbers, their effect is more ambiguous. Some North Asian groups commit fewer crimes than whites, make more money, and do better in school. Others, like the Hmong and the Cambodians, have fantastically high rates of poverty and welfare dependency. However, *it does not matter* whether Japanese or Chinese build societies that are, in some respects, objectively superior to those of Europeans. It matters only that they are *different*.

When large numbers of North Asian immigrants moved into Monterey Park, California, the long-term white residents did not leave because the newcomers rioted, opened crack houses, covered walls with graffiti, or were rapists and robbers. They moved because Monterey Park, in countless ways, ceased to be the town in which they had grown up or the town to which they had moved.

Товар у магазинах та обличчя за прилавками змінювались. Так багато знаків з'явилося на чужих мовах, що пожежна служба наполягала на тому, щоб принаймні номери вулиць були розбірливими для англомовних. Навіть засідання міської ради почали включати обмін іншими мовами, крім англійської. Новоприбулі переробили закони про зонування, щоб дозволити бізнесу в тих, що були житловими кварталами. Азіати придбали маленькі бунгало білих, у яких жили мешканці бульдозів, вирубали всі дерева та побудували величезні нові будинки майже до лінії власності.

Усі ці зміни та багато інших - деякі з них набагато більше хвилюють, ніж питання, які виразно ставляться перед виборцями для відмови - відбувалися без дозволу чи згоди білих, які жили там роками. Один нещасний житель заплатив за рекламний щит, який сказав: « Чи останній американець, який покинув Монтерей-Парк, зніме прапор. »

Знову-таки, значення расових змін не полягає в особливостях. Полягає він у тому, що не бажає, не вимагає незворотних змін. Люди мають повне право очікувати, що їхні діти та діти їхніх дітей зможуть вирости та йти дорогами своїх предків. У них є потужне, природне бажання, щоб їхні онуки були схожими на них - щоб вони розмовляли однією мовою, співали одні й ті ж пісні, розповідали одні й ті ж історії, молилися тому ж Богу, пишалися тим же минулим, сподівались тих же надій, кохання та сама нація, і шанувати ті самі традиції. Найважливіші елементи людства не можуть бути збережені в умовах затоплення інопланетян, особливо коли центральні інститути нації проповідують модні неправди щодо рівнозначності всіх рас, культур і народів.

Більшість людей, які виростили в Америці, хочуть постаріти в Америці, а не в метушливій форпості Мексики чи Південно-Східної Азії. Вони не повинні переїжджати в Монтану чи Айдахо, щоб постаріти з такими ж людьми. Зрештою, звичайно, якщо закордонні форпости продовжуватимуть розширюватися, притулок у Монтані та Айдахо також не буде. Це, таким чином, ефект расових змін на місцевому рівні: білі стають біженцями на власній землі.

Що буде на національному рівні? Ми не можемо бути впевнені, але можемо здогадатися.

The merchandise in the stores and the faces behind the counters changed. So many signs appeared in strange languages that the fire department insisted that at least street numbers be legible to English-speakers. Even city council meetings began to include exchanges in languages other than English. The new-comers reworked zoning laws to permit businesses in what had been residential neighborhoods. Asians bought the little bungalows whites had lived in, bulldozed them, cut down all the trees, and built huge new houses nearly out to the property line.

All these changes and many others—some of them vastly more troubling than issues that are routinely put to the voters to decide—took place without the permission or consent of the whites who had lived there for years. One unhappy resident paid for a billboard that said, “Would the last American to leave Monterey Park please take down the flag.”

Once again, the significance of racial change does not lie in the particulars. It lies in the fact of unwelcome, uncalled for, irreversible change. People have every right to expect their children and their children’s children to be able to grow up and walk in the ways of their ancestors. They have a powerful, natural desire that their grandchildren be like them—that they speak the same language, sing the same songs, tell the same stories, pray to the same God, take pride in the same past, hope the same hopes, love the same nation, and honor the same traditions. The crucial elements of peoplehood cannot be preserved in the face of a flood of aliens, especially when the central institutions of the nation itself preach fashionable falsehoods about the equivalence of all races, cultures, and peoples.

Most people who grew up in America want to grow old in America, not in some bustling outpost of Mexico or Southeast Asia. They should not have to move to Montana or Idaho in order to grow old with people like themselves. Eventually, of course, if the foreign outposts continue to expand, there will be no refuge in Montana and Idaho either. This, then, is the effect of racial change at the local level: Whites become refugees in their own land.

What will happen at the national level? We cannot be sure but

Зараз, здається, багато небілих справді вірять, що рівне ставлення вимагає переваг для себе. Можливо, можливо, скасувати расові преференції, поки білі все ще є більшістю, але що буде перешкоджати їх появі, коли білі стануть меншиною?

Білі все ще матимуть більші доходи, ніж чорношкірі та латиноамериканці, але це буде розглядатися лише як доказ білої злості та експлуатації. Невже так нечесно уявляти собі відверту конфіскацію майна, яке належить білим? додаткові податки для білих? закони про вбивство? виключення з певних професій? Азіати також будуть невеликою, але успішною расовою меншиною, і їх багатство теж, ймовірно, приверне небажану увагу уряду.

Яку зовнішню політику мала б небіла Америка? Що б це зробило - чи не зробить - з ядерною зброєю? Які б стандарти охорони здоров'я вони б підтримували? Як би Америка третього світу ставилася до своїх національних парків, лісів, річок? Поки що лише білі виявили великий інтерес до навколишнього середовища.

У перспективі є певні сумніви, що небіла Америка могла б навіть підтримувати функціонуючу демократію чи будь-яку подобу верховенства права. Запис небілих націй говорить про це. Навіть якщо наші форми правління виживають, які вигадливі, анти-білі читання знайдуть чорний і латиноамериканський Верховний суд у Конституції? Які суб'єкти чи думки будуть визнані поза захистом Першої поправки?

Не унція співчуття

Але це будуть проблеми в майбутньому. Щоб повернутися до сьогодні, у Сполучених Штатах сьогодні немає ані солі співчуття публіці білим, які рятуються, коли околиці стають чорними або мексиканськими. Теорія полягає в тому, що тільки невігласифанатики тікають від нелюди, але факт полягає в тому, що людям з грошима навіть не доводиться стикатися з проблемою. Як колись пояснив Джозеф Собран, « мета навчання в коледжі полягає в тому, щоб дати людям правильне ставлення до меншин та засобів жити якнайдалі від них. »

І, дійсно, люди, які навчаються в коледжі, правильно думають, придумали цілий комплекс розумових вправ для нещасних робітників, які не мають грошей, щоб відправити своїх дітей до приватної школи.

we can guess. Many non-whites now seem genuinely to believe that equal treatment requires preferences for themselves. It may yet be possible to abolish racial preferences while whites are still a majority, but what will prevent their reappearance when whites become a minority?

Whites will still have higher incomes than blacks and Hispanics, but this will be seen only as proof of white wickedness and exploitation. Is it so outlandish to imagine outright confiscation of property owned by whites? supplemental taxes for whites? sumptuary laws? exclusion from certain professions? Asians will also be a small but successful racial minority, and their wealth, too, is likely to attract unwelcome government attention.

What sort of foreign policy would a non-white America have? What would it do—or not do—with nuclear weapons? What sort of public health standards would it maintain? How would a third-world America treat its national parks, its forests, its rivers? So far, only whites have shown much interest in the environment.

In the long term, there is some doubt that a non-white America could even maintain a functioning democracy or any semblance of the rule of law. The record of non-white nations suggests not. Even if our forms of government survive, what fanciful, anti-white readings will a black and Hispanic Supreme Court find in the Constitution? What subjects or opinions will be found to lie outside the protection of the First Amendment?

Not an Ounce of Sympathy

But these will be future concerns. To return to the present, in the United States today, there is not an ounce of public sympathy for whites who escape when the neighborhood turns black or Mexican. The theory is that only ignorant bigots run away from non-whites, but the fact is that people with money never even have to face the problem. As Joseph Sobran once explained, “The purpose of a college education is to give people the right attitudes about minorities and the means to live as far away from them as possible.”

And, indeed, college-educated, right-thinking people have come up with a whole set of mental exercises for the working class unfortunates who do not have the money to send their children

Перша вправа - спробувати якомога сильніше повірити, що прибульці та незнайомці є носіями особливого дару, який називається різноманітністю. Нас не витісняють; ми збагачуємось і зміцнюємось.

Звичайно, думка про те, що расова різноманітність є силою, настільки очевидно дурна, що її могли придумати лише дуже розумні люди. В Америці немає жодного багаторасового нічого, що не страждає від расового тертя. Наша країна створила гігантську систему законів, комісій з питань різноманітності, расових сторожових груп, офіцерів СЕО та просвітницьких комітетів у складі величезної, кланкерної машини для регулювання та спроби контролювати расову різноманітність - ця небезпечна, мінлива річ, яка повинна бути таке джерело сили. Люди настільки виснажені цим джерелом сили, що тікають від нього перший шанс, який вони отримують. Сім'ї, церкви, клуби та приватні вечірки - все ще не врегульоване урядом - мають расовий характер.

Ніщо не може бути більш очевидним: різноманітність раси, племені, мови чи релігії є основними причинами, коли люди вбивають один одного у великих масштабах. Різноманітність - на одній території - суперечка, а не сила.

Ще одна комічна ідея полягає в тому, що « різноманітна » робоча сила є якимось великою перевагою для бізнесу чи світової торгівлі. Це одне з тих гігантських, неперевіраних уявлень, які інакше скептично люди ковтають без бурчання. Дев'яносто дев'ять відсотків речей, які ми купуємо, не мають нічого спільного з « різноманітністю. » Нікого не цікавить, чи його комп'ютер зібрав китаєць чи датчанин, чи хліб його пекли роботом чи шимпанзе.

Це *НЕ* займе ірландець , щоб продати речі до ірландців. Найуспішнішими світовими торговими країнами сьогодні є Японія, Корея, Тайвань та Китай, жодна з яких навіть не чула про « різноманітність » або « толерантність. » Американські компанії переповнені багаторасовою робочою силою, яка « схожа на Америку », і постійно на їхніх ринках забирають робочі сили, схожі на Йокогаму.

У той же час, здається, люди занадто наважилися на цей незрозумілий аргумент різноманітності, щоб помітити, що, здається, це лише білі, які страждають від паралічу однорідності і для яких різноманітність стане таким тонізуючим засобом.

to private school. The first exercise is to try as hard as possible to believe that aliens and strangers are bearers of a special gift called diversity. We are not being displaced; we are being enriched and strengthened.

Of course, the idea that racial diversity is a strength is so obviously stupid that only very intelligent people could have thought it up. There is not one multiracial anything in America that doesn't suffer from racial friction. Our country has established a gigantic system of laws, diversity commissions, racial watchdog groups, EEO officers, and outreach committees as part of a huge, clanking machine to regulate and try to control racial diversity—this dangerous, volatile thing that is supposed to be such a source of strength. People are so exhausted by this source of strength that they run from it the first chance they get. Families, churches, clubs, and private parties—anything not yet regulated by the government—tend to be racially homogeneous.

Nothing could be more obvious: Diversity of race or tribe or language or religion is the main reasons people kill each other on a large scale. Diversity—within the same territory—is strife, not strength.

Another comical idea is that a “diverse” workforce is somehow a great advantage for business or world trade. This is one of those giant, untested notions that otherwise skeptical people swallow without a gurgle. Ninety-nine percent of the things we buy have nothing to do with “diversity.” No one cares whether his computer was assembled by a Chinaman or a Dane or whether his bread was baked by a robot or a chimpanzee.

It does *not* take an Irishman to sell things to the Irish. The world's most successful trading nations today are Japan, Korea, Taiwan, and China, none of which has even heard of “diversity” or “tolerance.” American companies are full of blather about multiracial workforces that “look like America”—and are constantly being whipped in their own markets by workforces that look like Yokohama.

At the same time, people seem to be too dazed by this incomprehensible diversity argument to notice that it seems to be only

Ніхто не закликає університет Говарда, який є надзвичайно чорним, набирати латиноамериканців або азіатців, щоб його студенти могли отримати вигоду від расової різноманітності. Ніхто не пропонує, що Мексика повинна запустити імміграційну програму для скорочення латиноамериканців до меншості за кілька десятиліть. Але якщо расова різноманітність - це така велика річ для Сполучених Штатів, то чому б і для Мексики? Чому б не Говарду та всім іншим « історично чорним » університетам?

Якщо білі американці перекидалися через кордон в Мексику з вимогою, щоб їхні діти навчалися англійською мовою, наполягаючи на добробуті, демонструючи для виборчих бюлетенів англійською мовою, а не іспанською мовою, вимагаючи виборчих прав для прибульців, святкуючи 4 липня, а не Сінко де Майо, чи хтось обманюють мексиканців думати, що це радісне розмаїття? Ні. Мексиканці визнали б вторгнення, коли побачили його. Вони відкривали б вогонь.

Раніше багато говорили про « потворних американців », які подорожували морем, очікуючи знайти гамбургери та англомовців, які необізнано зневажили вигадливі звичаї тубільців. Ми повинні були сильно соромитися їх - і вони були лише туристами! « Некрасиві мексиканці » та « потворні гаїтяни » приїжджають сюди *постійно жити*, але ми повинні бути нескінченно чутливі до їх особливостей та сподобатися різноманітності пристрастя до своїх етнічних вимог.

« Расова різноманітність », отже, суворо вулиця в одну сторону. Тільки білі колись очікують, що практикують це чи отримують від нього користь. Кінцева образа - очікувати, що білі *відзначають* різноманітність. Це не менше, ніж попросити їх відсвяткувати власну капітуляцію, зменшення кількості та зменшення впливу. Дивовижне те, що стільки білих насправді проходять через радість своєму занепаду.

Просто пустелі

Звичайно, кілька білих відмовляються вірити, що розкуркулення - це чудова річ. Для цих впертих випадків є зовсім інший аргумент, який виправдовує демографічний зсув: білі відібрали Америку від індіанців, тож тепер на чужій черзі.

whites who suffer from the paralysis of homogeneity and for whom diversity is going to be such a tonic. No one is urging Howard University, which is overwhelmingly black, to recruit Hispanics or Asians so its students can benefit from racial diversity. No one is suggesting that Mexico should start an immigration program to reduce Hispanics to a minority in a few decades. But if racial diversity is such a great thing for the United States, why not for Mexico, too? Why not for Howard and for all the other “historically black” universities?

If white Americans were pouring across the border into Mexico demanding that their children be educated in English, insisting on welfare, demonstrating for ballot papers in English rather than Spanish, demanding voting rights for aliens, celebrating July 4th rather than Cinco de Mayo, could anyone trick the Mexicans into thinking this was joyous diversity? No. The Mexicans would recognize an invasion when they saw one. They would open fire.

There used to be much talk about “ugly Americans,” who traveled over-seas expecting to find hamburgers and English-speakers, and who ignorantly deprecated the quaint customs of the natives. We were supposed to be deeply ashamed of them—and they were only tourists! “Ugly Mexicans” and “ugly Haitians” come here *to live permanently*, but we are supposed to be endlessly sensitive to their peculiarities, and revel in the diversity of toadying to their ethnic demands.

“Racial diversity,” therefore, is strictly a one-way street. Only whites are ever expected to practice it or benefit from it. The ultimate insult is to expect whites to *celebrate* diversity. This is nothing less than asking them to celebrate their own capitulation, their dwindling numbers and declining influence. The astonishing thing is that so many whites actually do go through the motions of rejoicing in their decline.

Just Deserts

Of course, a few whites refuse to believe that dispossession is a fine thing. For these stubborn cases, there is a completely different argument to justify demographic shift: Whites took America away from the Indians, so it is now someone else’s turn. This argument

Цей аргумент висловлюють ті самі люди, які скандують мантру різноманітності, але це неявно визнає, що різноманітність є шахрайством.

Прихильники різноманітності *ніколи не* припускають, що те, що трапилося з індіанцями, було доброю справою. Але хіба індіанці не отримали користі більше, ніж будь-які інші люди в історії, від радощів саме того різновиду, який сьогодні мають білі? Якщо слід відзначати різноманітність, для індіанців це повинно бути Різдво цілий рік. Звичайно, ніхто не намагається зробити це в курсі. Аргумент «Ви взяли-забрали-від-індіанців» визнає, що завоювання континенту Європи було катастрофою для індіанців і що те, що зараз відбувається, - катастрофа для білих. Це катастрофу, яку білі повинні прийняти радісно, тому що вони взяли Америку від її законних власників.

Але це теж цілком однобічний аргумент. Індіанці неодноразово забирали землі один у одного, винищуючи цілі ворожі села. Лише тоді, коли тести зробили те саме - більш успішно - це стало злочином.

Якщо білі повинні стояти осторонь, поки кожне плем'я третього світу марширує до Сполучених Штатів через те, що білі забрали країну від індіанців, то Лакота повинен був стояти осторонь європейців - тому що вони забрали землю у Павні, Понка, Арікара, Айова, Мандан, Хідаца, Асінібойн та Ворона. Потрібно сказати, що нинішнє православ'я вважає, що для індіанців немає значення, скільки людей вони вбили, щоб отримати землю чи як недавно; їх було захищати всіма наявними у них засобами. З іншого боку, білі мають нескінченну заборгованість не лише перед нащадками народів, які вони утримувались від винищення, але й перед усіма іншими небілими людьми на обличчі землі. Як і казки про радощі різноманітності, аргумент про право власності на землю використовується виключно для критики та деморалізації білих.

Успішні товариства

Що це, однак, породжує рухи народів та дебати про те, хто має права на землю? Справа в тому, що білі будують успішні товариства, які не білі хочуть переїхати. Щедрі нікарагуанці та гаїтяни не приїжджають до Америки, прагнучи ділитися даром « різноманітності » з бідними, доброзичливими білими людьми, які ось-ось закінчуться передовим випадком однорідності.

is made by the same people who chant the mantra of diversity, but it implicitly concedes that diversity is a fraud.

Diversity advocates *never* suggest that what happened to the Indians was a good thing. But have Indians not benefited more than any other people in history from the joys of precisely the kind of diversity whites are, today, supposed to welcome? If diversity is to be celebrated, it should be Christmas all year 'round for the Indians. Of course, no one tries to make this point. The you-took-it-away-from-the-Indians argument recognizes that the European conquest of the continent was a catastrophe for Indians and that what is happening now is a catastrophe for whites. It is a catastrophe whites are supposed to accept cheerfully because they took America from its rightful owners.

But this, too, is a completely one-sided argument. The Indians repeatedly took land from each other, exterminating entire enemy villages. It was only when whites did the same thing—more successfully—that it became a crime.

If whites are supposed to stand aside while every third-world tribe marches into the United States because whites took the country from Indians, then the Lakota should have stood aside for the Europeans—because they took land away from the Pawnee, Ponca, Arikara, Iowa, Mandan, Hidatsa, Assiniboine, and Crow. Needless to say, current orthodoxy holds that for Indians it makes no difference how many people they killed to get the land or how recently; it was theirs to defend with every means at their disposal. Whites, on the other hand, have an unending debt not just to the descendants of the peoples they refrained from exterminating but to every other non-white people on the face of the earth. Just like fairy tales about the joys of diversity, the land-title argument is used exclusively to criticize and demoralize whites.

Successful Societies

What is it, though, that gives rise to movements of peoples and debates about who has rights to the land? It is the fact that whites build successful societies non-whites want to move into. Generous Nicaraguans and Haitians do not come to America eager to share the gift of “diversity” with poor, benighted white people who are

Вони приходять, тому що їхні товариства не працюють, і вони знають, що тут буде краще життя.

Цей же процес працює в Європі, Австралії, Канаді та Новій Зеландії. Білі засновують найбажаніші суспільства в історії людини. Відчайдушні люди з невдалого, небілого суспільства готові ризикувати майже всім - іноді навіть своїм життям - за шанс жити в цих суспільствах.

Якби європейці перетворили Північну Америку на гігантського шкідника, ніхто не захотів би приїхати. Тоді нікому не доведеться придумувати причини, чому кожен мав право приїхати, або чому білі насправді отримують перевагу від того, щоб переоцінити чи відсунути людей на відміну від них самих.

Те ж саме і в менших масштабах. Рідко це коли-небудь кажуть, але в Сполучених Штатах бажано практично кожного бажаного місця, щоб жити, працювати чи ходити до школи, тому що білі зробили це так. Не білі, звичайно, хочуть отримати доступ до цих місць, навіть якщо вони цього не створили і не змогли. Ось чому завжди білі люди просуваються до білих інститутів - ніколи не навпаки - і чому всі роздуті драми « відчуження », « толерантності », « справедливості » та « расизму » розігруються на білій території і на білих кладуть оборонні.

Білі, звичайно, не вимагають потрапити до університету Говарда, жити в Гарлемі чи переїхати до Гватемали. Але якби в тих місцях було щось рідкісне і бажане, небілі, які зробили їх бажаними, боролися б, щоб уникнути інших.

Сумна правда полягає в тому, що, взагалі кажучи, коли небілі здобули те, що хочуть, і приїхали у великій кількості в ті, що раніше були білими установами чи мікрорайонами, ці установи та мікрорайони повільно втрачають якості, які залучали небілих у першому місце. Білі виїжджають, і спороносець європейської людини починає згасати. Здебільшого іммігранти третього світу врешті-решт відтворюють у Сполучених Штатах товариства, які вони залишили після себе - з усіма недоліками, які спонукали їх залишити будинок в першу чергу.

about to expire from an advanced case of homogeneity. They come because their societies don't work and they know life will be better here.

The same process is at work in Europe, Australia, Canada, and New Zealand. Whites establish the most desirable societies in the history of man. Desperate people from failed, non-white societies are willing to risk nearly everything—sometimes even their lives—for a chance to live in these societies.

If Europeans had turned North America into a giant pesthole no one would want to come. No one would then have to think up reasons why everyone had the right to come, or why whites actually benefit from being outnumbered and pushed aside by people unlike themselves.

The same is true on a smaller scale. Rarely is it ever said, but in the United States virtually every desirable place to live, work, or go to school is desirable because whites made it that way. Non-whites naturally want access to these places even if they did not—and could not—create them. This is why it is always non-whites who are pushing their ways into white institutions—never the other way around—and why all the overblown dramas of “exclusion,” “tolerance,” “justice,” and “racism” are played out on white territory and put whites on the defensive.

Whites are not, of course, clamoring to get into Howard University, live in Harlem, or to move to Guatemala. But if there were something rare and desirable in those places, the non-whites who made them desirable would fight to keep others out.

The sad truth is that, generally speaking, once non-whites have gotten what they want, and have arrived in large numbers in what were previously white institutions or neighborhoods, those institutions and neighborhoods slowly lose the qualities that attracted non-whites in the first place. Whites leave, and the spoor of European man begins to fade. For the most part, third-world immigrants eventually recreate in the United States the societies they left behind—with all the shortcomings that prompted them to leave home in the first place.

The mystery in all this is not why non-whites want the benefits

Таємниця всього цього полягає не в тому, чому небілі хочуть користі білого суспільства, а чому білі так охоче здають незнайомцям землю своїх предків - чому вони, схоже, настільки готові дозволити інопланетянам займати та перетворювати свої нація. Як і будь-який інший аргумент щодо раси в Америці сьогодні, біла пасивність базується на ще одному подвійному стандарті: Не білі мають потужні та законні групові інтереси, але білі діють так, ніби не мають.

Перш ніж його вбити, прем'єр-міністр Ізраїлю Іцхак Рабін пояснив, що найбільше значення для нього як ізраїльтянина - це те, що його країна залишається щонайменше на 80 відсотків єврейською. Ніхто не припускав, що містер Рабін був фанатиком або недоброзичливцем, і він, звичайно, не був. Він просто констатував очевидне: якщо Ізраїль перестане бути переважно єврейським, це зміниться незворотними способами, які були б нестерпними для євреїв.

Мексиканці, японці, алжирці, сенегальці - всі небілі розуміють, що демографічна трансформація - це національне лихо. Це так очевидно, що його навіть не потрібно заявляти. Для білих - це так само національне лихо, а мораль і міркування білого, який хоче, щоб Америка залишилася принаймні на 80 відсотків білих, точно така ж, як у Іцхака Рабіна.

Форми ввічливості, народних шляхів, поводження та текстури життя, які білі сприймають як належне, не можуть пережити об'єми великої кількості прибульців. Те, що білі люблять у культурі та людському суспільстві, не збереглося в Детройті та Маямі. Не вважається « приємним » так говорити; це спонукає кричати « расизм », щоб це сказати. Але це те, що те, що вони люблять, не вижило, що білі відійшли від Детройту та Маямі. Індивідуально білі реагують цілком природним чином на расову зміну. *Американський ренесанс* незвичний лише тим, що чітко виражає те, що відчують практично всі білі, але ніколи не кажуть.

Криза, з якою сьогодні стикаються білі, полягає в тому, що, боячись називатися « расистами », бояться вважати себе неприємним, вони, здається, готові дозволити своїй країні змінитися так, як вони знають, що це не буде поліпшенням. Як може бути добре для Америки - або добре для білих - щоб вона стала все більше схожою на ті самі частини країни, в яких вони відмовляються жити?

of white society, but why whites are so willing to hand over to strangers the land of their ancestors—why they appear to be so willing to permit aliens to occupy and transform their nation. Just like every other argument about race in America today, white passivity is based on yet another double standard: Non-whites have powerful and legitimate group interests but whites act as though they do not.

Before he was assassinated, Israeli Prime Minister Yitzhak Rabin explained that what mattered most to him as an Israeli was that his country remain at least 80 percent Jewish. No one suggested that Mr. Rabin was a bigot or hater—of course he was not. He was merely stating the obvious: That if Israel ceased to be predominantly Jewish it would change in irreversible ways that would be intolerable to Jews.

Mexicans, Japanese, Algerians, Senegalese—all non-whites understand that demographic transformation is a national calamity. It is so obvious it need not even be stated. For whites it is just as much a national calamity, and the morality and reasoning of a white who wants America to stay at least 80 percent white are exactly the same as those of Yitzhak Rabin.

The forms of civility, the folkways, the demeanor and the texture of life that whites take for granted cannot survive the embrace of large numbers of aliens. The things whites love most about culture and human society have not survived in Detroit and Miami. It is not considered “nice” to say so; it prompts shouts of “racism” to say so. But it is because the things they love have not survived that whites have moved away from Detroit and Miami. Individually, whites react in an entirely natural way to racial change. *American Renaissance* is unusual only in making explicit what virtually all whites feel but never say.

The crisis that whites face today is that for fear of being called “racists,” for fear of being thought not nice, they seem prepared to let their country change in ways that they know will not be an improvement. How can it be good for America—or good for whites—for it to become increasingly like those very parts of the country in which they refuse to live?

Білі настільки бояться звинувачення в « расизмі », що не бажають навіть обговорювати, що вони можуть зробити, щоб уникнути нації третього світу своїм онукам. Тому білі готуються передати майбутнім поколінням націю, в якій вони, можливо, не бажають жити.

Колоністи не боролися за незалежність від Британії, щоб наше покоління перетворило цю країну на мексиканців та гаїтян. Засновники не створили Конституцію для відзначення різноманітності. Американці не проливали кров у Геттісбурзі чи Європі чи Тихому океані за мультикультуралізм. І все ж, законні спадкоємці того, що могло бути яскравим маяком західної цивілізації, віддають свою країну без боротьби - боячись, що інакше не буде « расистським. »

Те, що ми спостерігаємо, - одна з великих трагедій в історії людства. Рушаються потужні сили, які, якщо їх не перевірити, повільно відсунуть європейську людину та європейську цивілізацію, а потім танцюватимуть перемогу на їх колективній могилі. Якщо ми нічого не зробимо, нація, яку ми залишимо своїм дітям та онукам, стане запустілим невдачею третього світу, в якому білі стануть зневаженою меншиною. Західна цивілізація буде слабким відгомонам, злісною, якщо вона навіть чутна. Немає іншої трагедії, яка одразу така велика, така неприродна і така непотрібна.

Ця стаття спочатку з'явилася у червневому номері 1996 р. « Американське Відродження ».

Whites are so fearful of the charge of “racism” that they are unwilling even to discuss what they might do to avoid leaving a third-world nation to their grandchildren. Whites are therefore preparing to pass on to future generations a nation in which they might well be unwilling to live.

The colonists did not fight for independence from Britain in order for our generation to turn this country over to Mexicans and Haitians. The Founders did not frame the Constitution to celebrate diversity. Americans did not spill their blood at Gettysburg or in Europe or the Pacific for multiculturalism. And yet, the rightful heirs to what could have been a shining beacon of Western Civilization are giving up their country without a struggle—for fear that to do otherwise would be “racist.”

What we are witnessing is one of the great tragedies in human history. Powerful forces are in motion that, if left unchecked, will slowly push aside European man and European civilization and then dance a victory jig on their collective grave. If we do nothing, the nation we leave to our children and grandchildren will be a desolated, third-world failure, in which whites will be a despised minority. Western Civilization will be a faint echo, vilified if it is even audible. There is no other tragedy that is at once so great, so unnatural, and so unnecessary.

This article originally appeared in the June 1996 issue of American Renaissance.

Шляхи нашого народу

ЧОМУ МИ Б'ЄМОСЬ ЗА ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ, І ЧОМУ ЇМУ СТАНУЄТЬСЯ?

Чи є біла людина та її цивілізація унікальними? Чи заслуговують вони на нашу вірність? Чому стільки білих втратили всю расову свідомість?

Ці питання ніколи не слід задавати. Жоден здоровий народ ніколи не сумнівається у власній легітимності - навіть у своїй *перевазі*. Згідно з французьким прислів'ям, кожен народ вважає себе краще за своїх сусідів, і кожен народ має рацію. Навіть найпримітивніше плем'я Нової Гвінеї, ймовірно, коли-небудь не проведе опис його характеристик, щоб визначити, чи варто відступати, щоб інші люди могли зайняти його місце. Незалежно від того, наскільки бідними чи виродженими вони не можуть здаватися оточуючим, вони, по їхньому розуму, є найкращими людьми на землі.

Усі небілі думають так. Ні японці, ні мексиканці, ні малайці, ні ізраїльтяни не терплять інопланетного вторгнення чи переміщення. Вони борються з цими речами інстинктивно, не потребуючи пояснення один одному, чому вони борються з ними і чому вони повинні виживати як люди. Лише білі роблять вигляд, що плюралізм та переміщення є добрими, і що заходи, необхідні для забезпечення виживання групи, можуть бути аморальними.

Ця стаття - неохоче розслідування деяких із цих питань. Це опитування характеристик, на які я вважаю, що відрізняють білих від інших рас, але це також спроба зрозуміти, чому білі в усьому світі, здається, втратили свою расову свідомість та свою волю вижити як група. Це питання капітуляції є найбільш хвилюючим з усіх, але пояснення цього може полягати в кращому розумінні відмінних рис білих. Описуючи шляхи нашого народу, ми можемо виявити, що саме те, що нас відрізняє від інших, - це те, що нас паралізує. Те, що ми вважаємо своїми чеснотами, через дегенерацію стали потенційно фатальними слабкими місцями.

Зрештою, наші вороги не африканці чи латиноамериканці чи азіати. Інші раси із задоволенням приймають все, що нам досить нерозумно, щоб дати їм.

The Ways of Our People

WHAT ARE WE FIGHTING TO PRESERVE, AND WHY
IS IT THREATENED?

Are the white man and his civilization unique? Do they deserve our loyalty? Why have so many whites lost all racial consciousness?

These questions should never have to be asked. No healthy people ever doubts its own legitimacy—even its *superiority*. According to the French proverb, every nation thinks itself better than its neighbors, and every nation is right. Not even the most primitive tribe of New Guinea is likely ever to take an inventory of its characteristics to determine whether it should step aside so other people can take its place. No matter how squalid or degenerate they may appear to others they are, in their own minds, the finest people on earth.

All non-whites think this way. Neither the Japanese nor the Mexicans nor the Malays nor the Israelis tolerate alien incursion or displacement. They fight these things instinctively, without having to explain to each other why they fight them and why they should survive as a people. Only whites pretend that pluralism and displacement are good, and that the measures necessary to ensure group survival may be immoral.

This article is a reluctant investigation of some of these questions. It is a survey of characteristics that I believe distinguish whites from other races, but it is also an attempt to understand why whites, all around the world, seem to have lost their racial consciousness and their will to survive as a group. This matter of capitulation is the most troubling of all, but an explanation for it may lie in a better understanding of the distinctive traits of whites. In describing the ways of our people we may find that the very things that set us apart from others are what paralyze us. What we think of as our virtues have become, through degeneration, potentially fatal weaknesses.

After all, our enemies are not Africans or Latin Americans or Asians. Other races are happy to take whatever we are foolish

Саме ми привели до себе розкуркулення, тому ми повинні придивитися до власних натур, якщо ми маємо зрозуміти, чому це зробили.

Хто ми?

Існує загальна нитка до сучасних характеристик європейської людини, і він несе ці характеристики скрізь, куди мігрує. Ця загальна нитка - це постійне почуття взаємності, переконання, що інші мають права, які повинні дотримуватися. Це переконання, яке можна охарактеризувати як своєрідну суспільну мораль, лежить в основі інститутів, спільних для більшості білих суспільств і відсутні у більшості небілих: демократії, свободи слова та верховенства права.

Європейські товариства також породили широкий спектр неполітичних традицій, заснованих також на турботі про інших. Вони встановили унікальну структуру життя серед білих, але зараз практично всі ці традиції змінилися способами, що становлять загрозу для нашого виживання.

Враховуючи егоцентричну природу людини, демократія є малоймовірним розвитком. Він ґрунтується на припущенні, що думки всіх виборців мають однакову вартість. Це чудова, навіть надмірна повага до інших. Історія фіксує мало прикладів людей з владою, які охоче відмовилися від неї лише тому, що більшість виборців просили їх. Це вимагає від сильних підпорядкувати свою амбіцію думкам незнайомих людей, і здебільшого лише білі можуть це впоратися. Кілька азіатських держав виробили нелегку традицію демократії, але лише серед білих це прийнято як належне.

Те саме можна сказати і про верховенство права. Ідея, що влада не є самовиправданою, вимагає розуміння того, що інші мають законні права. Практично в кожному небілому суспільстві владна кліка виконує закони корупційно, що відповідає власним інтересам. Усі приймають це. Хоча потужні білі іноді ухиляються від закону, білі суспільства будуються на припущенні, що справедливість сліпа і що всі рівні перед законом.

Один з наших своєрідних урядових ритуалів вимагає, щоб американські політики розкривали свої доходи та чисту вартість. Африканці та інші представники третього світу дивуються тому, наскільки вони маленькі.

enough to give them. It is we who have brought dispossession upon ourselves, so we must look to our own natures if we are to understand why we have done so.

Who Are We?

There is a common thread to the modern characteristics of European man, and he carries these characteristics wherever he migrates. This common thread is an abiding sense of reciprocity, a conviction that others have rights that must be respected. This conviction, which can be described as a kind of public morality, is at the heart of the institutions that are common to most white societies and absent from most non-white ones: democracy, free speech, and the rule of law.

European societies have also given rise to a broad range of non-political traditions also based on concern for others. These established the unique texture of life among whites, but now virtually all of these traditions have changed in ways that make them threats to our survival.

Given the self-centered nature of man, democracy is an unlikely development. It is based on the assumption that the opinions of all voters are of equal worth. This is remarkable, even excessive respect for others. History records few examples of people with power who willingly gave it up just because a majority of voters asked them to. This requires the powerful to subordinate their ambition to the opinions of strangers and, for the most part, only whites can manage this. A few Asian nations have developed a tenuous tradition of democracy, but only among whites is it taken for granted.

The same can be said for the rule of law. The idea that power is not self-justifying requires an understanding that others have legitimate rights. In virtually every non-white society, the power-holding clique enforces laws in a corrupt way that serves its own interests. Everyone accepts this. Although powerful whites sometimes evade the law, white societies are built on the assumption that justice is blind and that everyone is equal before the law.

One of our peculiar government rituals requires that American politicians disclose their incomes and net worths. Africans and other third-worlders are astonished at how small they are. Many

Багато небілих сприймають це як належне, що політична влада є ліцензією на крадіжку і не може зрозуміти, як нашим президентам і губернаторам так мало вдається красти.

Ще одна майже унікально європейська характеристика, заснована на визнанні прав інших людей, - це правовий захист від цензури. Спокуса придушити мовлення інших завжди сильна; більшість небілих режимів поступаються йому без другої думки. Хоча ми повернемося до цього питання, зростання законів проти "ненависті" в Європі та Канаді, які забороняють думці, що мовчить ображати захищені меншини, є суттєвим кроком назад в еволюції європейських принципів. Однак це хороший приклад хвороби, яка зараз вражає нас: збочення хороших якостей у їхні протилежності. Гарантії свободи слова, винесені з поваги до прав людини, скорочуються - в ім'я ще більшої поваги до прав людини.

Іншим білим вираженням стурбованості інших є усунення спадкових відмінностей класів та надання публічної освіти. Західники вважають ідеалом, що громадяни повинні підніматися або падати відповідно до своїх можливостей, а не за статусом при народженні. Це все ще немовлят в багатьох небілих суспільствах.

Спортивність та лицарство

Повага до інших заважає іншим якостям, які ми вважаємо типізацією західної людини. Ідеали спортивної майстерності, наприклад, стримують тріумфалізм і захищають програвця від приниження. Вони також мають на меті прищепити конкурентам повагу до чесної гри, яка є більш сильною, ніж бажання перемогти. У своїй крайній формі чесна гра вимагає, щоб гравець відмовився вірити, що його обдурили.

У свої молоді роки Тедді Рузвельт проводив «напружене життя». Історики пишуть про той час, коли він був у боксерському поєдинку, коли гонг прозвучав у кінці раунду. Точно коли Рузвельт скинув свого охоронця, його опонент відпустив політ і вдарив його прямо в обличчя.

Кров лилася з носа Рузвельта. З натовпу піднявся ривок невдоволення. Рузвельт підійшов до краю кільця і закричав: «Він не почув дзвона. Він не чув дзвона.»

Історія виконання пенальті у британському футболі відображає ту саму традицію.

non-whites take it for granted that political power is a license to steal and cannot understand how our presidents and governors manage to steal so little.

Another almost uniquely European characteristic founded on recognition of the rights of others is legal protection against censorship. The temptation to suppress the speech of others is always strong; most non-white regimes give in to it without a second thought. Though we will return to this question, the rise of anti-“hate” laws in Europe and Canada that prohibit speech thought to offend protected minorities, is a significant step backwards in the evolution of European principles. It is a good example of the disease that now afflicts us, however: the perversion of good qualities into their opposites. Guarantees of free speech, enacted out of respect for human rights, are being abridged—in the name of even greater respect for human rights.

Another white expression of concern for others is the elimination of hereditary class distinctions and the provision of public education. Westerners take for granted the ideal that citizens should rise or fall according to their abilities rather than according to status at birth. This is still an infant concept in many non-white societies.

Sportsmanship and chivalry

Respect for others suffuses the other qualities we think of as typifying Western man. Ideals of sportsmanship, for example, curb triumphalism and protect the loser from humiliation. They are also meant to instill in competitors a respect for fair play that is more powerful than the desire to win. In its most extreme form, fair play requires that a player refuse to believe he was cheated.

In his younger days Teddy Roosevelt pursued “the strenuous life.” Historians write of the time he was in a boxing match when the gong sounded the end of the round. Just as Roosevelt dropped his guard his opponent let fly and hit him square in the face.

Blood gushed from Roosevelt’s nose. A growl of disapproval rose from the crowd. Roosevelt went to the edge of the ring and shouted: “He didn’t hear the bell. He didn’t hear the bell.”

The history of the penalty kick in British soccer reflects the

Удар був наданий за припущенням, що гравець, який був порушений на відстані з рахунком, повинен бути навмисно порушений. Коли футбол став професійним видом спорту, багато колишніх британських любителів не приймуть пенальті. Вони відмовились вірити, що будь-хто у своєму спорті може скоїти навмисний фол.

Укорінення дурнів - ще одна європейська спортивна традиція. Це теж свідчить про стурбованість західного чоловіка щодо точки зору іншої людини. Деякі конкуренти можуть бути неперспективними, але ми підбадьорюємо їхні зусилля та сподіваємось на несподівані розлади. Для багатьох нелегалів це незрозуміло.

Підступність, « сміттєві розмови », кутовий розріз та відсутність джентльменської гри в спорті сьогодні є значною мірою імпортом небілої поведінки на раніше білій арені. На жаль, багато білих заразилися і діють так само шалено.

Хоча один із найдраматичніших способів, в якому білі відрізняються від усіх інших народів, - це поводження з жінками. Для американських індіанців та африканців жінки були тягарями. Мусульмани тримали жінок поза полем зору, а конфуціанці відводили для них чітко службову роль. Недавній прем'єр-міністр Японії Какуей Танака закликав нового зятя періодично плескати дочку прем'єр-міністра. Це був найкращий спосіб підтримувати її в порядку, пояснив він, надаючи якусь суть думці, що в Японії статус жінки знаходиться десь між статусом чоловіка і птаха.

Тільки на Заході об'єктивно слабша стать піднімалася і захищалася за допомогою досконалого лицарського кодексу. Лише білі чоловіки традиційно стоять у присутності жінки, тримають за собою двері, несуть її тягар. Близько 2000 років тому римський історик Тацит був вражений високою пошаною, в якій германські одноплемінники тримали жінок. Він вважав чудовим, що навіть наймогутніші чоловіки були задоволені лише однією дружиною і що жінок приймали до рад війни. Як і всі члени білих товариств, жінки мають права та чутливість, яких потрібно поважати.

Ідея кохання та романтики також майже виключно європейська. Ніде, окрім Заходу, ніколи не передбачалося, що чоловіки та жінки можуть розділити романтичне кохання, яке тривало до смерті.

same tradition. The kick was granted on the assumption that a player who was fouled within scoring distance must have been deliberately fouled. When soccer became a professional sport, many former British amateurs would not take the penalty kick. They refused to believe that anyone in their sport could commit a deliberate foul.

Rooting for the underdog is another European sporting tradition. This, too, shows Western man's concern for the other person's point of view. Some competitors may be no-hopers, but we cheer their efforts and hope for the unexpected upset. For many non-whites, this is incomprehensible.

The swaggering, "trash talk," corner cutting, and absence of gentlemanly play common in sports today are largely the importation of non-white behavior into a previously white arena. Sadly, many whites have been infected and act just as loutishly.

One of the most dramatic ways, though, in which whites differ from all other peoples is in their treatment of women. For American Indians and Africans, women were beasts of burden. Muslims kept women out of sight, and Confucianists reserved for them a distinctly servile role. A recent Prime Minister of Japan, Kakuei Tanaka, urged a new son-in-law to slap the prime minister's daughter around occasionally. It was the best way to keep her in line, he explained, giving some substance to the view that in Japan the status of a woman is somewhere between that of a man and a bird.

Only in the West was the objectively weaker sex elevated and protected through an elaborate code of chivalry. Only white men traditionally stand in the presence of a woman, hold doors for her, carry her burdens. Nearly 2,000 years ago, the Roman historian Tacitus was struck by the high regard in which Germanic tribesmen held women. He thought it remarkable that even the most powerful men were content with only one wife and that women were admitted to councils of war. Like all members of white societies, women have rights and sensibilities that must be respected.

The idea of love and romance is likewise almost exclusively European. Nowhere but in the West has it ever been supposed that men and women could share a romantic love that lasted until

Багато пар не відповідають цьому стандарту, але сам стандарт практично не паралельний. Що стосується « любові » у таких відомих небілих літературних творах, як «Казка про Генджі» або «Казки з арабських ночей» - це бруталне потворство за стандартами західної романтики.

Навряд чи поняття *благородного зобов'язання* має *небілі* паралелі. Напевно, лише європейці вважають, що заможні та високороджені мають особливі, неписані зобов'язання. Не випадково держава добробуту - це майже виключно біле підприємство. Це логічне продовження традицій приватної благодійності та філантропії, так само повністю розвинених лише на Заході. У мусульманських товариствах є *заки*, або обов'язкові милостині для бідних, але серед людей, які не мають іншої раси, не знайдені звички та заклади милосердя, загальні для західної людини. Ніде більше немає стільки волонтерської роботи, ні навіть розуміння того, що це таке.

Ще одне виключно європейське вираження турботи про інших - це місіонерське покликання. Хоча модно знущатися над християнськими місіонерами, вони зробили величезні жертви, щоб принести те, що вони вважали правдою і порятунком людям, які в іншому випадку згорять у пеклі. Інші люди - навіть іноземці - не тільки мали права, вони мали безсмертні душі, що порятунок білої людини - це обов'язок.

Білі також виявляють занепокоєння щодо інших, захищаючи дику природу та навколишнє середовище. Люди зберігають довкілля для майбутніх поколінь, оскільки ті, хто ще не народився, мають і права. Нації третього світу, як відомо, не турбуються про навколишнє середовище, частково через те, що вони можуть бути занадто бідними, щоб дозволити собі догляд, а також тому, що вони не поділяють західні захоплення. Зелений рух був натхненний білими і продовжує залишатися роботою, майже виключно, білих.

Не треба їхати далі, ніж багаторасове місто, щоб побачити, хто переймається *найближчим* оточенням. Наприклад, щорічне святкування Дня Пуерто-Рико в Нью-Йорку залишає вулиці забитими сміттям. Досить інша клієнтура, яка проводить пікніки на Великій Галлявіні в Центральному парку перед концертом безкоштовного симфонії, залишає за собою лише обрізки паперу.

death. Many couples fall short of this standard, but the standard itself is virtually without parallel. What passes for “love” in such famous non-white literary works as *The Tale of Genji* or *Tales From the Arabian Nights* is brutish womanizing by the standards of Western romance.

It is unlikely that the concept of *noblesse oblige* has non-white parallels. It is probably only Europeans who believe that the wealthy and high born have particular, unwritten obligations. It is no accident that the welfare state is an almost exclusively white enterprise. It is a logical extension of the tradition of private charity and philanthropy—likewise fully developed only in the West. Muslim societies have the *zakah*, or obligatory alms for the poor, but among the people of no other race are found the habits and institutions of charity common to Western man. Nowhere else is there so much volunteer work or even an understanding of what it is.

Another exclusively European expression of concern for others is the missionary calling. Although it is fashionable to mock Christian missionaries, they made tremendous sacrifices to bring what they believed were truth and salvation to people who would otherwise burn in hell. Other people—even foreigners—not only had rights, they had immortal souls that it was the white man’s duty to save.

Whites also show concern for others by protecting wildlife and the environment. People preserve the environment for future generations because those not yet born have rights, too. Third-world nations are notoriously unconcerned about the environment, partly because they may be too poor to afford to care, but also because they do not share Western preoccupations. The green movement was inspired by whites and continues to be the work, almost exclusively, of whites.

One need go no further than a multiracial city to see who cares about the *immediate* environment. For example, the annual celebration of Puerto Rico Day in New York City leaves the streets clogged with trash. The rather different clientele that picnics on the Great Lawn in Central Park before a free symphony concert leaves scarcely a scrap of paper behind. We are told that differences

Нам кажуть, що різниці у доходах пояснюють різницю в поведінці, але бідні можуть забрати сміття так само легко, як багаті.

Зусилля щодо захисту дикої природи викликають неприємні білі проблеми. Японці, багаті як західники, скоріше їдять китів, ніж рятують їх. Китайці з Гонконгу, багато з яких є мільйонерами, продовжують обробляти дози рогу носорога, не зважаючи на те, що це може коштувати носорогам. Вони також не переймаються тим, що кожна порція ведмежих лап означає іншого мертвого ведмедя.

Кампанії із захисту дикого життя Африки також є основною проблемою білого кольору. Африканські лідери, які самі мало цікавляться левами чи слонами, використовують загрозу вимирання, щоб дістати допомогу білим. Так само південноамериканці грають на європейських турботах щодо зменшення дощових лісів.

Чорний соціолог Ілля Андерсон у своїй книзі 1990 року «*Вуличний мудрий*» описує, як по-різному ставляться до собак чорнобілі. Чорношкірі не вважають собак товаришами, а корисними тваринами, яких можна навчити страшити і нападати на людей. Професор Андерсон повідомляє, що їм огидно бачити білих, на колінах, обіймати собак і закопувати обличчя у хутро.

Суворо утилітарне, навіть експлуаторське ставлення до тварин поширене в третьому світі. Рідко можна побачити ознаку прихильності чи доброти до ослів, верблюдів та призовних тварин, які все ще живлять велику частину небілого світу. Тунісець був би здивований у будинках для звільнених ослів, які знаходять у Британії. Закони проти жорстокості до тварин - майже унікальне біле явище - навіть у японців їх немає.

Як і всі європейські чесноти, і ця може вийти з рук. - Тваринників « ПРАВА » активісти не проти здачі лісорубів з роботи для того , щоб врятувати плямисту сову, і перервали наукові експерименти , які використовують тварина. Дехто зробив би незаконним вживання м'яса. Вкрай чи ні, ця турбота про права інших людей, навіть про права інших видів, є білою заклопотаністю.

Чемпіони на "Збереження"

Білі - неперевершені чемпіони світу з « економії » та покращення речей. Вони боролися з війнами, щоб покінчити з війнами, зробити світ безпечним для демократії і, як кажуть деякі, - покласти край рабству.

in income explain differences in behavior, but the poor can pick up trash as easily as the rich.

Efforts to protect wildlife are a lopsidedly white concern. The Japanese, who are as rich as Westerners, would rather eat whales than save them. Hong Kong Chinese, many of whom are millionaires, continue to pep themselves up with doses of rhino horn without regard to what this may cost the rhinoceros. Nor do they seem to care that every serving of bear paws means another dead bear.

Campaigns to protect the wild life of Africa are likewise mainly a white concern. African leaders who, themselves, take little interest in lions or elephants, use the threat of extinction to extract aid from whites. Similarly, South Americans play on European worries about shrinking rain forests.

The black sociologist, Elijah Anderson, in his 1990 book, *Street Wise*, describes how differently blacks and whites feel about dogs. Inner city blacks do not think of dogs as companions but as useful animals that can be trained to terrify and attack people. Prof. Anderson reports that they are disgusted to see whites, on their knees, hugging dogs and burying their faces in their fur.

A strictly utilitarian, even exploitative attitude toward animals is common in the third world. It is rare to see a sign of affection or kindness for the donkeys, camels, and draft animals that still power much of the non-white world. A Tunisian would be amazed at the homes for retired donkeys that are found in Britain. Laws against cruelty to animals are an almost uniquely white phenomenon—not even the Japanese have them.

Like all European virtues, this one can get out of hand. Animal “rights” activists don’t mind putting lumberjacks out of work in order to save the spotted owl, and have disrupted scientific experiments that use animals. Some would make it illegal to eat meat. Extreme or not, this concern about the rights of others, even the rights of other species, is a white preoccupation.

Champions at ‘Saving’

Whites are the world’s unsurpassed champions at “saving” and improving things. They have fought wars to end wars, make the world safe for democracy, and—some say—to end slavery. They

Вони запускають « війни » з неживими ворогами, такими як бідність та наркотики. Вони завжди тікають, щоб годувати світ, рятувати озоновий шар, зупиняти глобальне потепління, поширювати демократію, звільняти жінок, зупиняти кислотні дощі, сприяти правам людини, припиняти дитячу працю, легалізувати одностатеві шлюби та переконувати кожного чоловіка на землі носити презерватив. Оскільки ліберали можуть подумати, що вони зневажають місіонерський порив, вони набагато перевищують своїх предків у праведному завзятті. На планеті немає нічого, що не дозволяє уникнути білої одержимості робити добро. Для небілих це повинно бути дивовижним видовищем.

Звідки береться вся ця моральна енергія? Все більше свідчень про те, що особистість - включаючи такі речі, як траверсія / екстраверсія, повага до авторитету, сила релігійних переконань та імпульсивність - знаходяться під значним генетичним контролем. П'ятдесят відсотків здається приблизно середньою цифрою для спадковості таких рис. Це означає, що цілком можливо, що існують біологічні підстави для расових відмінностей у тому, що можна назвати « середньостатистичною особистістю », як і для відмінностей середнього інтелекту.

Професор Майкл Левін роздумував над джерелами расових відмінностей альтруїзму чи здатністю поважати бажання інших. Він наводить докази притаманних відмінностей у моралі та припускає, що так само, як місцевий екологічний тиск спрямовував еволюцію групи до різних рівнів інтелекту, вони, ймовірно, виробляли різний рівень морального сприйняття.

Таким чином, спосіб, яким білі організують свої товариства, може відображати притаманні расові риси. Повага до інших, формальне обмеження політичної влади, підтримка слабких, бажання підтримувати планету придатною для використання - ці типові білі риси все альтруїстичні і знаходять лише неповні паралелі серед небілих.

Шляхи війни

Крім цих загальних принципів організації суспільства, існує багато конкретних історичних прикладів поведінки білих, які важко уявити в інших расах. Деякі найяскравіші походять із ведення війни.

Весна 1863 року, армія Потомаку і армія Північної Вірджинії розташувалися на протилежних сторонах Rappa hannock річки.

launch “wars” on inanimate enemies like poverty and drugs. They are always running off to feed the world, save the ozone layer, stop global warming, spread democracy, liberate women, stop acid rain, promote human rights, end child labor, legalize same-sex marriage, and persuade every man on earth to wear a condom. Much as liberals may think they disdain the missionary impulse, they far exceed their ancestors in righteous zeal. There is nothing on the planet that escapes the white obsession with doing good. For non-whites it must be an astonishing spectacle.

Where does all this moral energy come from? There is increasing evidence that personality traits—including such things as introversion/extroversion, respect for authority, strength of religious convictions, and impulsiveness—are under considerable genetic control. Fifty percent seems to be about the average figure for heritability of such traits. This means it is entirely possible that there are biological bases for racial differences in what one could call “average personality,” just as there are for differences in average intelligence.

Prof. Michael Levin has speculated about the origins of racial differences in altruism, or the capacity to respect the wishes of others. He cites evidence for inherent differences in morality, and suggests that just as local environmental pressures directed group evolution towards different levels of intelligence, they probably produced different levels of moral perception.

The way whites organize their societies may therefore reflect inherent racial traits. Respect for others, formal restraints on political power, support for the weak, the desire to keep the planet habitable—these typically white traits are all altruistic and find only incomplete parallels among non-whites.

Ways of War

Aside from these general principles for the organization of society, there are many specific historical examples of white behavior that are difficult to imagine in other races. Some of the most striking come from the conduct of war.

In the spring of 1863, the Army of the Potomac and the Army of Northern Virginia were camped on opposite sides of the Rappa-

Ось уривок з армії Брюса Картона *Містера Лінкольна* близько одного вечора, коли масові союзні оркестри, зібрані біля річки, почули конфедерати:

Північани та південці, солдати співали ці пісні [«Бродяга, Бродяга, Бродяга», «Пий мені лише твоїми очима,» Тіло Джона Брауна »тощо) або сиділи і слухали їх у своїх тисячах на схилах схилів. . . . Нарешті південники зателефонували: "А зараз пограйте на нашому", тому без паузи групи янкї перекинулися на "Діксі", "Бонні Блакитний прапор" та "Меріленд, моя Меріленд". А потім нарешті масові гурти зіграли "Додому, солодкий дім", і 150 000 бійців намагалися заспівати його і захлинулися і просто сиділи там, мовчавши, дивлячись у темряву; і нарешті музика згасла, і бандити піднесли свої інструменти, і обидві армії лягли спати. Через кілька тижнів вони розривали один одного в самотній хащі навколо Канцлерсвіля.

Тут були люди, обов'язком яких було вбивати один одного, і які, справді, робили це з великою жорстокістю. Це не завадило учасникам союзу грати мелодії, які, як вони знали, найбільше порадують і надихнуть конфедератів.

Ось знову містер Кеттон, у "*Тухомі в Appomattox*", описуючи інцидент, що стався під час битви за Петербург:

39-й штат Массачусетса виграв передову позицію, втративши трьох кольороносців, і нарешті був відкинутий назад, залишивши свої кольори на землі. Її полковник попросив добровольців вийти і дістати прапори. Капрал і рядовий відповіли і вибігли, щоб їх отримати, і раптом - і зовсім несподівано - конфедерати перестали стріляти, дозволили чоловікам забрати прапори, і, повернувшись до полку, повстанці махали шапками і підняли розвеселити.

Це було чотири роки найкривавішої війни, яку коли-небудь воювали американці. Якби ці солдати коли-небудь збиралися зневажати свого ворога, не давати йому жодної чверті та вбивати його при будь-якій нагоді, ця точка була б давно досягнута. Чи можемо ми уявити загальних солдатів в африканській чи арабській чи азійській армії, які виявляють стільки ж уваги та великодушності, як ці жорстокі конфедерати?

Битва Саратога в 1777 році виробила ще один випадок, який ілюструє як галантність війни між білими і ООН звичайного становищем жінок.

hannock river. Here is a passage from Bruce Catton's *Mr. Lincoln's Army* about one evening when massed Union bands gathered by the river in earshot the Confederates:

Northerners and Southerners, the soldiers sang those songs ['Tramp, Tramp, Tramp,' 'Drink to Me Only with Thine Eyes,' 'John Brown's Body,' etc.] or sat and listened to them in their thousands on the hillsides Finally the Southerners called across, 'Now play some of ours,' so without pause the Yankee bands swung into 'Dixie,' and 'The Bonnie Blue Flag' and 'Maryland, My Maryland.' And then at last the massed bands played 'Home, Sweet Home,' and 150,000 fighting men tried to sing it and choked up and just sat there, silent, staring off into the darkness; and at last the music died away and the bandsmen put up their instruments and both armies went to bed. A few weeks later they were tearing each other apart in the lonely thickets around Chancellorsville.

Here were men whose duty was to kill each other and who, indeed, did so with great ferocity. This did not prevent the Union bandsmen from playing the tunes they knew would most please and inspire the Confederates.

Here is Mr. Catton again, in *A Stillness at Appomattox*, describing an incident that took place during the battle of Petersburg:

The 39th Massachusetts won an advanced position, losing three color-bearers, and at last was forced back, leaving its colors on the ground. Its colonel asked for volunteers to go out and get the flags. A corporal and a private responded and ran out to get them, and suddenly—and quite unexpectedly—the Confederates stopped firing, allowed the men to pick up the flags, and as they went back to the regiment the Rebels waved their hats and raised a cheer.

This was four years into the bloodiest war Americans ever fought. If these soldiers were ever going to despise their enemy, give him no quarter, and kill him at every opportunity, that point would have been reached long ago. Can we conceive of common soldiers in an African or Arab or Asian army showing as much consideration and magnanimity as these hard-pressed Confederates?

The Battle of Saratoga in 1777 produced another incident that illustrates both the gallantry of warfare among whites and the un-

Майор Окленд у штабі генерала Бургойна був застрелений обома ногами та залишився на полі, коли червоні пальці відступали. Його дружина була з британськими силами і глибоко переживала за свого чоловіка. У неї було дуже жорстоке відступ разом із солдатами - 12 годин без їжі під час дощу - але вона попросила генерала Бургойна подати клопотання про американського командира, генерала Гейтса, пропустити її через лінії, щоб тяжіти до свого чоловіка. Бургойн була вражена, що вона зобов'язеться пройти кілька миль у темряві, перетнути річку і перейти до ворога, і була змушена написати цей лист генералу Гейтсу:

Сер - Лейсі Гарріет Екленд, дама першого розрізнення сімейних, ранг і особистих чеснот, переживає таку занепокоєння за рахунок майора Окленда, її чоловіка, пораненого та полоненого у ваших руках, що я не можу відмовити її проханню здійснити її до вашого захисту. Якою б загальною несправедливістю не була особа в моїй ситуації і ваші, щоб висловлювати прихильність, я не можу побачити нечастої наполегливості в кожній жіночій благодаті та піднесеності характеру цієї дами та її дуже важкому стані, не засвідчуючи, що ваша увага до її волі покладіть мене на зобов'язання. Я, сер, ваш слухняний слуга, Дж. Бургойн. (Цитується в Едварді Крісі, *П'ятнадцять вирішальних битв світу*)

Її приймали через лінії та доглядали за своїм чоловіком. Протягом тижня армія Бургойна здалася.

Цей лист може вражати сучасні вуха як фантастично виховані, але він відображає уявлення про антагоніста і повагу до жінок, які, ймовірно, не знайдуться в небілій історії.

Безумовно, білі армії не завжди ведуть себе лицарсько, і під час Другої світової війни і Вісь, і Союзники без особливих прихильників бомбили цивільних осіб. Радянська армія була, як відомо, варварською. Галантне ставлення до ворога може зажадати війни в більш інтимному, технологічно примітивному масштабі. Більше того, сучасні війни, особливо це стосується демократичних рацій, - це масові війни, що мобілізують цілу націю. Найкращий спосіб зробити це - демонізувати ворога, і вбити цивільних людей набагато простіше, якщо ми переконаємось, що вони демони.

Незважаючи на це, армії білих рідко здійснюють варварство, що часто було загальним для їхніх ворогів. Часто були поширеними серед їхніх ворогів.

usual status of women. Major Ackland, on Gen. Burgoyne's staff, was shot through both legs and left on the field as the redcoats retreated. His wife was with the British forces and was deeply worried about her husband. She had had a very rough retreat along with the soldiers—12 hours without food in a driving rain—but she asked Gen. Burgoyne to petition the American commander, Gen. Gates, to let her through the lines to tend to her husband. Burgoyne was impressed that she would undertake to go several miles in the dark, cross a river, and go over to the enemy, and was moved to write this letter to General Gates:

Sir—Lacy Harriet Ackland, a lady of the first distinction of family, rank, and personal virtues, is under such concern on account of Major Ackland, her husband, wounded and a prisoner in your hands, that I cannot refuse her request to commit her to your protection. Whatever general impropriety there may be in persons in my situation and yours to solicit favors, I cannot see the uncommon perseverance in every female grace and the exaltation of character of this lady, and her very hard fortune, without testifying that your attentions to her will lay me under obligations. I am, sir, your obedient servant, J. Burgoyne. (Quoted in Edward Creasy, *Fifteen Decisive Battles of the World*)

She was accepted through the lines and cared for her husband. Within a week Burgoyne's army had surrendered.

This letter may strike modern ears as fantastically mannered, but it reflects a conception of the antagonist and a respect for women not likely to be found in non-white histories.

Admittedly, white armies do not always behave chivalrously, and during the Second World War, both the Axis and the Allies bombed civilians without much compunction. The Soviet Army was notoriously barbaric. A gallant attitude towards the enemy may require war on a more intimate, technologically primitive scale. Moreover, modern wars—especially those fought by democracies—are mass wars that mobilize an entire nation. The best way to do this is by demonizing the enemy and it is much easier to kill civilians if we are convinced they are demons.

Even so, armies of whites rarely commit the barbarities that

Американські індіанці рідко брали в'язнів, якщо не було їх катування за спорт. Їм подобалося роздягати тіла ворожих мертвих і калічити їх, як кавалерія США виявила, коли надто пізно приїхала, що залишилося від останнього стенду Кастера. В'єтнамський конг часто вбивав поранених американців, яких вони виявили на полі бою, і жорстокість японських військ у Китаї та Тихому океані добре зареєстрована. Незважаючи на кілька нещасних винятків на Балканах, який солдат сьогодні, маючи вибір, здасться не білій, а не білій армії?

Звичайно, сьогодні мода описувати білих як унікально насильницьких. Наші критики вказують на докази Другої світової війни як доказ. Звичайно, масштаби вбивства відображали лише європейський та американський технологічний геній.

Набагато більш помітним, ніж насильство, здійснене білими, є насильство, яке вони не вчинили. В історії цього майже універсального інституту, рабства, лише білі коли-небудь придумували його філософські виправдання, оскільки тільки вони мали погану сумління щодо цього. Інші народи просто брали рабів, коли могли. Коли білі переконували себе в тому, що рабство було неправим, вони не тільки відмінили його у власній царині, але й примусили скасувати на небажаних небілих. Чиста, антибіла дурниця робити вигляд, що американське рабство було якимось однозначно ганебним.

Білі в цьому столітті ставилися до небілих народів з чудовою терпимістю. Європейські держави створили імперії, що включали більшу частину решти світу. Небілі не здобули незалежності; їм давали свободу білі, які вирішили, що це потрібно зробити. Зараз, коли колишні колонії спотикаються під вагою незалежності, європейські країни підтримують їх. У колоніальну епоху для цього існувала назва: тягар білої людини. У багатьох випадках було щиро відчуте бажання підняти менш вдалі перегони.

У 19 та 20 століттях білі мали владу організувати планету в систему експлуатації виключно для власної вигоди. Вони могли зберегти всю Азію як держави-клієнта, а не дозволити Японії, Кореї та - незабаром - Китаю стати справжніми конкурентами .

have often been common among their enemies. American Indians seldom took prisoners unless it was to torture them for sport. They liked to strip the bodies of enemy dead and mutilate them, as the U.S. Cavalry found when it arrived, too late, at what was left of Custer's last stand. The Viet Cong frequently killed wounded Americans they found on the battlefield, and the cruelty of Japanese troops in China and the Pacific is well recorded. A few unfortunate exceptions in the Balkans notwithstanding, what soldier today, given a choice, would surrender to a non-white rather than a white army?

Of course, it is the fashion today to describe whites as uniquely violent. Our critics point to the butcheries of the Second World War as proof. Of course, the scale of the killing only reflected European and American technological genius.

Far more remarkable than the violence done by whites is the violence they have not done. In the history of that near-universal institution, slavery, only whites ever thought up philosophical justifications for it because only they had bad consciences about it. Other peoples simply took slaves when they could. When whites persuaded themselves that slavery was wrong, they not only abolished it within their own realms but forced abolition on reluctant non-whites. It is pure, anti-white nonsense to pretend that American slavery was somehow uniquely shameful.

Whites in this century have treated non-white nations with remarkable forbearance. The European powers had established empires that included most of the rest of the world. Non-whites did not win independence; they were given freedom by whites who decided this was the moral thing to do. Now, when former colonies stumble under the weight of independence, European countries prop them up. In the colonial era, there was a name for this: the white man's burden. It was in many cases a sincerely felt desire to raise up less fortunate races.

In the 19th and 20th centuries, whites had the power to organize the planet into a system of exploitation entirely for their own benefit. They could have kept all of Asia as client states rather than permit Japan, Korea, and—soon—China to become real competi-

Білі могли домінувати над іншими расами - навіть винищувати їх - але це просто не є частиною їх морального репертуару.

Яким був би світ, якби якась інша раса мала надзвичайно непропорційну силу, яку мали білі та продовжують мати? Чи могли б африканці чи азіати діяти із показами стриманих білих? Чи бажають вони добровільно обкласти зброю і замість цього надати допомогу, щоб допомогти расам менш успішним, ніж вони самі?

Лише в минулому столітті історія світу була набагато іншою, ніж хроніка агресивного племінного чи національного загострення. Якби у 1880-х рр. США вирішили колонізувати Мексику чи Центральну Америку, чи було б сильного злету? Сьогоднішня міжнародна мораль самообмеження не є універсальною, але її встановили цілком білі. Саме ця обмеженість спочатку практикували себе білими, а потім вимушеними агресивними небілими *силами* білими, змінила характер міжнародних відносин. З 1945 року вона стримувала масштабну війну. І все ж білі, як не дивно, повинні бути лиходіями світової історії.

Яке відношення до цього має стосунок до переможеного душевного стану, який зараз є серед білих? Кожна з цих установ та характеристик відображає особливу мораль білих. В останні десятиліття кожен був перекручений у щось небезпечне та саморуйнівне. Інституції, які колись врівноважували повагу прав інших людей проти неелітарної реальності, тепер служать сліпому егалітаризму. Історія цього століття - це історія майже істеричного нападу на відмінності всіх видів.

Розрізнення вимагають *судження*, а судження є болючим для тих, кого судять. Деякі люди виявляють бажання, коли суспільство розрізняє злочинних і некримінальних, компетентних і некомпетентних, гідних і недостойних, здорових і збочених, наших людей і тих, хто їх немає. Білі суспільства підштовхнули увагу до інших людей до неможливих меж; вони втратили здатність судити. Відмінності, які є життєво важливими для виживання, розмиваються і згладжуються в ім'я « чутливості » і « толерантності. » Визнання нерівності зараз є порушенням ліберального бачення людини (тепер відомо, звичайно, як людство).

tors. Whites could have dominated other races—even exterminate them—but this is simply not part of their moral repertoire.

What would the world be like if some other race had the tremendously disproportionate power that whites have had and continue to have? Would Africans or Asians act with the restraint whites have shown? Would they voluntarily sheath their weapons and instead give aid to help races less successful than themselves?

Only in the last century has the history of the world been much other than a chronicle of aggressive tribal or national aggrandizement. If, in the 1880s, the United States had decided to colonize Mexico or Central America would there have been much outcry? Today’s international morality of self-restraint is not universal, but it was established entirely by whites. It is this self-restraint, first practiced upon themselves by whites and then forced upon aggressive non-white powers *by* whites, that has changed the character of international relations. Since 1945, it has curbed large-scale war. Yet whites, ironically, are supposed to be the villains of world history.

What does any of this have to do with the defeated state of mind now common among whites? Every one of these institutions and characteristics reflect the particular morality of whites. In recent decades, every one has been perverted into something dangerous and self-destructive. Institutions that once balanced respect for the rights of others against inequalitarian reality now serve blind egalitarianism. The history of this century is the history of an almost hysterical assault on distinctions of all kinds.

Distinctions require *judgment*, and judgment is painful for those who are judged. Some people are found wanting when a society distinguishes between criminal and non-criminal, competent and incompetent, worthy and unworthy, healthy and perverse, our people and those who are not. White societies have pushed their consideration for others to impossible limits; they have lost the capacity to judge. Distinctions that are vital for survival are blurred and smoothed over in the name of “sensitivity” and “tolerance.” Recognition of inequality is now a violation of the liberal vision of man (now known, of course, as humankind).

Наприклад, саме в ім'я рівноправності робота Батьків-засновників була розібрана, щоб звести представницький уряд до чогось подібного до мафіозної демократії. Більшість обмежень на франшизу були зняті. Якесь кваліфікація необхідна для того, щоб керувати машиною чи стати перукарем, але будь-який дурень, якому виповнилося вісімнадцять, може проголосувати. Президенти та сенатори США зараз обираються безпосередньо шляхом масового голосування. Засновники дбайливо відрізняли свою республіку від демократії, якої вони боялися; у нас зараз демократія. Чому їх роботу було скасовано? Бо він визнав, що деякі чоловіки мудріші за інших - підривні настрої в цю егалітарну епоху.

Таким чином, оскільки ми вже не можемо судити, закон був ухилений служити так званим правам злочинців та засуджених - тепер іноді вважається, що заслуговує на більшу увагу, ніж законслухняний. Мовленнєві кодекси на кампусі порушують фіат принципи вільної мови в ім'я рівності. Висока повага до жінок звалилася на безглузді уявлення про фізичну та психологічну еквівалентність статей. Занепокоєння загальним благам, яке лежить в основі народної освіти, тепер переросло в зайнятість некомпетентними, дефектними та іншими особами, які отримують « спеціальну » освіту. Приватна добровільна доброчинність була затьмарена безжальними урядовими програмами, які намагаються стерти розрізнення, відбираючи від продуктивних і віддаючи непродуктивним.

У військових також розмежування більше не дозволено, тому чорношкірі, білі, латиноамериканці, жінки та гомосексуалісти вважаються взаємозамінними і тому однаково хорошими солдатами. Соціальна інженерія має перевагу над ефективним вбивством. Щорічні звіти про ефективність для військовослужбовців включають пункт « Підтримка EO / CEO » [Равна можливість / Рівна зайнятість]. Дефіцит може закінчити кар'єру.

Офіційний погляд на те, що « різноманітна » армія - це краща армія. Це продемонстрований припис для катастрофи на полі бою. У 19 столітті, під Камілло Кавуром, італійська армія була перетворена на інструмент для створення нації, а не для боротьби. Італійці з різних регіонів були призначені до змішаних частин з надією, що вони розвинули почуття національної єдності. Результатом цього стали розбрат, дезертирство та жалюгідний бойовий запис.

For example, it was in the name of equality that the work of the Founding Fathers was dismantled so as to reduce representative government to something like mob democracy. Most of the restrictions on the franchise have been stripped away. Some kind of qualification is necessary to drive a car or become a barber, but any fool who turns eighteen can vote. Presidents and U.S. Senators are now chosen directly by mass ballot. The Founders were careful to distinguish their republic from a democracy, which they feared; we now have a democracy. Why has their work been undone? Because it recognized that some men are wiser than others—a subversive sentiment in this egalitarian era.

In like manner, because we can no longer judge, law has been perverted to serve the so-called rights of criminals and convicts—now sometimes thought to deserve more consideration than the law-abiding. Campus speech codes violate principles of free speech in the name of equality by fiat. High regard for women has collapsed into preposterous notions of physical and psychological equivalence of the sexes. Concern for the common good that underlay public education has now degenerated into a preoccupation with incompetents, defectives, and other beneficiaries of “special” education. Private, voluntary charity has been overshadowed by ruthless government programs that attempt to erase distinctions by taking from the productive and giving to the unproductive.

In the military as well, distinctions are no longer permitted, so blacks, whites, Hispanics, women, and homosexuals are all thought to be interchangeable and therefore equally good soldiers. Social engineering takes precedence over effective killing. Annual efficiency reports for soldiers include an item, “Supports EO/EEO” [Equal Opportunity/Equal Employment Opportunity]. A deficiency can end a career.

The official view is that a “diverse” army is a better army. This is a demonstrated prescription for battlefield disaster. In the 19th century, under Camillo Cavour, the Italian army was made into a tool for nation-building rather than fighting. Italians from different regions were assigned to mixed units in the hope that they would develop feelings of national unity. The result was discord,

Німецька армія зі своїми згуртованими, однорідними частинами, завербованими з невеликих районів в межах однієї провінції, мала високий моральний дух і блискуче билася.

Однією з найдивніших втрат стародавнього розрізнення є руйнування авторитету дорослих. У 1960-х роках по всьому білому світі адміністратори коледжів демонстрували фантастичні прояви безхребетності, коли молоді дегенерати заволодили будівлями та висунули « необоротні » вимоги. Навіть сьогодні « демонстрація » чи загроза комусь можуть поставити університет на коліна. Природна ієрархія поколінь була знищена в ім'я рівності.

Усі ці зміни були частиною нападу практично на всі відмінності, ієрархію, відмінність та дискримінацію, які чоловіки сприймали як належне. Те, що ми бачимо у Сполучених Штатах та інших білих націях, - це напад на розрізнення, який майже такий же далекосяжний, як і спроба комуністів знищити приватне підприємство.

Типова біла турбота про інших запустилася амок. У публічному дискурсі та політичному житті не так багато залишилося від старих розмежувань між чоловіком і жінкою, гетеро- і гомосексуалістами, обдарованими і некомпетентними, громадянином і прибульцем, виробником і паразитом, джентльменом і варваром. Ця кампанія вдалася завдяки альтруїстичним нахилам, які, ймовірно, притаманні білим. Вниз по цьому шляху лежить крах усіх цінностей.

Звичайно, обов'язкова рівність - навіть рівнозначність - рас є однією з найбільш відчайдушно захищених ілюзій цього відчайдушно егалітарного століття. Ілюзія почала формувати суспільство спочатку в США, а потім поширилася і на інші білі нації. Расова доктрина тепер лежить в основі егалітарного джунг'наута, який розчавлює білого чоловіка. Можливість робити расові розрізнення була знята разом із здатністю робити незліченну кількість інших відмінностей.

Кожен, хто може бачити центральну брехню расової еквівалентності, швидше за все, побачить через інші егалітарні брехні. Ось чому білі, які все ще роблять расові відмінності, все ще роблять так багато інших.

Пояснення

Що призвело до знищення відмінностей? Деякі люди вважають, що християнство, наголосивши на рівності перед Богом і повернувши іншу шоку, фатально послабило білого чоловіка.

desertion, and a miserable combat record. The German army, with its cohesive, homogeneous units recruited from small areas within single provinces had high morale and fought brilliantly.

One of the strangest losses of an ancient distinction has been the crumbling of adult authority. In the 1960s, all across the white world, college administrators put on fantastic displays of spinelessness as young degenerates took over buildings and issued “non-negotiable” demands. Even today, a “demonstration” or the threat of one can bring a university to its knees. The natural hierarchy of generations was destroyed in the name of equality.

All these changes have been part of an assault on virtually every difference, hierarchy, distinction, and discrimination that men have taken for granted. What we see in the United States and in other white nations is an attack on distinctions that is almost as far-reaching as the Communist attempt to destroy private enterprise.

The typical white concern for others has run amok. In public discourse and political life, not much is left of the old distinctions between man and woman, hetero- and homosexual, gifted and incompetent, citizen and alien, producer and parasite, gentleman and barbarian. This campaign has succeeded because of the altruistic inclinations that are probably inherent in whites. Down this path lies the collapse of all values.

Of course, the mandatory equality—even equivalence—of races is one of the most desperately defended illusions of this desperately egalitarian century. The illusion began to shape society first in the United States and then spread to other white nations. Racial doctrine is now at the heart of the egalitarian juggernaut that is crushing the white man. The ability to make racial distinctions has been swept away, along with the ability to make countless other distinctions.

Anyone who can see through the central lie of racial equivalence is likely to see through the other egalitarian lies. That is why whites who still make racial distinctions still make so many others.

Explanations

What has brought about the destruction of distinctions? Some people think Christianity, with its emphasis on equality before

Сьогодні основне християнство, безумовно, є важливою силою капітуляції, але це, мабуть, симптом, а не причина хвороби білої людини. Традиційне християнство аж ніяк не вимагає знищення відмінностей. Європейці були християнами більше тисячі років, і християнство, безумовно, не підірвало спроможність Стоунволла Джексона розрізнити - ані конквістадорів та хрестоносців.

Віру обрізали відповідно до часів. Біблія говорить, що гомосексуалістів слід засудити, але сьогодні багато християн хочуть як висвятити гомосексуалістів, так і скасувати смертну кару. Християнство не змінилося; Християни змінилися.

Деякі люди також наполягають на тому, що євреї винні у отруєному стані душі, поширеному серед білих. Без сумніву, євреї взяли на себе ініціативу у просуванні сил розкуркулення та в атаці на бази для традиційних розрізень. Однак вони знайшли більше, ніж бажають співучасників серед неєвреїв, і звинувачувати євреїв у білій капітуляції мало схоже на звинувачення білих у всіх невдачах негрів. Без сумніву, багато хто, хто заохочує білих до самогубства, - це євреї, але ці розпусті повинні були існувати, перш ніж їх можна було заохотити.

Що спричинило раптовий рак егалітаризму? Спустошення Першої світової війни змусило багатьох європейців сумніватися у справедливості своєї цивілізації. Друга світова війна - ще один руйнівний удар по самовпевненості Заходу - закінчилася перемогою самих ідеологічно егалітарних націй на землі: Радянського Союзу та США. Що б там не було, Вісь боролася за відмінність - національну, расову, культурну, біологічну. Її поразка дискредитувала євгеніку та расову свідомість. Він навіть дискредитував націоналізм, і Організація Об'єднаних Націй була створена з метою усунення націоналізму та національних конфліктів.

Матеріальний прогрес також зіграв свою роль у знищенні відмінностей. « Розкіш більш нещадна, ніж війна », - сказав римський сатирик Ювенал. Багатство післявоєнних років полегшило прикрити згубні результати соціальної політики. Велике багатство, насильно перерозподіляється в непродуктивний, створив ілюзію *так CIAL* , а також матеріального прогресу.

Вищі життєві рівні стали приводом ігнорувати невимовне виродження. Збільшення багатства дозволило повірити, що правила людської природи змінилися і що суспільство можна вдосконалити.

God and turning the other cheek, has fatally weakened the white man. Today, mainstream Christianity is certainly an important force for capitulation, but this is probably a symptom rather than a cause of the white man's disease. Traditional Christianity by no means requires the destruction of distinctions. Europeans have been Christian for more than a thousand years, and Christianity certainly did not undermine Stonewall Jackson's capacity to draw distinctions—nor that of the Conquistadors and Crusaders.

The faith has been pruned to suit the times. The Bible says that homosexuals are to be put to death, but today many Christians want to both ordain homosexuals and abolish the death penalty. Christianity has not changed; Christians have changed.

Some people likewise insist that Jews are to blame for the poisoned state of mind common among whites. There is no doubt Jews have taken the lead in promoting the forces of dispossession and in attacking the bases for traditional distinctions. However, they have found more than willing accomplices among non-Jews, and to blame Jews for white capitulation is a little like blaming whites for all the failures of blacks. Without a doubt, many who encourage whites in their suicidal proclivities are Jews, but those proclivities had to exist before they could be encouraged.

What precipitated the sudden cancer of egalitarianism? The devastation of the First World War made many Europeans doubt the validity of their civilization. The Second World War—another devastating blow to Western self-confidence—ended with victory by the most ideologically egalitarian nations on earth: the Soviet Union and United States. Whatever else it stood for, the Axis fought for distinctions—national, racial, cultural, biological. Its defeat discredited eugenics and racial consciousness. It even discredited nationalism, and the United Nations was created with the goal of eliminating nationalism and national conflicts.

Material progress has also played a role in the destruction of distinctions. "Luxury is more ruthless than war," said the Roman satirist, Juvenal. The affluence of the post-war years made it easier to cover up the disastrous results of social policy. Great wealth, forcibly redistributed to the non-productive, created the illusion of *so-*

Що білі втратили

Однак з усіх категорій, які розвиваються останні кілька десятиліть, втрата расових відмінностей має найгірші довгострокові наслідки. Група не може вижити без почуття ідентичності. Він не може продовжуватися, якщо його члени не усвідомлюють, що вони є частиною групи та готові поставити її інтереси на перше місце.

Коли ця група є білою расою, групова свідомість трактується як нелеговане зло, але у всіх інших сферах життя ми сприймаємо це як належне.

Сім'я існує в змістовному сенсі лише в тому випадку, якщо її члени ставлять сімейні інтереси перед інтересами сторонніх людей. Політична партія розпускається, якби її члени не бажали відстоювати інтереси партії проти всіх інших. Співробітники компанії повинні бути готові конкурувати з конкурентами. Якщо громадяни нації не мають національної свідомості, нація розсмоктується. Жодна група не може вижити без групової свідомості, а білі повинні знову розпалювати расову свідомість або відсуватися.

Очевидно, що білі не зовсім втратили інстинкт ототожнюватися з групами. Вони лояльні до коледжів, клубів, рідних міст, роботодавців та сімей. Навіть сили односвітності не можуть перешкодити відданості нації.

Але коли мова йде про расу, білі підтверджують расову солідарність інших, заперечуючи своє. Роберт Фрост одного разу визначив ліберала як того, хто не може зайняти свою сторону в аргументі. Як перегони, білі не можуть приймати свою сторону в явно расових аргументах. Коли небілий пред'являє расові вимоги, білі майже завжди поступаються.

Однією з причин, чому це роблять білі, є те, що система управління, побудована в білих суспільствах, ґрунтується на припущенні, що інтереси інших людей іноді вимагають, щоб ми жертвували своїми. Цього вимагають усі принципи західної моралі. Якщо добре і великодушно жертвувати окремими інтересами, то чому б не згрупуватися в терестах?

cial as well as material progress. Higher standards of living were an excuse to ignore unspeakable degeneracy. Increasing wealth made it possible to believe that the rules of human nature had changed, and that society could be perfected.

What Whites Have Lost

However, of all the categories that the last few decades blurred, the loss of racial distinctions has the worst long-term consequences. A group cannot survive without a sense of identity. It cannot continue unless its members are aware that they are part of a group and are willing to put its interests first.

When that group is the white race, group consciousness is treated as an unalloyed evil, but in all other areas of life we take it for granted.

A family exists in a meaningful sense only if its members put family interests before the interests of strangers. A political party would dissolve if its members were not willing to assert the party's interests against all others. A company's employees must be willing to compete against competitors. Unless the citizens of a nation have a national consciousness a nation dissolves. No group can survive without group consciousness, and whites must rekindle racial consciousness or be pushed aside.

It is obvious that whites have not entirely lost the instinct to identify with groups. They are loyal to colleges, clubs, home towns, employers, and families. Not even the forces of one-worldism can prevent devotion to nation.

But when it comes to race, whites affirm the racial solidarity of others while denying their own. Robert Frost once defined a liberal as someone who cannot take his own side in an argument. As a race, whites cannot take their own side in any explicitly racial argument. When a non-white makes racial demands whites almost always give in.

One reason why whites do this is because the system of governance built up in white societies is based on the assumption that the interests of others sometimes require that we sacrifice our own. All principles of Western morality require this. If it is good and generous to sacrifice individual interests, then why not group in-

Саме ця плутанина у справі про добро та жертвовність надає боротьбі проти « расизму » стільки морального запалу. Ліберальні білі говорять як *білі* лише для того, щоб засудити власну расу і похвалити небілих - тим самим припускаючи ауру моральної переваги, що приходить із жертвою. Інші білі, маючи на увазі, заграють у расовому інтересі, але *вони* піднялися настільки вище, що вони можуть заперечити це.

Тому доноси на « расизм » - це десять копійок, але вони мають такий самий моральний відтінок, як і роздача бідним. Проповідники, політики, солдати, вчителі, судді та ротаріанці пропонують проповіді, що підривають « фанатизм. » Велика заслуга може бути накопичена таким чином, і саме тому вона така приваблива - без *жодних витрат*. Багато хто з тих, хто гучно інтегрується, направляють своїх дітей у приватні школи. Чемпіони утверджувальних дій ніколи не пропонують *власну* роботу менш кваліфікованим небілим, і, ймовірно, будуть боротися за те, щоб утримати житлові проекти не в *своїх* кварталах.

Навіть найбільш білі ліберали зазвичай живуть, спілкуються і одружуються між собою. Щоденні стосунки з мексиканцями та гаїтянами, безумовно, будуть хвилюючими, але ліберали воліють залишати це нижчим порядком. Тому мається на увазі самопожертва проти білого активізму - це майже завжди чисте лицемірство. Цілком прийнятно грім проти « расизму » і не мати жодного небілого друга, родича чи сусіда.

Білі стверджують, що їх турбують настрої, а не білі, мабуть, вважають абсурдними. У 1987 році колишній президент Джиммі Картер зізнався, що, побачивши голодуючих ефіопських дітей по телебаченню, він не зміг так сильно піклуватися про них, як про свою власну дочку Емі. Він сказав, що його " бентежить " ця " расистська " відсутність настроїв.

Більшість білих не припиняють себе так відкрито. Однак вони не в змозі діяти в своїх інтересах. Більшість білих не хочуть змішуватися з іншими расами. Вони хочуть, щоб їхні діти виходили заміж за білих. Вони не хочуть, щоб білі стали меншиною. Тим не менше, їх вчили соромитися думати про ці речі, і вони нічого не роблять, щоб захистити свою групу. Вони паралізовані власною збоченою мораллю.

terests?

It is this confusion about goodness and sacrifice that gives the fight against “racism” so much moral fervor. Liberal whites speak as *whites* only to denounce their own race and to praise non-whites—thereby assuming the aura of moral superiority that comes with sacrifice. Other whites, they imply, wallow in racial self-interest but *they* have risen so far above it they can denounce it.

Denunciations of “racism” are therefore ten a penny, but they have the same moral sheen as giving to the poor. Preachers, politicians, soldiers, teachers, judges, and Rotarians all deliver sermons blasting “bigotry.” Great merit can be accumulated this way and—this is why it is so attractive—*at no cost*. Many of those who whoop the loudest about integration send their own children to private schools. The champions of affirmative action never offer their *own* jobs to less qualified non-whites, and would probably fight to keep housing projects out of *their* neighborhoods.

Even the giddiest white liberals normally live, socialize, and marry among themselves. Daily intercourse with Mexicans and Haitians would be exhilarating, to be sure, but liberals prefer to leave it to the lower orders. The implied self-sacrifice of anti-white activism is therefore almost always pure hypocrisy. It is perfectly acceptable to thunder against “racism” and not have a single non-white friend, relative, or neighbor.

Whites claim to be bothered by sentiments non-whites would probably find absurd. In 1987, former President, Jimmy Carter confessed that when he saw starving Ethiopian children on television he could not manage to care as much about them as he did about his own daughter, Amy. He said he was “embarrassed” by this “racist” lack of sentiment.

Most whites do not abase themselves so openly. However, they are unable to act in their own interests. Most whites do not want to mix with other races. They want their children to marry whites. They don’t want whites to become a minority. Yet, they have been taught to be ashamed to think these things, and they do nothing to protect their group. They are paralyzed by their own perverted morality.

Зрештою, ми можемо запитати, чи підходить біла раса взагалі для виживання. Цілком осторонь від явно расових форм капітуляції, чи люди, які змушують жінок в боротьбі серйозно ставитися до виживання? Чи люди, для яких гомосексуалізм є вагомою альтернативою сімейному життю, серйозно ставляться до виживання? Чи люди, які змушують компетентних субсидувати і винагороджувати породження некомпетентних, серйозно ставляться до виживання? Чи люди, чії дорослі не в змозі зіткнутися з дітьми-підлітками, серйозно ставляться до виживання? Такі люди - і лише білі роблять це - почали писати власну постанову про смерть, навіть не загрожуючи зростаючою сукупністю nonwhites.

Те, що робить нинішню кризу ще гіршою, полягає в тому, що білі ніколи не формулювали жодних моральних виправдань для власного расового виживання. Як і всі інші люди, їм ніколи цього не доводилося. Тепер, коли формулюються аргументи проти того, що всі завжди сприймали як належне, немає запасів перевірених ідей, на яких люди можуть звертатися, щоб захистити свій спосіб життя. У своїх кістках вони відчувають, що те, що відбувається неправильно, але у них немає слів, з якими висловити ці почуття. Без слів, без переконливих моральних основ білі не можуть діяти.

Не слід більше пояснювати, чому білі, як група, мають право на майбутнє, ніж пояснювати, чому краще жити, ніж померти, але в нашу епоху самогубств ми змушені пояснювати себе. І, як ми пояснюємо себе, страшні наслідки втраченої расової свідомості повільно стають зрозумілими для більшості людей. Свідомість раси повертається. Стверджувальна дія, бурхливість, міжрасовий злочин та прозоро-білі упередження засобів масової інформації з кожним днем відкривають усе більше і більше очей. Існує більше груп та публікацій, ніж будь-коли, які чітко стверджують інтереси білих.

Расова свідомість йде на марш. Її сила лише зростатиме, а її фундаментальна моральна законність забезпечує її перевагу.

Ця стаття вперше з'явилася у вересні і жовтні 1996 року проблем з американського Відродження.

Ultimately, we might well ask whether the white race is fit to survive at all. Entirely aside from explicitly racial forms of capitulation, is a people that puts women in combat serious about survival? Is a people for which homosexuality is a valid alternative to family life serious about survival? Is a people that forces the competent to subsidize and reward the procreation of incompetents serious about survival? Is a people whose adults are unable to face down their adolescent children serious about survival? Such people—and only whites do these things—have begun to write their own death warrant, even without the threat from growing populations of non-whites.

What makes the current crisis even worse is that whites have never articulated any moral justifications for their own racial survival. Like every other people, they never had to. Now, when arguments are formulated against what everyone always took for granted, there is no stock of tested ideas on which people can draw to defend their way of life. In their bones they feel that what is happening is wrong, but they do not have the words with which to express those feelings. Without words, without convincing moral foundations, whites cannot act.

It should be no more necessary to explain why whites, as a group, have the right to a future than to explain why it is better to live than to die, but in our suicidal era we are forced to explain ourselves. And, as we explain ourselves, the terrible consequences of lost racial consciousness are slowly becoming clear to more people. Consciousness of race is returning. Affirmative action, busing, inter-racial crime, and the transparently anti-white bias of the media are opening more and more eyes every day. There are more groups and publications than ever that clearly assert the interests of whites.

Racial consciousness is on the march. Its power will only grow, and its fundamental moral legitimacy ensures that it will prevail.

This article first appeared in the September and October 1996 issues of American Renaissance.

Чи можлива багаторасова нація?

ВІДПОВІДЬ В ІСТОРІЙНІЙ КНИГІ ВАШОЇ ДІТИ.

З усіх способів, яким нація визначає себе, мало хто важливіший, ніж те, що вона навчає своїх дітей про себе. На уроках історії своїх державних шкіл нація переказує власну історію та прищеплює національну ідентичність у свідомості молодих громадян. У сучасній Америці, де конкуруючі расові, культурні та лінгвістичні претензії зараз майже неможливо навіть говорити про національну ідентичність, питання про історію стали боротьбою за володіння минулим Америки.

Багатокультурна, багатоперспективна історія, що виникла з цієї боротьби, не є просто відходом від історії, яку Америка традиційно навчала своїх дітей. Можливо, це вперше, коли нація відмовилася від єдиної ідентичності свого походження і навмисно налаштувалася на прийняття декількох національних ідентичностей.

Важливо, що розуміння багатьма небілими мультикультурними історіями абсолютно відрізняється від розуміння білих. Для білих центральними поняттями є « включення » та « плюралізм. » Американську історію слід переписати так, щоб расові та культурні перспективи, які колись були « ігноровані » або « знехтували » , отримали рівне ставлення. Однак для багатьох небілих історія мультикультурної життєво важливої сходи на шляху до явно расової, афроцентричної чи латиноамериканської історії. Їх мета - розлука, а не включення.

« Консервативне » думка , що явно расові історії є незаконними. Як стверджується, Америка повинна бути об'єднана спільною історією, а історії ексклюзії роз'єднують нас. Ця позиція логічно правильна; Ексклюзійні історії розбіжні. Але, як ми побачимо, « консервативна » позиція помилкова - практично, емоційно і навіть морально. Америка вже роз'єднана за расою, і жоден підхід до історії не може цього змінити. Так само як неможливо було використовувати однакову книгу історії як в Китаї, так і в Японії, неможливо написати єдину американську історію, яка задовольняє білу, чорну, індійську, латиноамериканську та азіатську мови.

Is a Multiracial Nation Possible?

THE ANSWER IS IN YOUR CHILD'S HISTORY BOOK.

Of all the ways in which a nation defines itself, few are more important than what it teaches its children about itself. In the history classes of its public schools, a nation retells its own story and instills a national identity in the minds of young citizens. In today's America, where competing racial, cultural, and linguistic claims now make it nearly impossible even to speak of national identity, questions about history have become a struggle for the possession of America's past.

The multicultural, multi-perspective history that has arisen from this struggle is not merely a departure from the history America has traditionally taught its children. It may be the first time that a nation has abandoned the single identity of its origins and set out deliberately to adopt multiple national identities.

Significantly, the understanding by many non-whites of multicultural history is entirely different from that of whites. For whites, the central concepts are "inclusion" and "pluralism." American history is to be rewritten so that racial and cultural perspectives that were once "ignored" or "neglected" will get equal treatment. For many non-whites, however, multicultural history is a vital step on the way to an explicitly racial, Afro-centric or Hispanic history. Their goal is separation rather than inclusion.

The "conservative" view is that explicitly racial histories are illegitimate. America, it is argued, must be united by a common history, and exclusionist histories disunite us. This position is logically correct; exclusionist histories are divisive. But as we shall see, the "conservative" position is wrong—practically, emotionally, and even morally. America is *already* disunited by race, and no approach to history can change that. Just as it would be impossible to use the same history book in both China and Japan, it is impossible to write a single American history that satisfies white, black, Indian, Hispanic, and Asian.

Шкільне навчання як засвоєння

Мета американської публічної освіти ніколи не була просто передавати знання. Однією з його головних цілей було залучення дітей до американців. Американські школи летять американським прапором, а учні віддають йому вірність. Центральні події історії - з американського минулого. Найбільш славними досягненнями є американські досягнення. У цьому немає нічого дивного. Кожен народ дає своїм дітям національну освіту.

Тим не менше, американські школи мали ще більш чітке національне призначення, ніж інші, через необхідність засвоєння іммігрантів. Джон Квінсі Адамс писав, що іммігранти « повинні скинути свою європейську шкіру і ніколи не поновлювати її. » Гораций Манн стверджував, що « чужий народ. . . не може бути перетворений на повний зріст американських громадян лише шляхом подорожі по Атлантиці. » Одним з найсильніших мотивів побудови державних шкіл була, отже, потреба вивести *американців* із європейців.

Європейці не збиралися перетворюватися на американців, навчаючи їх про внесок африканців, мексиканців та індіанців. Стара, стандартна історія об'єднала американців, оскільки мала цілісну мету та єдиний голос. Він підкреслював одну точку зору, а інші ігнорували. Якщо говорити прямо, це була історія про білих людей для білих людей.

Ця історія слугувала країні добре, доки населення було переважно білим, а дві традиційні меншини - чорні та індіанці - не мали голосу. Все це змінилося, починаючи з 60-х років. Рух за громадянські права дав голос чорношкірим та індіанцям, а зміни в імміграційному законодавстві призвели до масового напливу небілих. Це був кінець певного роду Америки, і це унеможливило традиційну історію Америки.

Небілі почали скаржитися на версію історії, яка їх не залишила. Історія побудови нації, яка зв'язала європейців в єдиний народ, не пов'язувала білих і небілих в єдиний народ. « Мультикультурна » історія повинна була бути більш широкою, всеохоплюючою історією, яка дала б кожному американцю належну долю минулого Америки. У той же час, « культурологічно важлива » історія дозволила б утримувати негрів та латиноамериканців у школі та не дозволяти їм випадати з постійно зростаючими темпами.

Schooling as Assimilation

The purpose of American public education has never been simply to impart knowledge. One of its central goals has been to make children into Americans. American schools fly the American flag and students pledge allegiance to it. The central events of history are from the American past. The most glorious achievements are American achievements. There is nothing odd about that. Every nation gives its children a national education.

Nevertheless, American schools have had an even more explicitly nation-building purpose than others because of the need to assimilate immigrants. John Quincy Adams wrote that immigrants “must cast off their European skin, never to resume it.” Horace Mann argued that “a foreign people . . . cannot be transformed into the full stature of American citizens merely by a voyage across the Atlantic.” One of the strongest motives for building public schools was, therefore, the need to make *Americans* out of Europeans.

Europeans weren't going to be made into Americans by teaching them about the contributions of Africans, Mexicans and Indians. The old, standard history united Americans because it had a coherent purpose and a single voice. It emphasized one point of view and ignored others. To put it bluntly, it was history about white people for white people.

This history served the country well, so long as the population was overwhelmingly white, and the two traditional minorities—blacks and Indians—did not have voices. All this changed, beginning in the 1960s. The civil rights movement gave voices to blacks and Indians, and changes in immigration laws brought a massive influx of non-whites. It was the end of a certain kind of America, and it made the traditional story of America impossible.

Non-whites began to complain about a version of history that left them out. The nation-building history that had bound Europeans into a single people had not bound whites and non-whites into a single people. “Multicultural” history was therefore to be a broader, more inclusive history that would give every American his rightful share of America's past. At the same time, “culturally relevant” history would keep blacks and Hispanics in school and

Квадратне коло

Щось добросовісні білі не зрозуміли, це те, що « включна » історія - історія, яка була б усім для всіх людей - неможлива. Історія має переможців та переможених, і ті самі події вони бачать різними очима. У той же час практично кожна небіла група сприймає конфлікти минулого як боротьбу з білими, тому полікультурна історія стає сукупністю поглядів, які часто є не просто небілими, а антибілими.

Як, наприклад, мультикультурна історія ставиться до відкриття та поселення Північної Америки європейцями? Стара історія називала це переможним просуванням цивілізації. Але для індіанців ті самі історичні події є нескінченною послідовністю поразок і катастроф. Чи називає це мультикультурний підручник триумфом чи катастрофою, або те, і інше, або ні?

А як щодо мексикансько-американської війни? У той час це вважалося славним успіхом, оскільки це додало величезних шматочків американському Заходу. Але це було натомість імперіалістичне жорстокість? Чи радіють сьогоднішні школярі, що Каліфорнія є частиною Америки, або вони плачуть над викраденим правом народження своїх братів-латиноамериканців?

Рабство створює подібну загадку. Чорні хочуть зробити його центральним у своїй історії, і багато в чому це є. Майже 300 років більшість американських негрів були рабами, і практично все, що робили або думали негри, було обмежене рабством. Сьогодні вона все ще є центральною частиною чорної історії, оскільки вона виправдовує невдачі і може бути використана для отримання користі від білих.

Однак для білих рабство є другорядною історичною подією. За винятком Громадянської війни (яку розпочали та ведуть білі), перебіг історії нації навряд чи був би іншим, якби не було негрів та рабства. Надати йому чільне місце в історії білого - це прозоре намагання маніпулювати тим, як білі думають про сучасність.

Після того, як рабство переходить у статус неперевершеного зла, значна частина минулого стає незрозумілою. Чи є Джордж Вашингтон і батьком своєї країни, і нечестивою людиною через те, що він володів рабами?

stop them from dropping out at ever-increasing rates.

Squaring the Circle

Something that well-meaning whites did not understand is that an “inclusive” history—one that would be all things to all people—is impossible. History has winners and losers, and they see the same events with different eyes. At the same time, virtually every non-white group sees the conflicts of the past as struggles with whites, so multicultural history becomes a collection of perspectives that are often not merely non-white but anti-white.

How, for example, is a multicultural history to treat the discovery and settlement of North America by Europeans? The old history called it a triumphant advance for civilization. But for Indians, the same historical events are an unending sequence of defeats and disasters. Does a multicultural textbook call this a triumph or a disaster or both or neither?

What about the Mexican-American War? At the time, it was thought a glorious success because it added huge chunks to the American West. But was it instead, an imperialist atrocity? Are today’s school children to rejoice that California is part of America or are they to weep over the stolen birthright of their Hispanic brothers?

Slavery poses a similar riddle. Blacks want to make it the centerpiece of their history, and in many ways it is. For nearly 300 years, most American blacks were slaves, and virtually everything that blacks did or thought was circumscribed by slavery. Today, it is still the centerpiece of black history, because it excuses failure and can be used to extract benefits from whites.

For whites, though, slavery is a minor historical event. Except for the Civil War (which was set in motion and fought by whites) the course of the nation’s history would hardly have been different if there had been no blacks and no slavery. To give it a prominent place in white history is a transparent effort to manipulate the way whites think about the present.

Once slavery is promoted to the status of unparalleled evil, much of the past becomes incomprehensible. Is George Washington *both* the Father of his Country *and* a wicked man because he

Чи Авраам Лінкольн - спаситель, що зберігається в Союзі, чи він бойовик, тому що вважав, що чорношкірі неповноцінні, і його слід відправити назад в Африку?

Ті з нас, хто ходив до школи, коли в американській історії ще була узгодженість, швидше за все, дізнаються про нову, полікультурну історію лише випадково. Однією з таких випадків є те, що цього року виповнюється 500-річчя відкриття Америки. Типова мультикультурна проблема виплила з аудиторії та отримала все більшу популярність: чи був Колумб великим дослідником чи був геноцидним тираном? Ми маємо святкувати натхненну половину тисячоліття Європейської Америки чи соромно повісити голову? Або ми повинні робити те й інше?

Проблеми та невизначеності

Мультикультурні історії за своєю суттю не можуть відповісти на ці питання. А оскільки вони не можуть, вони представляють американську історію як пучок невизначеностей, як низку невирішених « проблем ». » На відміну від старої історії, яка дивилася на минуле з гордістю, а майбутнє впевнено, мультикультурні історії неоднозначні і неспокійні. На відміну від старої історії, яка хоча б дала білим дітям міцну основу національної ідентичності, полікультурна історія фактично говорить про те, що Америка не має ідентичності. Єдине, що залишилося для об'єднання полікультурної Америки - це географія.

Один із способів зрозуміти неможливе завдання, яке поставила перед собою полікультурна історія, - уявити, як можна було б написати шкільну книгу історії, яку слід використовувати як у Франції, так і у Британії. Як би ставився до Наполеона? Сама географія Лондона - станція Ватерлоо, площа Трафальгер - пам'ятник англічанам, які вбили французів. Могила Наполеона, станція Астерліц та назви вулиць, як Єна та Ульм, - це ознака гордості, яку французи сприймають за готовність своїх предків до завоювання іноземців. « Мультикультурний » книги по історії наполеонівських воєн було б абсурдом, і все це знають. І все-таки це було б не більш абсурдно, ніж книги з історії, якими сьогодні користуються американські діти.

Небілі мають набагато чутливіше почуття до своїх групових інтересів, ніж білі. Вони дуже чітко бачать, що майбутнє матиме переможців та переможених, як і їхня історія.

owned slaves? Is Abraham Lincoln the storied savior of the Union or is he a fiend because he thought blacks were inferior and should be sent back to Africa?

Those of us who went to school when American history still had coherence are likely to learn about the new, multicultural history only by accident. One such accident is that this year is the 500th anniversary of the discovery of America. A typical multicultural problem has thus spilled out of the classroom and gotten wider notice: Was Columbus a great explorer or was he a genocidal tyrant? Are we to celebrate an inspiring half millennium of European America or are we to hang our heads in shame? Or are we to do both?

Problems and Uncertainties

Multicultural histories, by their very nature, cannot answer these questions. And because they cannot, they present American history as a bundle of uncertainties, as a series of unsolved “problems.” Unlike the old history, which viewed the past with pride and the future with confidence, multicultural histories are diffident and perplexed. Unlike the old history, which at least gave white children a firm foundation for national identity, multicultural history says, in effect, that America has no identity. The only thing left to unite a multicultural America is geography.

One way to understand the impossible task that multicultural history has set itself is to imagine how one would write a school history book to be used in both France and Britain. How would it treat Napoleon? The very geography of London—Waterloo Station, Trafalger Square—is a monument to Englishmen who killed Frenchmen. Napoleon’s tomb, Austerlitz station, and street names like Jena and Ulm all mark the pride the French take in their ancestors’ readiness to slaughter foreigners. A “multicultural” history book of the Napoleonic wars would be an absurdity, and everyone knows it. And yet, it would be no more absurd than the history books American children use today.

Non-whites have a much keener sense of their group interests than whites. They see very clearly that the future will have winners and losers, just as history had them. Thus, while virtually every

Таким чином, хоча практично кожен шкільний округ з білою більшістю намагається розбити коло, викладаючи історію, яка є всім для всіх, шкільні округи з чорною більшістю починають замінювати стару « євроцентричну » навчальну програму такою, яка відкрито 'Афроцентричний.' Вони не зацікавлені доповнювати традиційну історію різними точками зору. Вони хочуть єдиної, африканської точки зору.

В Атланті, де 92 відсотків учнів державних шкіл є чорними, курси історії та соціальних досліджень були переписані з " афро-американської " точки зору. Нещодавно нью-йоркські державні школи дозволили переглядати навчальну програму, засновану на відкритому антибілому документі, який був складений частково професором чорно-верховенства Леонардом Джефферісом. У Каліфорнії шкільні округи в сильно-чорному Окленді та на Сході Пало-Альто розпочали навчальний рік 1991/1992 без підручників з соціальних досліджень. Вони вирішили розробити свої власні матеріали з чорним центром, оскільки не могли знайти нічого підходящого.

Приватні чорні школи пішли найдалі. Деякі відкидають Америку і навчають своїх вихованців, що вони - африканська діаспора. Багато хто вчить патентну дурницю, стверджуючи, що стародавні єгиптяни і навіть цар Соломон були чорними. Тим не менш, навіть якщо деякі їх матеріали є смішними, афроцентричні вчителі визнали те, про що білі вчителі забули: історія має точку зору; не може бути все для всіх людей.

Побудова нації

Тоді темношкірі вивчають таку історію, яку навчилися колись білі: історія, яка будує ідентичність та впевненість. Білі діти вчать, що кожна інтерпретація справедлива, що нічого не визначено, що минуле їхньої нації - це плетіння парадоксів та невирішених проблем. Патріотизм не виростає в душі дитини, яка не може з гордістю озирнутися на минуле своєї нації. Ми пройшли довгий шлях від шкільного навчання, яке перетворило європейців на американців. Зараз ми змушуємо американців взагалі ні до чого.

Мультикультурна історія - це як позитивна дія. Подібно до того, як білі повинні відмовитися, щоб надати перевагу найму меншинам, білі мають відмінити власну точку зору та вивчити точки зору інших. З іншого боку, нелюди можуть вільно просувати власні інтереси та історії ексклюзивності.

school district with a white majority is trying to square the circle by teaching a history that is everything to everyone, school districts with black majorities are beginning to replace the old “Euro-centric” curriculum with one that is openly “Afro-centric.” They are not interested in supplementing the traditional history with different points of view. They want a single, African point of view.

In Atlanta, where 92 percent of the public school students are black, history and social studies courses have been rewritten from an “African-American” perspective. New York’s public schools recently authorized a curriculum revision based on an openly anti-white position paper drafted, in part, by the black-supremacist professor, Leonard Jeffries. In California, school districts in heavily-black Oakland and East Palo Alto started the 1991/1992 school year *without social studies textbooks*. They decided to develop their own black-centered materials because they could find nothing suitable.

Private black schools have gone the farthest. Some reject America, and teach their pupils that they are the African Diaspora. Many teach patent nonsense, claiming that the ancient Egyptians and even King Solomon were black. Nevertheless, even if some of their material is ridiculous, Afro-centric teachers have recognized something that white teachers have forgotten: History has a point of view; it cannot be all things to all people.

Building a Nation

Blacks, then, are learning the kind of history that whites once learned: a history that builds identity and certitude. White children are learning that every interpretation is valid, that nothing is certain, that their nation’s past is a tangle of paradoxes and unsolved problems. Patriotism will not grow in the heart of a child who cannot look back with pride upon his nation’s past. We have come a long way from schooling that made Europeans into Americans. We now make Americans into nothing at all.

Multicultural history is like affirmative action. Just as whites are to step aside to give hiring preferences to minorities, whites are to set aside their own point of view and study those of others. Non-whites, on the other hand, are free to promote their own interests

Як і позитивні дії, полікультурна історія можлива лише тому, що більшість покинула своє становище в центрі. Якби білі наполягали на своїй історії так само сильно, як небілі наполягають на своїй, невідворотність окремих історій була б визнана давно. Також білі не будуть готові назавжди відмовитися від власної історії. Зрештою вони зрозуміють, що лише вони вивчають минуле, без відповідей і без певних визначеностей. Зрештою вони побачать, що не може бути однієї історії, яка б задовольняла всіх. І почнуть замислюватися, чи може бути одна нація, яка задовольняє всіх.

Ця стаття спочатку з'явилася у лютневому номері 1992 року американського Відродження.

and exclusionist histories.

Like affirmative action, multicultural history is possible only because the majority has abandoned its position at the center. If whites insisted on their own history as strongly as non-whites insist on theirs, the inevitability of separate histories would have been recognized long ago. Nor will whites be willing to forego their own history for ever. They will eventually realize that only they are studying a past with no answers and no certainties. They will eventually see that there *cannot* be one history that satisfies all. And they will begin to wonder whether there can be one nation that satisfies all.

This article originally appeared in the February 1992 issue of American Renaissance.

Біле виживання: поза консервативним та ліберальним

ЗБЕРІГАННЯ АМЕРИКАНСЬКОГО ЗАКОНУВАННЯ АКЦІЙНОГО ПОВЕРНЕННЯ ПОЛІТИКИ.

Тема цієї конференції - « поза консерватизмом », і я хотів би почати з кількох речей, які дійсно виходять за рамки як консерватизму, так і лібералізму, тобто деяких речей, з якими люди погоджуються незалежно від їхньої політики. Те, про що я думаю, пов'язане з консерватизмом, оскільки він має той самий корінь. Це ідея консервації чи збереження.

Є деякі речі, до яких по суті всі люди - незалежно від їх політики - консервативні. Планета, для початку. Напевно, є деякі мізантропи, які хотіли б підірвати це, але більшість людей із політичного спектру хочуть його зберегти.

Більшість людей також хочуть зберегти планету привітною, щоб ми могли зберегти людей, які живуть на ній. Марк Твен говорив: « Іноді я хотів би повісити весь людський рід і закінчити фарс », але більшість часу люди не відчують такого суворого ставлення до нашого виду.

І ми хочемо зберегти тварин. Нам було б шкода, коли жирафи або бабуїни вимирають. Біологи хочуть зберегти види, про які ви ніколи не чули. Візьміть справу з кубинським крокодилем. Він родич американського крокодила і вважається благородним звіром. Але кубинці схрещуються з американцями і можуть бути генетично заболочені. Як пояснює один вчений, « два види крокодилів, що схрещуються, можуть становити серйозну загрозу для кубинських крокодилів. У гіршому випадку один крокодиловий рід може спричинити вимирання іншого. » Вчені роздумують над тим, як запобігти цій трагедії.

Уряд Сполучених Штатів турбується про збереження деяких *дійсно незрозумілих* видів: пліснявого жука Кречмарр, наприклад, павука-ялицевого моху. Якщо ви купуєте землю, і одна з них з'являється на ній, ви, можливо, не зможете розвивати власну власність.

White Survival: Beyond Conservative and Liberal

CONSERVING THE AMERICAN FOUNDING STOCK
SHOULD BE BEYOND POLITICS.

The theme of this conference is “beyond conservatism,” and I’d like to start with a few things that really are beyond both conservatism *and* liberalism, that is to say, some things people agree on whatever their politics. What I am thinking of is related to conservatism since it has the same root. It is the idea of conserving or conservation.

There are some things that essentially all people—no matter what their politics—are conservative about. The planet, to begin with. There are probably some misanthropes who would like to blow it up, but most folks, across the political spectrum, want to conserve it.

Most people also want to keep the planet livable so we can conserve the people who live on it. Mark Twain used to say, “Sometimes I’d like to hang the whole human race, and finish the farce,” but most of the time, people don’t feel that harshly about our species.

And we want to conserve animals. We’d be sorry to see giraffes or baboons die out. Biologists want to save species you have never heard of. Take the case of the Cuban crocodile. He’s a relative of the American crocodile and said to be a noble beast. But the Cubans are interbreeding with the Americans and could be genetically swamped. As one scientist explains, “the two crocodile species interbreeding may pose a major threat to Cuban crocodiles. In a worst-case scenario, one crocodile lineage can cause the extinction of another.” Scientists are fretting about how to prevent this tragedy.

The United States government worries about conserving some *really obscure* species: the Kretschmarr Cave mold beetle, for example, or the spruce-fir moss spider. If you buy land, and one of them turns up on it, you might not be able to develop your own

І більшість людей хочуть зберегти різні місця, де люди живуть, і різні способи життя людей у цих місцях. Ми раді, що Уругвай чи Китай залишаються відмінними країнами. Всі ми хочемо, щоб різні мови та культури процвітали. У цьому плані ми всі консервативні.

Нам сумно, коли помирає останній оратор незрозумілої мови або коли закінчується характерний спосіб життя. Тому Бразилія зараз проводить офіційну політику залишати недоторканих племен у спокої, якщо це взагалі можливо. Люди, які живуть у кам'яному віці, повинні мати вибір залишатися там, якщо цього хочуть.

Збереження цих речей буквально виходить « за рамки консерватизму », щоб повторити тему цієї конференції.

Однак є речі, які вам не дозволяється зберігати. Навряд чи хтось буде проти вас, якщо ви скажете, що первісні племена Нової Гвінеї мають право підтримувати свої звичаї та свій спосіб життя, не порушені сторонніми людьми. Але краще не говорити те саме про французів чи шведів.

Якщо ви говорите, що французи мають право вважати свою країну католицькою та європейською, ви не консерватор. Ти гетемонґер. Ти не за межами консерватизму, ти поза межами блідого.

Згідно з сучасним мисленням, французи абсолютно не мають права жити непорушеними сторонніми людьми. Навпаки, люди з усього світу мають право переїжджати туди.

Це насправді дивовижно. Я не можу придумати жодної речі, яку Нові Гвінеї зробили внеском у світ. І все ж їхній спосіб життя витримає. Та європейців, які надзвичайно збагатили світ, може і не зробити.

Навіть консерватори не стверджують, що Франція є самобутньою біологічною та культурною сутністю, яку слід берегти. Ми не маємо думати про білі країни. Корея? Так. Гана? Пакистан? Парагвай? Чудово. Ці місця, як і всі інші небілі нації, мають право зберігати свою ідентичність та спосіб життя.

А як щодо збереження білих людей біологічно? Вони є невеликою меншиною населення світу - 7 або 8 відсотків - і деякі з них розмножуються з іншими групами, як і кубинський крокодил.

Але кожен, хто каже, що, можливо, нам слід думати про довгострокові перспективи білих людей, як і ми з жуком Кречмарр Печера - вже не є природоохоронцем. Він білий верховенство.

І тому в Америці немає жодного політичного діяча, навіть серед тих, хто претендує на глибоку консервативність, який каже, що хоче зберегти фондочий запас цієї країни або який хоче зберегти білосніжні США.

Дивна річ у всьому цьому полягає в тому, що саме Левиці діють так, ніби мають куточок для збереження. Вони люблять владу, і вони люблять обманювати нас заради власного блага в ім'я збереження

property.

And most people want to conserve the different places where people live, and the different ways that people live in those places. We're happy for Uruguay or China to remain distinctive countries. We all want different languages and cultures to flourish. In that respect we're all conservative.

We are sad when the last speaker of an obscure language dies or when a distinctive way of life comes to an end. That's why Brazil now has an official policy of leaving untouched tribes alone, if that's at all possible. People living in the stone age should have the choice of staying there if that's what they want.

Conserving these things literally does go "beyond conservatism," to repeat the theme of this conference.

However, there are things you are not allowed to want to conserve. Hardly anyone will oppose you if you say that the primitive tribes of New Guinea have the right to maintain their customs and their way of life, undisturbed by outsiders. But you better not say the same thing about the French or the Swedes.

If you say that the French have the right to keep their country Catholic and European, you're not a conservationist. You're a hater. You're not beyond conservatism, you're beyond the pale.

According to current thinking, the French absolutely do not have the right to live undisturbed by outsiders. On the contrary, people from all over the world have the right to move there.

This is astonishing, really. I can't think of a single thing that New Guineans have contributed to the world. And yet their way of life will endure. That of the Europeans, who have immensely enriched the world, may not.

Not even conservatives argue that France is a distinctive biological and cultural entity that should be conserved. That's not the way we are supposed to think about white countries. Korea? Yes. Ghana? Pakistan? Paraguay? Fine. Those places, like all other non-white nations, have the right to maintain their identities and ways of life.

And what about conserving white people biologically? They are a small minority of the world population—7 or 8 percent—and

довкілля. Чому вони всі не замислюються про перспективи для білих людей саме так, як вони у мерехтінні про озоновий шар? Я бачу, як вони переглядають нас: « Тепер ви, білі люди, повинні жити тут, і ви повинні одружитися між собою. » « Запам'ятайте: це для дітей. » Це просто така річ, яку вони люблять. Де Хіларі, коли вона нам потрібна?

Немає нічого про ідею Сполучених Штатів як нації європейців, що по суті є *політичним* питанням ліво-правого типу . Це повинно бути поза політикою, як і збереження білого носорога або збереження Японії японською.

Расовий суміш країни логічно не бере *взагалі* в положенні ви берете на розмір уряду, держави загального добробуту, аборти, роль жінок, одностатеві шлюби, розподіл доходів, зовнішньої політики, громадської молитви, як інтерпретувати Конституція чи будь-яке інше політичне питання.

Ви можете вірити в добробут від колиски до серйозних *чи* міцний індивідуалізм, але бути цілковитою згодою щодо того, щоб хотіти, щоб країна була більшістю білою. Скажімо, Джек Лондон був дуже активним соціалістом, але був рішуче проти багаторасової Америки.

Отже: Чому хтось хотів би зберегти білих як видатний народ, і хотів, щоб вони залишалися більшістю у Сполучених Штатах? По-перше, на ці питання навіть не слід було відповідати. Якби навахо зменшувалося чи втрачало свою культуру, ніхто не сказав би, що вони не мали права щось робити з цим.

some of them are breeding with other groups, just like the Cuban crocodile. But anyone who says maybe we should think about the long-term prospects of white people—just as we do with the Kretschmarr Cave mold beetle—is no longer a conservationist. He's a white supremacist.

And so there is not one politician in America, even among the ones who claim to be deeply conservative, who says he wants to conserve the founding stock of this country or who wants to conserve a majority-white United States.

The odd thing about all this is that it's the Lefties who act as if they had the corner on conservation. They love government power, and they love to boss us around for our own good in the name of conserving the environment. Why aren't they all in a flutter about the prospects for white people exactly the way they are in a flutter about the ozone layer? I can see them browbeating us: "Now, you white people have to live over here, and you have to marry among yourselves." "Remember: it's for the children." That's just the busy-body sort of thing they love. Where's Hillary when we need her?

There is nothing about the idea of the United States as a nation of Europeans that is inherently a Left-Right type of *political* question at all. It should be beyond politics, just like conserving the white rhino or keeping Japan Japanese.

The racial mix of the country is not logically implicated *at all* in the position you take on the size of the government, the welfare state, abortion, the role of women, homosexual marriage, income distribution, foreign policy, public prayer, how to interpret the Constitution, or any other political question.

You can believe in cradle-to-grave welfare *or* rugged individualism, but be in complete agreement on wanting to keep the country majority-white. Jack London, for example, was very active as a socialist, but was adamantly opposed to a multiracial America.

So: Why would anyone want to conserve whites as a distinct people, and want them to remain a majority in the United States? First, these questions shouldn't even have to be answered. If the Navajo were dwindling in numbers or losing their culture, no one would say they didn't have the right to do something about it. No

Ніхто ніколи не запитав би навахо: Чому ти дбаєш про те, щоб вижити як народ? Чому б просто не згасати? Якби біла людина задала ці питання, це був би розпад расизму.

Але для білих людей? Це зовсім навпаки. Саме бажання вижити як окремих народ - це «ненависть». »

Згадайте кубинський крокодил: « У гіршому випадку один родовід крокодила може спричинити вимирання іншого. » Ну, строго як біологічні артефакти, білі люди, мабуть, принаймні такі ж цінні, як і кубинські крокодили, хоча б з естетичних причин. І тут є набагато більше. Європейці створили сучасний світ. Чи не повинні вони мати ті ж права, що й племена Амазонки: залишатися непорушеними?

Це об'єктивні питання, але, звичайно, є і власний суб'єктивний погляд на виживання білого як білу людину. Виживання - це перший закон, і немає більш фундаментального інстинкту, ніж бажання захистити власний вид і бажати, щоб воно процвітало.

Це очевидно, коли ми говоримо про будь-яку групу, *окрім* білих.

Кількість латиноамериканців дуже швидко зростає в цій країні, і латиноамериканці з цього приводу здивовані. Це означає, що їхня мова, їхня культура, фізичний тип, їхня спадщина, їхні прагнення все більше набувають позиції і можуть врешті-решт домінувати над США. Латиноамериканці цього дуже хочуть, і вони послідовно намагаються змінити закони та політику, щоб збільшити їх кількість та принести користь своїм людям. Це вважається ознакою здорової колективної гордості.

Але якщо білі намагалися відкласти своє розкуркулення, якщо білі запропонували кроки для збереження статусу більшості, це було б ненавистю та фанатизмом. Чому? Процеси ідеально симетричні. Відсоток латиноамериканців збільшується зі зменшенням відсотка білих. Чому для латиноамериканців правильно відзначати свої прибутки, але білі не шкода про свої втрати?

Я не секретую свого погляду на це. Мої предки були білими десятками тисяч років. Мої діти білі, і я хочу, щоб мої онуки були білими. Мені подобається культура Європи, я віддаю перевагу суспільству, яке створюють білі. Що з цим?

Ну, вгадайте, що? Хоча вони цього і не визнають, майже всі білі почуваються так само, як і я.

one would ever ask the Navajo: Why do you care about surviving as a people? Why not just fade away? If a white person asked those questions it would be the height of racism.

But for white people? It's the very opposite. The very desire to survive as a distinct people is "hate."

Remember the Cuban crocodile: "In a worst-case scenario, one crocodile lineage can cause the extinction of another." Well, strictly as biological artifacts, white people are surely at least as valuable as Cuban crocodiles, if only for aesthetic reasons. And there's a lot more than that. Europeans created the modern world. Shouldn't they have the same rights as the tribes of the Amazon: to be left undisturbed?

These are objective questions, but, of course, there is also my own subjective view of white survival as a white person. Survival is the first law, and there is no more fundamental instinct than the desire to protect one's own kind and to want it to flourish.

That's obvious when we are talking about any group *but* whites.

The number of Hispanics is growing very quickly in this country, and Hispanics are ecstatic about this. It means their language, their culture, their physical type, their heritage, their aspirations are all gaining ground and could eventually dominate the United States. Hispanics want this very much, and they consistently try to change laws and policies to increase their numbers, and benefit their people. This is considered a sign of healthy collective pride.

But if whites tried to delay their dispossession, if whites proposed steps to maintain their majority status, that would be hate and bigotry. Why? The processes are perfectly symmetrical. The percentage of Hispanics increases as the percentage of whites decreases. Why is it right for Hispanics to celebrate their gains but wrong for whites to regret their losses?

I make no secret of my view on this. My ancestors have been white for tens of thousands of years. My children are white and I want my grandchildren to be white. I like the culture of Europe, I prefer the society that whites create. What's wrong with that?

Well, guess what? Even though they don't admit it, almost all whites feel the same way I do.

Подивіться, що вони роблять, а не те, що вони говорять. Де вони живуть? Хто їхні друзі? Кого вони запрошують на вечерю? Якщо ви попросите білу людину назвати один небілий квартал, в якому він хотів би жити, або одну небілу школу, на яку він хотів би відправити своїх дітей, ви отримуете бланк.

Білі в своїх костюмах знають, що небіла Америка - це не країна, яку вони хочуть ні для себе, ні для своїх дітей. Ось чому, коли частина Америки, в якій вони живуть, стає форпостом Африки чи Мексики, вони переїжджають - кудись, де білі досі є більшістю. І більшість білих людей все ще хочуть, щоб їхні діти одружувалися з іншими білими.

Вони не наважувалися б сказати це відкрито. Вони навіть самі не допускають цих речей. Але подивіться, як вони поведуться - і левші нічим не відрізняються від інших. Як говорив Джозеф Собран, « У їхніх звичках до спаровування та міграції ви не можете сказати лібералу від клана. »

Як говорили хіпі, білим людям просто потрібно зв'язатися зі своїми почуттями.

Білі раніше були абсолютно чесними у своїх почуттях, і немає сумнівів, що люди, які називають себе консерваторами, залишалися чесними довше, ніж робили.

У 1960 - х роках, Вільям Ф. Баклі *National Review* при підтримці апартеїду в Південній Африці, і сказав, що імміграційна політика, спрямована, щоб зберегти країну білої « не вимагає обґрунтувань. » Збереження білої Америки була настільки очевидно законною метою, що її не потрібно було виправдовувати. Це було « поза консерватизмом » і « поза лібералізмом. »

Національний огляд зараз не займає такої позиції. Це вигнало б усіх, хто до зовнішньої темряви VDARE.com. І це лише одна з незліченних позицій, від яких консерватизм просто відмовився.

Одна з проблем полягає в тому, що, коли 50 років тому *Національний огляд* говорив, що прагнення зберегти Америку білою « не потребує виправдання », білі ніколи не виникали. Це велика частина проблеми. Білі ніколи не формулювали моральних причин для виправдання власного виживання. За сотні років - тисячі років - білі, як і всі інші, ніколи не повинні були.

Look at what they do, not what they say. Where do they live? Who are their friends? Who do they invite over for dinner? If you ask a white person to name a single non-white neighborhood he'd like to live in, or a single non-white school he'd want to send his children to, you get a blank.

Whites know in their bones that a non-white America is not the country they want for themselves or for their children. That is why, when the part of America in which they live becomes an outpost of Africa or Mexico, they move away—to some place where whites are still the majority. And most white people still want their children to marry other whites.

They wouldn't dare say these things openly. They don't even admit these things to themselves. But look at how they behave—and lefties are no different from anyone else. As Joseph Sobran used to put it, "In their mating and migratory habits, you can't tell a liberal from a Klansman."

As the hippies used to say, white people just need to get in touch with their feelings.

Whites used to be entirely honest about their feelings, and there is no doubt that people who call themselves conservative remained honest for longer than lefties did.

In the 1960s, William F. Buckley's *National Review* supported apartheid in South Africa, and said that an immigration policy designed to keep the country white "requires no justification." Preserving a white America was a goal so obviously legitimate that it didn't have to be justified. It was "beyond conservatism" and "beyond liberalism."

National Review doesn't take that position now. It would banish anyone who did to the outer darkness of VDARE.com. And that's just one of the countless positions that conservatism has simply abandoned.

One problem is that when, 50 years ago, *National Review* said that the desire to keep America white "requires no justification" whites never came up with one. That's a big part of the problem. Whites never articulated moral reasons to justify their own survival. For hundreds of years—thousands of years—whites, like ev-

Вони просто сприйняли виживання як належне як законну мету.

Але зараз, це означає, що білі не мають запасу перевірених ідей та аргументів, які вони можуть викласти, щоб виправдати виживання. У них глибоке передчуття того, що відбувається, але у них немає слів, щоб висловити це передчуття. Без слів, без переконливих моральних основ білі не можуть діяти.

І саме це робить білих відмінними від усіх інших і чим робить нас унікально вразливими. Небілі іммігранти не повинні виправдовувати завоювання Сполучених Штатів. Вони не повинні пояснювати, чому вони хочуть, щоб їхня кількість зростала за наш рахунок. Вони інстинктивно знають, що це добре для них, і це все, що потрібно знати.

Те саме стосується іммігрантів третього світу до Європи. Вони не повинні виправдовувати завоювання. Ні, саме європейці повинні виправдати навіть найосновніші кроки, необхідні для забезпечення виживання.

Не слід більше пояснювати, чому білі мають право на майбутнє, ніж пояснювати, чому краще жити, ніж померти. Але це дилема, з якою ми стикаємося. Повільно, повільно, і в Америці, і в Європі ми прокидаємося перед цією дилемою.

Це уривок із бесіди, яку я виголосив на конференції Інституту національної політики « Позаконсерватизм », що відбулася в Національному прес-клубі у Вашингтоні 2 лютого 2015 року.

erybody else, never had to. They just took survival for granted as a legitimate goal.

But now, it means whites have no stock of tested ideas and arguments that they can draw on to justify survival. They have a deep foreboding about what is happening, but they don't have words to express that foreboding. Without words, without convincing moral foundations, whites cannot act.

And that is what makes whites different from everyone else and what makes us uniquely vulnerable. Non-white immigrants don't have to justify their conquest of the United States. They don't have to explain why they want their numbers to grow at our expense. They know instinctively that it's good for them, and that is all they need to know.

The same is true for Third-World immigrants to Europe. They don't have to justify conquest. No, it is Europeans who would have to justify even the most basic steps necessary to assure survival.

It should be no more necessary to explain why whites have the right to a future than to explain why it is better to live than to die. But that is the dilemma we face. Slowly, slowly, both in America and in Europe, we are waking up to this dilemma.

This is an excerpt from a talk I gave at a National Policy Institute conference, "Beyond Conservatism," hosted at the National Press Club in Washington, DC, on February 27, 2015.

Різноманітність знищує довіру

ХАРВАРД РОЗКРИТИ ГОМОГЕННОСТІ.

Роберт Путнам з Гарварду став академічним знаменитістю у 2000 році своєю книгою " *Bouling Alone*", яка стверджувала, що суспільство страшно переживає, оскільки так багато руйнувань громад. Американці стають все більш мобільними та ізольованими, мають мало групових приналежностей. Професор Путнам хоче повернути те, що він називає « соціальними мережами », тому що він каже, що вони роблять людей щасливими, сприяють демократії, допомагають дітям опіку та покращують економіку.

Пізніше він проаналізував дані перепису та опитувань, щоб з'ясувати, яку роль відіграє расова різноманітність у всьому цьому - чи поглиблює прихильність до громади чи додатково розпилює людей. На жаль, він виявив, що расова та етнічна різноманітність руйнує довіру до сусідів та установ.

Професор Путнам не сподобався цим висновкам і не поспішав опублікувати їх, але репортер *Financial Times*, можливо, змусив його подати руку. У статті, що з'явилася 9 жовтня 2006 року, Джон Ллойд цитував професора Путнама, що він вивчає способи компенсації поганих наслідків різноманітності і «без цього було б безвідповідально публікувати. »

Професор Путнам глибоко шкодує про свої слова. Ніхто не любить зізнаватися так *відкрито*, що він збирається купати, перукати та парфувати висновки, перш ніж він дозволить громадськості їх побачити. В інтерв'ю через кілька тижнів з *Гарвардського Багряного* проф. Путнам припустив, що містер Ллойд цитував його нечесно, і назвав це « майже злочинним » тим, що *Financial Times* не підкреслює його переконання, що люди в середині - довгостроковій перспективі люди навчаться подобатися різноманітності і що суспільство для цього сильніше. Його нещастя було посилено сотнями електронних повідомлень із того, що він називав « расистами та антиіміграційними активістами », вітаючи його з виявленням очевидного.

Зараз професор Путнам опублікував своє дослідження в останньому випуску *скандинавських політичних досліджень* (т. 30, № 2, 2007, с. 137-174.). Він робить усе можливе, щоб дати статтю щасливим закінчення, але його висновки важкі до цукрового пальто.

Diversity Destroys Trust

HARVARD DISCOVERS HOMOGENEITY.

Robert Putnam of Harvard became an academic celebrity in 2000 with his book, *Bowling Alone*, which argued that society is in dire straits because so many community attachments are breaking down. Americans are increasingly mobile and isolated, with few group affiliations. Prof. Putnam wants to bring back what he calls “social networks,” because he says they make people happy, contribute to democracy, help rear children, and make the economy run better.

He later analyzed census and survey data to find out what role racial diversity plays in all this—whether it deepens attachment to community or further atomizes people. To his dismay, he found that racial and ethnic diversity destroys trust in neighbors and institutions.

Prof. Putnam did not like these findings, and was in no hurry to publish them, but a reporter for the *Financial Times* may have forced his hand. In an article that appeared on October 9, 2006, John Lloyd quoted Prof. Putnam as saying that he was studying ways to compensate for the bad effects of diversity and that it “would have been irresponsible to publish without that.”

Prof. Putnam deeply regrets his words. No one likes to admit so *openly* that he is going to bathe, barber and perfume the findings before he lets the public see them. In an interview several weeks later with the *Harvard Crimson*, Prof. Putnam implied that Mr. Lloyd quoted him dishonestly, and called it “almost criminal” that the *Financial Times* had not emphasized his belief that in the mid- to long-run, people learn to like diversity and that society is stronger for it. His unhappiness was compounded by hundreds of e-mail messages from what he called “racists and anti-immigration activists” congratulating him on discovering the obvious.

Professor Putnam has now published his study in the latest issue of *Scandinavian Political Studies* (Vol. 30, No. 2, 2007, pp. 137-174.) He does his best to give the article a happy ending, but

Кому ви довіряєте?

Дослідження Путнама - це опитування людей, що проживають у 41 різних американських громадах, які проходять від расово однорідної сільської Південної Дакоти до Сан-Франциско, який є одним із найбільш расово мішаних місць на землі. Найяскравіший висновок полягав у тому, що чим різноманітніша територія, тим менше людей довіряють один одному.

Єдиною несподіванкою даних стало те, що різноманітність знижує довіру до *кожного*, навіть до людей власної раси. Саме це призводить до широко цитованого висновку професора Путнама, що різноманітність змушує людей вести себе як черепахи - вони тягнуться до своїх оболонок. На основі інших даних опитування він перераховує інші нещасні наслідки для людей, які повинні жити з різноманітністю:

- Зниження довіри до місцевої влади, місцевих лідерів та місцевих ЗМІ.
- Низька політична ефективність - тобто впевненість у власному впливі.
- Менша частота реєстрації голосів, але більший інтерес та знання про політику та більше участі в маршах протесту та соціальних реформах.
- Менше сподівань, що інші співпрацюватимуть для вирішення проблем колективними діями (наприклад, добровільне збереження для полегшення дефіциту води та енергії).
- Менша ймовірність працювати над громадським проектом.
- Низька ймовірність віддаватись на благодійність чи волонтерство.
- Менше близьких друзів і довірених осіб.
- Менше щастя і нижча сприйнята якість життя.
- Більше часу проводили на перегляд телебачення і більше згоди на те, що « телебачення - моя найважливіша форма розваг. »

Це переконливий набір причин протистояти тому різноманіттю, про яке нам завжди кажуть. Дійсно, це підтверджує те, про що говорять імміграційні активісти та гоночні реалісти десятиліттями. Ці самі висновки та оприлюднена ними публікація заслуговують на святкування.

his findings are hard to sugarcoat.

Whom Do You Trust?

The Putnam study is a survey of people living in 41 different American communities that run from racially homogeneous rural South Dakota to San Francisco, which is one of the most racially mixed places on earth. The clearest finding was that the more diverse the area, the less people trusted each other.

The only surprise in the data was that diversity reduces trust in *everyone*, even in people of one's own race. This is what leads to Prof. Putnam's widely quoted conclusion that diversity makes people behave like turtles—they pull into their shells. On the basis of other survey data, he lists other unhappy consequences for people who must live with diversity:

- Lower confidence in local government, local leaders and the local news media.
- Lower political efficacy—that is, confidence in their own influence.
- Lower frequency of registering to vote, but more interest and knowledge about politics and more participation in protest marches and social reform groups.
- Less expectation that others will cooperate to solve problems through collective action (e.g., voluntary conservation to ease a water or energy shortage).
- Less likelihood of working on a community project.
- Lower likelihood of giving to charity or volunteering.
- Fewer close friends and confidants.
- Less happiness and lower perceived quality of life.
- More time spent watching television and more agreement that “television is my most important form of entertainment.”

This is a convincing set of reasons to oppose the sort of diversity we are always told to celebrate. Indeed, it confirms what immigration activists and race realists have been saying for decades. These findings alone, and the publicity they have received, are worthy of, well, celebration.

Prof. Putnam admits he did not like the results, and carefully

Професор Путнам зізнається, що результати йому не сподобалися, і ретельно просіював і обробляв дані, щоб знайти щось інше, ніж різноманітність - бідність, вік, злочинність, щільність населення, освіта, час роботи на дому, рівень власності на житло та *все, що*, здавалося, руйнує. довіра. Він навчився корисних речей: молоді люди менш довірливі, ніж старі люди, чорношкірі та латиноамериканці менш довірливі, ніж білі та азіати, люди, які живуть у районах з високою злочинністю, не дуже довірливі, а також бідні та неосвічені. І все-таки головною змінною було різноманітність. « Різноманітність в собі має великий вплив, » він пише.

Однак розглянемо цікаву інформацію, яку професор Путнам не включив до свого звіту. Найбільш однорідні околиці, які він досліджував, є надзвичайно білими. Є урочища перепису, які є переважно латиноамериканськими або чорними - і тому однорідними - але він не повідомив про них результати. Тому це дослідження слід більш правильно розглядати як вивчення впливу різноманітності *на білих*. Цікаво було б дізнатись про його вплив на негрів та латиноамериканців.

Якщо однорідність є перевагою, темношкірі, які живуть у гетто, повинні отримувати користь від нього так само, як і білі. Чи порівняно з неграми, які живуть у мішаних районах, більше довіряють білим людям, роблять багато волонтерської роботи, менше часу проводять за переглядом телебачення та мають більше довіри до місцевої влади? Напевно, ні.

Це може бути так, що однорідність не впливає на nonwhites так само, як це впливає на білих. Роками відомо, що білі, що знаходяться в расовій ізоляції, мають більш високу думку щодо негрів, ніж білі, які живуть поруч із ними. Під час кампаній Джессі Джексона за президента США у 1984 та 1988 роках його відсоток голосів "білих" був найвищим у районах з найменшою кількістю негрів. Це, мабуть, тому, що білі, знання яких про негрів походять лише від ЗМІ, мають кращу думку про них, ніж білі, які мають безпосередній контакт з ними. Це одне лише може пояснити, чому люди в однорідних білих областях дуже думають про людей інших рас.

Чи було б те саме і для негрів та латиноамериканців? Можливо ні. ЗМІ звичайно звинувачують білих у расовій напрузі в Америці, тому чорношкірі та латиноамериканці, які мають найменший контакт з ними, можуть мати найбільше причин недовіряти їм. З іншого боку, сильно чорні та латиноамериканські мікрорайони зазвичай не є приємними місцями.

sifted and diced the data to find something other than diversity—poverty, age, crime, population density, education, commuting time, home ownership rates, *anything*—that seemed to be destroying trust. He did learn some useful things: Young people are less trusting than old people, blacks and Hispanics are less trusting than whites and Asians, people who live in high crime areas are not very trusting, nor are the poor and uneducated. Still, the master variable was diversity. “Diversity *per se* has a major effect,” he writes.

However, let us consider interesting information Prof. Putnam did not include in his report. The most homogeneous neighborhoods he investigated are overwhelmingly white. There are census tracts that are overwhelmingly Hispanic or black—and therefore homogeneous—but he did not report results for them. This research therefore should more properly be thought of as a study of the effects of diversity *on whites*. It would be interesting to know its effect on blacks or Hispanics.

If homogeneity is an advantage, blacks who live in the ghetto should benefit from it just as whites do. Compared to blacks who live in mixed neighborhoods, do they trust white people more, do a lot of volunteer work, spend less time watching television, and have more confidence in local government? Probably not.

It may very well be that homogeneity does not affect non-whites the same way it affects whites. It has been known for years that whites in racial isolation have a higher opinion of blacks than do whites who live close to them. During Jesse Jackson’s campaigns for US president in 1984 and 1988, his percentage of the white vote was highest in areas with the fewest blacks. This is probably because whites whose knowledge of blacks comes only from the media have a better opinion of them than whites who have direct contact with them. This alone could explain why people in homogeneous white areas think highly of people of other races.

Would the same be true for blacks and Hispanics? Maybe not. The media routinely blame whites for racial tension in America, so blacks and Hispanics who have the least contact with them may have the most reason to distrust them. On the other hand, heavily black and Hispanic neighborhoods are not usually nice places.

Люди, які живуть в них, можуть думати, що білі люди не такі вже й погані.

Запаморочливий спин

Тепер, коли проф. Путнам виявив, що різноманітність змушує людей більше дивитися телевизор, недовіряти місцевій владі, припиняють голосувати, підозрюють місцеві ЗМІ, менше віддають благодійність і робить їх просто нещасними, як він це захищає? Він розкручує свою історію двома різними способами, спочатку стверджуючи, що люди врешті-решт вчаться подобатися. Його доказ? Американська Америка, заснована WASP, зуміла поглинути європейську етніку, яка заграла на межі 20 століття. Цей урок щасливої історії ігнорує чорношкірих та індіанців, які були тут набагато довше, ніж білі етніки, але досі не поглинені. Професор Путнам згадує, передаючи « можливо більш помітну відмінність сучасних мігрантів », але, здається, не має ніякого значення.

Він також ігнорує той факт, що європейські етніки були поглинені тим, що вони вивчали англійську мову і стали значною мірою *не відрізнятися* від WASP за допомогою таких заходів, як дохід, освіта, рівень злочинності тощо. Це була вулиця в одну сторону: вони стали американцями. Люди не навчилися любити різноманітність; прибульці стали більше схожими на старожилів, і різноманітність відпало.

Друге твердження професора Путнама полягає в тому, що різноманітність за своєю суттю добре. Після того, як ми подолаємо свою неприязнь до цього, як це, безумовно, будемо, великим аргументом професора Путнама на його користь є те, що це стимулює творчість. Він говорить нам, що іммігранти в чотири рази частіше, ніж американці, отримали такі відзнаки: Нобелівські премії, премії Академії за режисуру фільмів, нагороди Центру Кеннеді за театральне мистецтво та членство в Національній академії наук.

Якщо припустити, що це правда, це один із найрозумніших аргументів для « різноманітності », яку хто-небудь намагався. Ми продовжуємо чути « різноманітність » для нас добре. Якби професор Путнам якимось зміг показати, що імміграція настільки стимулює американців, які народилися вродженими, що вони вигравали Нобелівські премії в чотири рази більше, ніж у них, без імміграції, він би на щось став. Його цифри показують лише, що у нас були якісь розумні іммігранти. Чи стали вони розумнішими чи креативнішими, бо познайомилися з WASP?

People who live in them may think white people are not so bad after all.

A Dizzying Spin

Now that Prof. Putnam has found that diversity makes people watch more TV, distrust local government, stop voting, suspect the local media, give less to charity, and makes them just plain unhappy, how does he defend it? He spins his story two different ways, first by arguing that people eventually learn to like it. His proof? That WASP-run, WASP-founded America managed to absorb the European ethnics who swarmed in at the turn of the 20th century. This lesson in happy history ignores blacks and Indians, who have been here a lot longer than the white ethnics but are still not absorbed. Prof. Putnam does mention in passing “the possibly more visible distinctiveness of contemporary migrants,” but doesn’t seem to think it will make any difference.

He also ignores the fact that European ethnics were absorbed because they learned English and became largely *indistinguishable* from WASPs by such measures as income, education, crime rates, etc. It was a one-way street: They became Americans. People didn’t learn to like diversity; the newcomers became more like the old-timers, and the diversity went away.

Prof. Putnam’s second assertion is that diversity is inherently good. Once we have overcome our dislike for it, as we surely will, Prof. Putnam’s big argument in its favor is that it stimulates creativity. He tells us immigrants have been four times more likely than the American-born to win the following honors: Nobel Prizes, Academy Awards for film directing, Kennedy Center awards in the performing arts, and membership in the National Academy of Science.

Assuming this is true, it is one of the silliest arguments for “diversity” anyone ever tried. We keep hearing “diversity” is good for us. If Prof. Putnam were somehow able to show that immigration so stimulated native-born Americans that they won Nobel Prizes at four times the rate they would have *without* immigration he would be on to something. His figures show only that we have had some smart immigrants. Did they become smarter or more creative

Дуже мало ймовірно, хоча вони, мабуть, мали кращі можливості. Практично всі ці парагони, безумовно, були білими, багато, мабуть, євреї, і більшість, безсумнівно, мали б відомі записи де б вони не жили. Думка про те, що « різноманітність » має щось спільне з тим, чого вони досягли, є дурницею. Вони були розумні та креативні, перш ніж потрапити сюди.

Є ще один спосіб показати абсурдність аргументації професора Путнама. Уявімо, що у США ніколи не було масової імміграції, ніколи не робив вигляд, що різноманітність є силою, але пускала лише білих людей з коефіцієнтом інтелекту понад 140. Тоді іммігранти можуть бути в 100 чи навіть 1000 разів частіше, ніж тубільці, вигравати Нобелівські премії. Чи назвав би професор Путнам ще сильнішим аргументом « різноманітність? »

Нарешті, професор Путнам має на увазі, що мексиканці приєднуються до Національної академії наук у чотири рази більше білого показника. Не схоже. Вони перебувають у в'язниці в чотири рази більше білого показника.

Свист минулого на кладовищі тон ще більш помітний, оскільки професор Путнам наводить багато інших досліджень, які підтверджують його основні (і очевидні) висновки щодо різноманітності шкоди, довіряючи. Він повідомляє, що люди у « різноманітних » робочих групах - не лише за расовою, але й за віковою та професійною ознакою - менш лояльні до групи, швидше подають у відставку і, як правило, менш задоволені, ніж люди, які працюють з людьми, як вони самі. Професор Путнам навіть цитує дослідження, що виявлено, що автомобільні перевезення зустрічаються рідше в змішаних районах. Проїзд у дорозі означає розраховувати на своїх сусідів, і люди, як правило, не довіряють сусідам, які не схожі на них.

Професор Путнам наводить півдужини досліджень з таких різних регіонів, як Австралія, Швеція та Канада, показуючи, що етнічне різноманіття знижує рівень довіри і, в деяких випадках, зменшує інвестиції в суспільні блага. Наприклад, добре відомо, що системи соціального забезпечення зазвичай є щедрішими в однорідних країнах, оскільки люди готові платити податки за підтримку пільговиків, схожих на те, що вони можуть бути родичами.

Це скрізь однаково. У Перу є так звані мікрокредитні кооперативи, які надають невеликі позики членам. Мабуть, коли серед членів кооперативу є різноманітність, ставки за замовчуванням вищі.

because they met WASPs? Very unlikely—though they probably had better opportunities. Virtually all these paragons were certainly white, many were probably Jews, and most would undoubtedly have had distinguished records wherever they lived. The idea that “diversity” had something to do with what they achieved is nonsense. They were smart and creative before they got here.

There is another way to show the absurdity of Prof. Putnam’s argument. Let us imagine the United States had never had mass immigration, never pretended diversity was a strength, but had let in only white people with IQs over 140. Immigrants might then be 100 or even 1,000 times more likely than natives to win Nobel prizes. Would Prof. Putnam call that an even stronger argument for “diversity?”

Finally, Prof. Putnam implies that Mexicans will be joining the National Academy of Sciences at four times the white rate. Not likely. They are in prison at four times the white rate.

The whistling-past-the-graveyard tone to this study is even more noticeable because Prof. Putnam cites many other studies that confirm his basic (and obvious) findings about the damage diversity does to trust. He reports that people in “diverse” workgroups—not only of race but also age and professional background—are less loyal to the group, more likely to resign, and generally less satisfied than people who work with people like themselves. Prof. Putnam even cites a study that found carpooling is less common in mixed neighborhoods. Carpooling means counting on your neighbors, and people tend not to trust neighbors who don’t look like them.

Prof. Putnam cites half a dozen studies from places as varied as Australia, Sweden, and Canada showing that ethnic diversity lowers levels of trust and, in some cases, lowers investment in public goods. It is well known, for example, that welfare systems are usually more generous in homogeneous countries because people are more willing to pay taxes to support beneficiaries who look as though they could be cousins.

It is the same everywhere. In Peru, there are what are called micro-credit cooperatives that make small loans to members. Apparently, when there is diversity among co-op members, default

Так само в кенійських шкільних округах збирання коштів простіше у більш племінних та етнічно однорідних районах.

Професор Путнам навіть пропонує цікавий історичний приклад. У Союзній армії під час громадянської війни рівень жертв був високим, а дезертирство - низьким. Солдати воювали через патріотизм, але в основному лояльність до своїх соратників тримала їх в армії та в боротьбі. Отже, рівень дезертирства був вищим в одиницях з найбільшим розмаїттям не лише за етнічною приналежністю, але за віком, рідним містом, професією тощо

Перевага власному роду глибоко вкорінена в людській (навіть тваринній) природі. Немає нічого дивного у висновках професора Путнама чи інших дослідженнях, які він цитує. Що дивно, це його відчайдушна віра у можливі переваги чогось, що явно ніде не працює.

Професор Путнам завершує своє дослідження звичайними бромідами:

[Нам] потрібно більше можливостей для змістовної взаємодії на всій території

етнічні лінії. »« [L] програми, орієнтовані на соціальну службу, для зв'язку з новими іммігрантськими громадами є потужним інструментом взаємного навчання. » Зверніть увагу на слова « взаємодія » та « взаємне навчання. » Мета всього цього - не перетворити іммігрантів на американців так, як ми звикли: « [M] у придумка полягає в тому, що наприкінці ми побачимо, що виклик найкраще вирішувати не робити їх «подібними до нас». а скоріше, створивши нове, більш містке відчуття "ми". . . » Усі ми, інакше кажучи, повинні стати трохи гаїтянами, трохи китайцями, і зовсім суто чорними і мексиканськими.

У своєму останньому реченні професор Путнам розповідає, що навіть девіз про Велику печатку Сполучених Штатів, *e pluribus unum* (з багатьох, один), є святом різноманітності. Або Гарвард не такий, яким він був раніше, або проф. Путнам намагається привернути увагу читачів *скандинавських політичних досліджень*. Гасло, звичайно, стосується 13 колоній, що об'єднуються як одна нація, а не до етнічного змішування.

Ця стаття вперше з'явилася у вересневому номері 2007 року " Америка може ренесанс".

rates are higher. Likewise, in Kenyan school districts, fundraising is easier in more tribally and ethnically homogenous areas.

Prof. Putnam even offers an interesting historical example. In the Union Army during the Civil War, casualty rates were high and desertion rates were low. Soldiers fought because of patriotism, but it was mainly loyalty to their messmates that kept them in the army and in the fight. Consequently, desertion rates were higher in units with the greatest diversity, not just of ethnicity but of age, hometown, occupation, etc.

The preference for one's own kind is deeply rooted in human—even animal—nature. There is nothing surprising about Prof. Putnam's findings or the other research he cites. What is surprising is his desperate faith in the eventual benefits of something that clearly does not work anywhere.

Prof. Putnam concludes his study with the usual bromides: “[W]e need more opportunities for meaningful interaction across ethnic lines.” “[L]ocally based programs to reach out to new immigrant communities are a powerful tool for mutual learning.” Note the words “interaction” and “mutual learning.” The purpose of all this is not to turn immigrants into Americans the way we used to: “[M]y hunch is that at the end we shall see that the challenge is best met not by making ‘them’ like ‘us,’ but rather by creating a new, more capacious sense of ‘we,’ . . .” All of us, in other words, should become a little bit Haitian, a little bit Chinese, and quite substantially black and Mexican.

In his final sentence, Prof. Putnam tells us that even the motto on the Great Seal of the United States, *e pluribus unum* (out of many, one), is a celebration of diversity. Either Harvard is not what it used to be or Prof. Putnam is trying to pull a fast one on the readers of *Scandinavian Political Studies*. The motto, of course, refers to the 13 colonies uniting as one nation, not to ethnic mixing.

This article first appeared in the September 2007 issue of American Renaissance.

Патологічний альтруїзм

Психологія білого розкриття.

Barbara Oakley et al., *Pathological Altruism*, Oxford University Press, 2012, 465 с., \$55.00.

Патологічний альтруїзм - захоплююча книга. Будучи давнім студентом найпоширенішого та найнебезпечнішого з усіх патологічних альтруїзмів - готовності білих віддати свою батьківщину небілим - я сподівався, що принаймні один із 48 внесків згадає про цю проблему. Ніхто не робить, але кілька кидають на нього корисне, але непряме світло. Книга також наповнена відкритими спостереженнями про природу людини та те, як працює мозок, а його головна редакторка, Барбара Оклі з Мічиганського університету, зробила чудову роботу, усуваючи повторення та суперечливість. Навіть Едвард О. Вілсон з Гарварду написав, що ця книга навчила його чомусь абсолютно новому, і я йому вірю.

» Патологічний альтруїзм » (ПА) - відносно нова концепція; термін увійшов до наукової літератури лише у 1984 р. Про нього було написано дуже мало, почасти тому, що альтруїзм настільки високо цінується на Заході, що мало хто з учених наважується його критикувати. Ця книга дає зрозуміти, що ПА - проблема, яку варто вивчити.

ПА в цілому визначається як щира спроба допомогти іншим, що натомість шкодить іншим або собі, і є « нездоровим зосередженням уваги на інших на шкоду власним потребам. » Декілька учасників проекту пропонують сумнівні визначення: ПА, ймовірно, коли люди « помилково вважають, що вони викликали проблеми інших, або помилково вважають, що вони мають засоби для позбавлення людини від страждань. » Або це « помилкове переконання, що власний успіх, щастя чи добробут є джерелом нещастя для інших. » РА « часто включає в себе самовдоволення, » і може призвести до « імпульсивним і неефективним зусиллям по вирівнюванню або рівня ігрового поля. »

Разом ці визначення - це майже ідеальний опис ставлення білих лібералів до небілих, але, здається, жоден із 48 учасників цієї книги цього не знає.

Pathological Altruism

THE PSYCHOLOGY OF WHITE DISPOSSESSION.

Barbara Oakley, et al., *Pathological Altruism*, Oxford University Press, 2012, 465 pp., \$55.00.

Pathological Altruism is a fascinating book. As a long-time student of the most common and dangerous of all pathological altruisms—the willingness of whites to give up their homelands to non-whites—I was hoping at least one of the 48 contributions would mention this problem. None does, but several throw useful but indirect light on it. The book is also filled with eye-opening observations about human nature and how the brain works, and its main editor, Barbara Oakley of the University of Michigan, has done a wonderful job of eliminating repetition and contradiction. Even Edward O. Wilson of Harvard has written that this book taught him something completely new, and I believe him.

“Pathological altruism” (PA) is a relatively new concept; the term entered the scientific literature only in 1984. There has been very little written about it, partly because altruism is so highly regarded in the West that few scientists dare criticize it. This book makes it clear that PA is a problem well worth studying.

PA is generally defined as a sincere attempt to help others that instead harms others or oneself, and is “an unhealthy focus on others to the detriment of one’s own needs.” Several of the contributors offer tantalizing definitions: PA is likely when people “falsely believe that they caused the other’s problems, or falsely believe that they have the means to relieve the person of suffering.” Or, it is “the false belief that one’s own success, happiness, or well-being is a source of unhappiness for others.” PA “often involves self-righteousness,” and can result in “impulsive and ineffective efforts to equalize or level the playing field.”

Together, these definitions are an almost perfect description of white liberal attitudes towards non-whites, yet none of the 48 contributors to this book seems to be aware of this.

Типовим випадком ПА є побита дружина, яка вважає, що її власна поведінка робить чоловіка насильницьким, і яка залишається з ним, бо боїться, що він покінчить життя самогубством, якщо вона піде. Іншим буде депресія, яка помилково вважає, що якщо він вбиває себе, він більше не буде тягарем для своєї сім'ї - і тому він вбиває себе. Деякі люди помилково вважають, що їхній власний успіх приходить за рахунок членів сім'ї чи колег, і вони намагаються внести виплати за незаслужені досягнення.

Те, що відоме як співзалежність або допомога тому, хто, очевидно, шкодить собі, може бути іншим видом ПТ. Прикладами можуть бути занадто багато їжі для хворобливої ожиріння або брехня роботодавця подружжя, щоб приховати його алкоголізм. Співзалежники часто мають низьку думку про себе і жертвують власними потребами для людини, за якою вона піклується. Іноді їх рухає нездатність терпіти нещастя або гнів від об'єкта свого ПА; знову ж, хороший опис того, як білі ставляться до небілих.

» Захоплення тварин » - ще один приклад ПТ. Вони наповнюють свої будинки « врятованими » домашніми тваринами, але не доглядають за ними. Вони заявляють про свою любов до тварин, навіть коли наступають на тіла собак і котів, які загинули від неправильного харчування. Вони часто нехтують власним здоров'ям, живучи в зруйнованих будинках, наповнених твариною брудом. Захованці зазвичай починалися з сильної прихильності дітей до тварин, але їхні батьки нехтували або зловживали ними. Вони часто починають запасатися після того, як зазнають певної особистої невдачі, наприклад, розлучення чи втрату роботи.

Люди, які мають хронічно хворих членів сім'ї, іноді стають патологічними альтруїстами, присвячуючи себе служінню пацієнту. Якщо вони самі хворіють, вони схильні вважати, що вони боліче тягар для інших і відмовляються шукати допомоги.

Анорексиками мають в них смугу ПА. Більшість - жінки, які були незвично уважними та відданими, коли були дітьми. Коли вони дорослішають, вони хочуть годувати і доглядати за людьми, навіть коли вони голодують. Деякі відмовляються від сну або медичної допомоги, крім їжі. Люди з порушеннями харчування дуже добре читають потреби інших людей, а клініки для них переповнені жінками, які намагаються піклуватися один про одного. Більшість анорексиків - білі.

A typical case of PA is the battered wife who thinks her own behavior makes her husband violent, and who stays with him because she fears he will commit suicide if she leaves. Another would be a depressed person who mistakenly believes that if he kills himself he will no longer be a burden on his family—and so he kills himself. Some people falsely think their own success comes at the expense of family members or co-workers, and they try to make amends for their undeserved achievements.

What is known as co-dependency, or helping someone who is obviously hurting himself, can be another kind of PA. Examples would be giving too much food to a morbidly obese child or lying to a spouse's employer to cover up his alcoholism. Co-dependents often have low opinions of themselves, and sacrifice their own needs for the person they are caring for. Sometimes they are driven by an inability to tolerate unhappiness or anger from the object of their PA; again, a good description of how whites treat non-whites.

“Animal hoarders” are another example of PA. They fill their houses with “rescued” pets but fail to look after them. They declare their love for animals even as they step over the bodies of dogs and cats that have died of malnutrition. They often neglect their own health, living in tumble-down houses filled with animal filth. Hoarders usually started out with a strong childhood attachment to animals but were neglected or abused by their own parents. They often start hoarding after they suffer some kind of personal setback, such as a divorce or losing a job.

People who have chronically sick family members sometimes become pathological altruists, devoting themselves to serving the patient. If they, themselves, get sick, they tend to believe they are a painful burden on others and refuse to seek help.

Anorexics have a streak of PA in them. Most are women, who were unusually considerate and giving when they were children. As they get older they want to feed and look after people, even as they starve themselves. Some refuse sleep or medical care in addition to food. People with eating disorders are very good at reading the needs of others, and clinics for them are full of women trying to take care of each other. Most anorexics are white.

Природа та біологія людини

Емпатія та альтруїзм явно можуть вийти з рук, але вони є частиною людської природи. Навіть немовлята та малюки демонструють ознаки емпатії та намагаються допомогти людям у біді. Коли немовлята чують, як інші малюки плачуть, вони плачуть від співчуття. Однак, якщо діти зазнавали жорстокого поводження або проживають у напружених домашніх господарствах, вони можуть бути ворожими людям, які страждають.

Майже всі дорослі співчують, коли бачать страждання - ті, хто не є психопатами, - і цей інстинкт розвинувся з двох причин. Альтруїзм в сім'ї або родині має еволюційний сенс, оскільки бенефіціари мають багато тих же генів, що і альтруїст. Також наше еволюційне середовище було тим, у якому ми могли легко опинитися віч-на-віч з людьми, які мали менше їжі, ніж ми. Ми, ймовірно, розвинули поштовх до спільного використання, як тому, що це покращило суспільні відносини, так і тому, що ті, кому ми допомогли, можуть колись допомогти нам. Можливо, тому жебраки роблять людей незручними; вони стимулюють наше вбудоване бажання поділитися. Деякі люди поступаються цьому заклику, але інші намагаються піти від жебраків.

Експерименти, в яких люди тестуються, щоб побачити, наскільки альтруїстично вони будуть вести себе в контрольованих умовах, свідчать про те, що ми набагато альтруїстичніші, ніж нам потрібно: Люди часто повертають втрачені гаманці, здають кров і роблять прихильність людям, яких вони більше ніколи не побачать. Один із дописувачів, Сатоші Каназава, теоретизує, що це тому, що мозку важко зрозуміти речі, які ніколи не відбувалися в еволюційному середовищі малої смуги: « Сучасні люди можуть співпрацювати з генетично не пов'язаними іншими людьми, помилково (і несвідомо) думаючи, що вони є спорідненими або неодноразовими партнерами по обміну. »

Немає жодної генетичної чи матеріальної виплати за те, що ми добрі до незнайомих людей, але ми все одно приємні до них, оскільки нашим далеким предкам рідко доводилося стикатися з цілком незнайомими людьми. Обман і крадіжка мали б кращий сенс, але ми ставимось до незнайомих, як до членів племені.

Що змушує альтруїзм зійти з рейок? Одна з теорій полягає в тому, що вона може бути просто крайнім прикладом риси особистості, яку ми маємо.

Human Nature and Biology

Empathy and altruism can clearly get out of hand, but they are part of human nature. Even infants and toddlers show signs of empathy, and try to help people in distress. When babies hear other babies crying, they cry in sympathy. However, if children have been abused or live in tense households they may be hostile to people who are suffering.

Almost all adults sympathize when they see suffering—those who do not are psychopaths—and this instinct appears to have evolved for two reasons. Altruism within the family or kin group makes evolutionary sense because the beneficiaries carry many of the same genes as the altruist. Also, our evolutionary environment was one in which we could easily find ourselves face to face with people who had less food than we did. We probably evolved an impulse to share, both because this improved social relations, and because those we helped might someday help us. This is probably why beggars make people uncomfortable; they stimulate our built-in urge to share. Some people give in to that urge but others just try to get away from beggars.

Experiments in which people are tested to see how altruistic they will behave under controlled conditions suggest that we are a lot more altruistic than we need to be: People often return lost wallets, donate blood, and do favors for people they will never see again. One of the contributors, Satoshi Kanazawa, theorizes that this is because the brain has a hard time comprehending things that never happened in the small-band evolutionary environment: “Contemporary humans may cooperate with genetically unrelated others, mistakenly (and unconsciously) thinking that they are kin or repeated exchange partners.”

There is no genetic or material payoff for being nice to total strangers, but we are nice to them anyway because our distant ancestors rarely had to deal with total strangers. Cheating and stealing would make better sense, but we treat strangers like members of the tribe.

What makes altruism go off the rails? One theory is that it can simply be an extreme example of a personality trait we all

Психологи говорять про п'ятифакторну модель особистості, яка вимірює невротизм, екстраверсію, відкритість до досвіду, прихильність та сумлінність. Патологічні альтруїсти можуть бути занадто приємними, і тому нехай люди ними користуються.

Ми можемо виявити приємність і дружелюбність навіть у незнайомих людей. Дослідження насильників свідчать, що вони спрямовані на жінок, які здаються відкритими і приємними. Люди, які мають уважність, також прагнуть одружитися один з одним, хоча деякі обдаровувачі потрапляють поневоленими до тих, хто забирає.

Ще одна теорія щодо походження ПА полягає в тому, що його можна розглядати як результат надмірно жіночого мозку. Жінки частіше, ніж чоловіки, є співзалежними та мають харчові розлади. Дівчата більш поступливі, ніж хлопчики, краще поведуться і більше прагнуть радувати. Вони краще вміють з'ясувати потреби інших. Вони політично «ліберальніші» і швидше думають, що важливою функцією влади є піклування про людей. Низький рівень тестостерону в утробі матері під час внутрішньоутробного розвитку пов'язаний з більш високим рівнем емпатії у обох статей.

ПА може бути дзеркальним зображенням аутизму, яке набагато частіше зустрічається у хлопчиків, ніж у дівчаток, і характеризується нездатністю відчувати почуття інших. Один автор припускає, що, мабуть, існує стільки ж жінок-патологічних альтруїстів, скільки чоловіків з аутизмом.

Є частини мозку, які загоряються і сигналізують про співчуття, коли ми бачимо людей, які болять або піддаються покаранню. Створено психологічні дослідження, в яких сканували мізки суб'єктів, спостерігаючи за покаранням людей, які обдурили в грі. Симпатичні кола в мозку жінок загорілися; тих у чоловіків не було. Чоловіки, здається, втрачають інстинктивну симпатію до болю, коли вважають, що це заслужено, тоді як жінки залишаються симпатичними.

Є дуже вагомні докази того, що альтруїстична поведінка знаходиться під генетичним контролем. Генетичну аномалію, відому як синдром Вільямса, називають «патологією надмірності», а люди, які страждають на неї, надмірно довірливі та співчутливі. Вони дещо відсталі і легко стають жертвами сексуального насильства. У них відхилення в частині мозку, відомій як мигдалина, яка бере участь у читанні міміки та оцінці загроз.

have. Psychologists talk about the Five-Factor Model of personality, which measures neuroticism, extraversion, openness to experience, agreeableness, and conscientiousness. Pathological altruists may be too agreeable, and therefore let people take advantage of them.

We can detect agreeableness and friendliness, even in strangers. Studies of rapists suggest that they target women who seem open and agreeable. People who are considerate also tend to marry each other—though some givers end up enslaved to takers.

Another theory about the origins of PA is that it can be seen as the result of an excessively female brain. Women are more likely than men to be co-dependents and have eating disorders. Girls are more compliant than boys, better behaved, and more eager to please. They are better able to figure out the needs of others. They are politically more “liberal,” and more likely to think that an important function of government is to take care of people. Low levels of testosterone in the womb during fetal development is associated with higher levels of empathy in both sexes.

PA may be the mirror image of autism, which is far more common in boys than in girls, and is characterized by an inability to sense the feelings of others. One author speculates that there are probably as many female pathological altruists as there are males with autism.

There are parts of the brain that light up and signal sympathy when we see people in pain or being punished. Psychological studies have been set up in which the brains of subjects were scanned while they watched the punishment of people who had cheated in a game. The sympathy circuits in women’s brains lit up; those in men did not. Men appear to lose their instinctive sympathy for pain when they think it is deserved, whereas women remain sympathetic.

There is very strong evidence that altruistic behavior is under genetic control. The genetic abnormality known as Williams Syndrome has been called “the pathology of overfriendliness,” and people who suffer from it are excessively trusting and sympathetic. They are somewhat retarded and easily become victims of sexual abuse. They have abnormalities in the part of the brain known as

Вони, мабуть, єдина відома група людей, яка *не* проявляє *расової упередженості*.

Мигдалина, передня скронева кора та інсула - це частини мозку, які беруть участь у відчутті болю інших. Психопати мають менше мозку в цих місцях, ніж у звичайних людей, і, можливо, люди з більшою кількістю мозку в цих областях мають схильність до ПА.

Нейромедіатор серотонін, схоже, змінює моральне судження, роблячи людей менш готовими образити інших, тоді як окситоцин підвищує товариськість та довіру - у групі. Згідно з одним дослідженням, окситоцин змушує людей частіше жертвувати за свою групу і протистояти тим, хто знаходиться в групі. Гени, відомі як DRD4, IGF2 і DRD5, були пов'язані з альтруїзмом і самовідданістю. Як зазначає один із дописувачів, «Тоді, мабуть, можна зробити висновок, що риси, що стоять за дорогою альтруїстичною поведінкою, знаходяться під істотним біологічним впливом, що проявляється через різноманітні нейрогормональні шляхи та механізми, які лише почали розуміти.»

Захоплюючі держави розуму

Альтруїзм також пов'язаний з лімбічною системою, тобто добро, пов'язане із системою винагородження мозку. Коли люди щедрі, вони отримують такий самий приємний поштовх, як від музики, сексу, фізичних вправ та виконання навичок. Психічна самооцінка цього виду є нормальною. Однак виявляється, що деякі люди залежать від відчуття альтруїзму. Це така людина, яка кидається на самопожертву, святість чи мученицьку смерть.

Два найбільш захоплюючі глави цієї книги описують те, як мозок процвітає на самоправедності та переконанні бути в праві. Співавтор Роберт А. Бертон з медичного центру Сан-Франциско UC видає попередження, яке варто цитувати детально:

Незважаючи на те, що моральне переконання відчуває себе як свідомий раціональний висновок до певної лінії міркувань, це не є ні свідомим вибором, ні процесом мислення. Визначеність і подібні стану на «знаючи, що ми знаємо» виникають з первинних механізмів мозку, які, як любов або гнів, функції незалежно від раціональності та причини. . . .

the amygdala, which is involved in reading facial expressions and assessing threats. They are perhaps the only known group of people who show *no racial bias*.

The amygdala, anterior temporal cortex, and insula are parts of the brain involved in sensing the pain of others. Psychopaths have less brain matter in these locations than normal people, and it may be that people with more brain matter in these areas have a tendency towards PA.

The neurotransmitter serotonin appears to alter moral judgment, making people less willing to offend others, while oxytocin increases sociability and trusting—within the group. According to one study, oxytocin makes people more likely to sacrifice for their in-group and oppose those in the out-group. The genes known as DRD4, IGF2, and DRD5 have been associated with altruism and selflessness. As one of the contributors notes, “It seems safe to conclude, then, that traits behind costly altruistic behaviors are under a substantial biological influence that manifests itself through a variety of neurohormonal pathways and mechanisms that have only just begun to be understood.”

Addictive States of Mind

Altruism is also linked to the limbic system, meaning that doing good is related to the brain’s system of rewarding itself. When people are generous, they get the same kind of pleasurable jolt as from music, sex, exercise, and performing a skill. Psychic self reward of this kind is normal. It appears, however, that some people become addicted to the sensation of altruism. This is the kind of person who throws himself into self sacrifice, sainthood, or martyrdom.

Two of the most fascinating chapters in this book describe the way the brain thrives on self-righteousness and the conviction of being in the right. Contributor Robert A. Burton of the UC San Francisco Medical Center issues a warning that is worth quoting at length:

Despite the fact that a moral conviction feels like a deliberate rational conclusion to a particular line of reasoning, it is neither a conscious choice nor a thought process. Certainty and similar states

На те, що відчувається як свідомий моральний вибір, що підтверджує життя - моє життя матиме сенс, якщо я допомагатиму іншим - буде сильно впливати на силу несвідомого та мимовільного психічного відчуття, яке підказує мені, що це рішення « правильне». » Саме це почуття підкаже вам « правильність » давати їжу голодуючим дітям у Сомалі, роблячи кожен медичний тест, який можна уявити на терміновому пацієнті, або бомбардували ізраїльський шкільний автобус. Це допомагає розглянути це відчуття знання як аналогічне іншим тілесним відчуттям, над якими ми не маємо прямого контролю.

Іншими словами, те, що ви переконані, що щось правильно, не робить це правильним. Відчуття правильності та благородства настільки приємні, що люди схильні шукати їх заради себе і без огляду на факти чи наслідки. Доктор Бертон продовжує:

Поговоріть із наполегливим ноу-хау, який відмовляється вважати протилежні думки, і ви відчуваєте відчуття того, як почуття пізнання може створити психічний стан, схожий на залежність. . . . [Я] вражаю глибоким ефектом почуття впевненості, що ти маєш остаточні відповіді. . . .

Відмова від таких сильно переконаних особистих переконань потребує скасування чи зменшення основних зв'язків із надзвичайно спокусливою схемою задоволення та винагороди. Подумайте про таку зміну думок, як виробництво того ж типу фізіологічних змін, як відмова від наркотиків, алкоголю чи сигарет.

Письменник-науковець і романіст Девід Брін пише про те саме, зазначаючи, що « догматична самоправедність часто є « залежністю ». » Він додає , що « святенництво, або почуття праведного обурення, може відчувати себе настільки сильним і смачним , що багато людей активно прагнуть повернутися до нього знову і знову. » Він називає цю потребу стимулювати мозок самовиправкою « самодопінгом », і визначає це так:

Задоволення від того, що з суб'єктивною впевненістю розумієш, що ти маєш рацію, а твої опоненти глибоко, відчайдушно помиляються. Або, що ваш метод допомоги іншим настільки чисто мотивований і правильний, що будь-яку критику можна відхилити плечима разом із будь-якими суперечливими доказами.

Це така судимість, яка може призвести до альтруїзмів, явно патологічних. У той же час, знають вони це чи ні, вони дали яскраво яскравий портрет психічного стану антирасизму та мотивів, які його

of “knowing that we know” arise out of primary brain mechanisms that, like love or anger, function independently of rationality or reason

What feels like a conscious life-affirming moral choice—my life will have meaning if I help others—will be greatly influenced by the strength of an unconscious and involuntary mental sensation that tells me that this decision is “correct.” It will be this same feeling that will tell you the “rightness” of giving food to starving children in Somalia, doing every medical test imaginable on a clearly terminal patient, or bombing an Israeli school bus. It helps to see this feeling of knowing as analogous to other bodily sensations over which we have no direct control.

In other words, just because you are convinced something is right does not make it right. The sensations of rightness and nobility are so pleasurable that people are inclined to seek them for their own sake and without regard to facts or consequences. Dr. Burton continues:

Talk to an insistent know-it-all who refuses to consider contrary opinions and you get a palpable sense of how the feeling of knowing can create a mental state akin to addiction [I]magine the profound effect of feeling certain that you have ultimate answers

Relinquishing such strongly felt personal beliefs would require undoing or lessening major connections with the overwhelmingly seductive pleasure-reward circuitry. Think of such a shift of opinion as producing the same type of physiological changes as withdrawing from drugs, alcohol, or cigarettes.

Science writer and novelist David Brin writes about the same thing, noting that “dogmatic self-righteousness is often an ‘addiction’.” He adds that “sanctimony, or a sense of righteous outrage, can feel so intense and delicious that many people actively seek to return to it, again and again.” He calls this need to stimulate the brain with self-righteousness “self doping,” and defines it as follows:

The pleasure of knowing, with subjective certainty, that you are right and your opponents are deeply, despicably wrong. Or, that your method of helping others is so purely motivated and

спонукають. На Заході немає нічого, що пропонує більш екстатичну самоправедність, ніж заперечення « расизму. »

У минулі століття існували різні способи ущелини на блискучий, ненависний, радісний донос: релігійні фанатики спалювали єретиків, комісари стратили куркулів, мусульмани обезголовляли відступників (і досі це роблять). Сьогодні ліберали ненавидять « расистів » - « гомофобів » і « сексистів » і « фашистів » - з тією ж старовинною ненавистю. Вони настільки п'яні на самовиправданому доносі, що не реагують на реальність. Релігія на Заході не знизилася; вона набула лише нових форм. Комунізм був релігією для комуністів, а лібералізм - це релігія для лібералів.

Звичайно, люди у всіх точках політичного спектру можуть дотримуватися самовиправних переконань у прямому протиріччі з фактами. Як вказує доктор Брін, вчені отримують цікаві результати, коли вони використовують відданих демократів чи республіканців в якості тестових суб'єктів. Вони переглядають переконливу презентацію, яка суперечить їх переконанням, і стежать за їхнім мозком, щоб побачити, як вони реагують. Частини мозку, що беруть участь у нормальних, логічних міркуваннях, не активні. Натомість мозок повертається, щоб смоктати великий палець, при цьому схема виграшу відстрілюється так само, як наркоман отримує кокаїн. Сильне переконання, здається, вимикає логічні схеми мозку.

Цей ефект особливо сильний в разі альтруїзму, тому що люди , як « саме дурман » з ним і виграти похвалу інших. В одній главі виникає питання про те, чи більшість іноземних допомог не є ПА, особливо того, що практикують знаменитості. Співачка Мадонна стверджує, що хоче « буквально перетворити майбутнє цілого покоління. » Білл Клінтон каже: « Там є цілий світ, який потрібен вам, на вулиці або через океан. Дайте. » Білл та Мелінда Гейтс, разом із шведським столом Уоррена, - це інші яскраві приклади того, що можна назвати « благодійництвом. »

correct that all criticism can be dismissed with a shrug, along with any contradicting evidence.

This is the kind of conviction that can lead to acts of altruism that are clearly pathological. At the same time, whether these authors know it or not, they have provided a strikingly vivid portrait of mental state of anti-racism and of the motives that drive it. In the West, there is nothing that offers more ecstatic self-righteousness than denouncing “racism.”

In past ages, there have been different ways to gorge on blinkered, hateful, joyous denunciation: Religious fanatics burned heretics, commissars executed kulaks, Muslims beheaded apostates (and still do). Today, liberals hate “racists”—and “homophobes” and “sexists” and “fascists”—with the same Old Testament hatred. They are so drunk on self-righteous denunciation they are imperious to reality. Religion has not declined in the West; it has only taken new forms. Communism was religion for Communists, and liberalism is religion for liberals.

Of course, people at all points of the political spectrum can hold self-righteous beliefs in direct contradiction to the facts. As Dr. Brin points out, scientists get interesting results when they use committed Democrats or Republicans as test subjects. They have them watch a persuasive presentation that argues against their beliefs, and monitor their brains to see how they react. The parts of the brain involved in normal, logical reasoning are not active. Instead, the brain reverts to sucking its thumb, with the reward circuitry firing away, just like an addict getting a shot of cocaine. Strong conviction seems to turn off the brain’s logic circuits.

This effect is especially strong in the case of altruism, because people both “self dope” with it *and* win the praise of others. One chapter raises the question of whether most foreign aid is not PA, especially the kind practiced by celebrities. The singer Madonna claims she wants to “literally transform the future of an entire generation.” Bill Clinton says, “There’s a whole world out there that needs you, down the street or across the ocean. Give.” Bill and Melinda Gates, along with Warren buffet, are other showy examples of what could be called “philanthrocapitalism.”

Понад трильйон доларів було затонуто в чорну Африку з 1960 року, але для цього не так вже й багато чого. Чому люди продовжують давати? Як пояснюється в цій главі, люди отримують величезний психологічний поштовх від надання допомоги: « Хоча милосердя має неоднозначний досвід, допомагаючи іншим, воно має майже ідеальний досвід, як допомагати собі. » Автори відзначають, що « дивлячись на фотографії голодуючих дітей може, в якому - то сенсі, угон аналітичні частини мозку, » в результаті « альтруїзм », який є не чим іншим розуму. Після того, як цунамі 2004 року зробили стільки шкоди в Південній Азії, « альтруїсти » надіслали віагру, костюми Санта, взуття на високих підборах, вечірні сукні та багато інших сміття. Після землетрусу в Пакистані західники відправили стільки абсолютно невідповідного одягу, що люди спалювали його, щоб залишатись теплим.

Журналістка Лінда Полман зазначила, що іноземна допомога може навіть спровокувати жорстокість. Воюючі банди в Африці чи в інших місцях знають, що щедрість слідує заголовкам, тому вони роблять щось особливо жажливе і чекають, коли з'явиться вантажівка полегшення - яку вони вкрадуть. В кінці 90-х лідери Революційного об'єднаного фронту (СФР) в Сьєрра-Леоне дали собі ім'я, відрізавши руки жінкам і дітям. Керівники RUF знали, що це принесе каравани здобичі.

Автори цієї глави відзначають, що погано продумана зовнішня допомога неодноразово мала катастрофічні наслідки. Вони припускають, що якщо допомога продовжуватиметься, її повинні керувати інженери, а не нинішні шукачі слави.

Деякі з авторів у цій книзі стверджують, що не існує такого поняття, як справді незацікавлений альтруїзм, і що навіть самі, здавалося б, щедрі вчинки є корисливими. Мати Тереза, можливо, була « святою », але вона просто робила те, що хотіла. Що стосується урядової іноземної допомоги та неприбутків, то люди, котрі піднімають підйом та гріються в похвалах, навіть не витрачають власні гроші.

Альтруїзм та групи

Деякі глави цієї книги стосуються групових відмінностей. Доктор Брін зазначає, що прославляючи альтруїзм як недавній, так і західний. Він вважає, що суспільство повинно мати певний рівень матеріальних благ, перш ніж воно зможе оцінити певні види альтруїзму.

Over a trillion dollars has been sunk into black Africa since 1960, with not much to show for it. Why do people keep giving? As this chapter explains, people get a huge psychological boost from administering aid: “While charity has a mixed record helping others, it has an almost perfect record of helping ourselves.” The authors note that “staring at pictures of starving children can, in some sense, hijack the analytical portions of the brain,” resulting in “altruism” that is nothing short of crazy. After the 2004 tsunami did so much damage in South Asia, “altruists” sent Viagra, Santa suits, high-heeled shoes, evening gowns, and loads of other junk. After an earthquake in Pakistan, Westerners sent so much completely inappropriate clothing that people burned it to stay warm.

Journalist Linda Polman has pointed out that foreign aid can even provoke atrocities. Warring gangs in Africa or elsewhere know that bounty follows headlines, so they do something especially horrible and wait for truckloads of relief to show up—which they steal. The leaders of the Revolutionary United Front (RUF) in Sierra Leone made a name for themselves in the late 1990s by cutting off the arms of women and children. The RUF’s leaders knew this would bring caravans of booty.

The authors of this chapter note that poorly thought out foreign aid has repeatedly had disastrous effects. They suggest that if aid is to continue, it should be run by engineers, not the current glory seekers.

Some of the authors in this book argue that there is no such thing as genuinely disinterested altruism, and that even the most seemingly generous acts are self serving. Mother Theresa may have been a “saint,” but she was just doing what she wanted to do. In the case of government foreign aid and non-profits, the people who ladle out uplift and bask in praise are not even spending their own money.

Altruism and Groups

Some of the chapters in this book touch on group differences. Dr. Brin notes that glorifying altruism is both recent and Western. He believes that a society must have a certain level of material wealth before it can value certain kinds of altruism. Only when

Тільки коли людям вистачає їсти, вони переходять « від хижацтва до включення » і думають про права тварин, а не про наступний курячий вечерю. Він вказує, що лише європейці вирішили « підняти альтруїзм над іншими культурними ідеалами, такими як племінний патріотизм та слава, які наші предки вважали першорядними. » Вони пішли ще далі, поширюючи племінний альтруїзм на весь світ, хоча « деякі інші культури вважають цю західну якість межею з божевіллям. » Звичайно, це безумство, але європейці, які вказують на це, караються.

Деякі попередні дослідження говорять про те, що люди різних етнічних груп і релігій мають різні рівні вини і виявляють різні рівні альтруїзму. Без сумніву, те, що вважається нормальною соціальною поведінкою в одній культурі, може розглядатися як екстремальна самопожертва в іншій. Коли корейці та американці діють альтруїстично, різні частини мозку виявляються залученими. Чи може це бути справедливим і для корейців, усиновлених в якості дітей і вирощених в Америці?

Деякі з дописувачів пишуть про « парохіальний альтруїзм » або дії, які мають на меті принести користь власній групі, заподіявши шкоду іншій групі. Найяскравіший приклад цього - смертники, які гинуть, щоб просунути справу своїх людей. Автори визнають напади самогубств « раціональним варіантом, коли слабка повстанська група виступає проти дуже потужної групи. » Вони є високоцінними місями у війні, з якою деякі учасники бойових дій готові боротися будь-якими доступними засобами.

Це одна з форм альтруїзму, яка є переважно чоловічою; вчені вважають, що лише близько 20 відсотків самогубців - жінки. В іншому випадку біографічні реконструкції успішних бомбардувальників та інтерв'ю з захопленими бомбардувальниками показують, що окрім високого альтруїзму та відданості справі, вони не відповідають профілю та приходять з усіх верств життя.

Деякі учасники цього видання визнають, що лояльність у групі є частиною людської природи, але вони турбуються про це, що призводить до переслідування сторонніх людей, і хочуть, щоб воно минуло. Як можна стверджувати: « Ефект [D] від локальних груп є найвищою формою альтруїзму. Людство в цілому може принести найбільшу користь, якби люди не приносили жертв для своєї місцевої групи. »

people have enough to eat do they shift “from predation to inclusion” and think about animal rights rather than the next chicken dinner. He points out that only Europeans have decided “to elevate altruism above other culturally promoted ideals, such as tribal patriotism and glory-at-arms, which our ancestors considered paramount.” They have gone even further, extending tribal altruism to the entire world, though “some other cultures consider this Western quality to border on madness.” Of course, it is madness, but Europeans who point this out are punished.

Some preliminary research suggests that people of different ethnicities and religions have different levels of guilt and show different levels of altruism. No doubt what is considered normal social behavior in one culture may be seen as extreme self-sacrifice in another. When Koreans and Americans act altruistically different parts of the brain appear to be involved. Could this also be true for Koreans adopted as children and reared in America?

A few of the contributors write about “parochial altruism,” or acts that are meant to benefit one’s own group by harming another group. The clearest example of this is suicide bombers, who die in order to advance the cause of their people. The authors recognize suicide attacks as “a rational option when a weak insurgent group is opposing a very powerful group.” They are high-value missions in a war that some combatants are prepared to fight with any means available.

This is one form of altruism that is overwhelmingly male; scholars find that only about 20 percent of suicide bombers are women. Otherwise, biographical reconstructions of successful bombers and interviews with captured bombers show that aside from high altruism and devotion to a cause, they fit no profile and come from all walks of life.

Some of the contributors to this volume recognize that in-group loyalty is part of human nature, but they worry about it leading to persecution of outsiders and wish it would go away. As one argues: “[D]efection from local in-groups is the highest form of altruism. Humanity as a whole might benefit the most if individuals made no sacrifices for their local group.”

Саме таке мислення призводить до забуття: ми - білі - повернемо спину нашій власній групі з надією, що члени інших груп будуть робити те саме, незважаючи на явні докази того, що інші групи цього не робитимуть.

Дещо менш оманливий письменник радить, що якщо групи хочуть діяти альтруїстично по відношенню до інших груп, вони повинні хоча б шукати групи, які дотримуються тих же правил. Але це стосується книги. Мабуть, жоден з авторів не може уявити собі патологію, в якій групова поведінка жорстоко *поводиться* на користь позагрупових груп.

Можливо, ця сліпота була неминучою в нинішньому інтелектуальному кліматі, але в іншому випадку це прониклива, провокаційна, чудово відредагована книга, яка навчить вас багато чого, чого ви не знали.

Ця стаття була опублікована на AmRep.com 6 липня 2012 року.

This is precisely the thinking that leads to oblivion: We—whites—will turn our backs on our own group in the hope that members of other groups will do the same, despite clear evidence that other groups will not.

A somewhat less deceived writer advises that if groups want to act altruistically towards other groups they should at least look for groups that follow the same rules. But this is as far as the book goes. Apparently, none of the authors can conceive of a pathology in which the in-group mistreats *itself* for the benefit of out-groups.

Perhaps this blindness was inevitable in the current intellectual climate, but otherwise, this is an insightful, provocative, beautifully edited book that will teach you a great deal you did not know.

This article was published at AmRen.com on July 6, 2012.

Чому ми зобов'язані нашим людям

ВЧЕНИЙ ПОЯСНЮЄ генетику націоналізму.

Френк Солтер, *Про генетичні інтереси: сім'я, етнічна приналежність та людство в епоху масової міграції*, Пітер Ланг, 2003, 388 с., \$38,95.

Опублікувавши "*Про генетичні інтереси*", Френк Солтер зробив життєво важливий внесок у наше розуміння значення раси та етнічної приналежності в людських справах. Доктор Солтер, австралієць, який займається науковим співробітником з 1991 року в Товаристві Макса Планка в місті Анхеш, Німеччина, демонструє за принципами популяційної генетики, що расові чи етнічні групи прирівнюються до великих, розширених сімей, і що етнічні лояльності є настільки ж законними, як і сімейні вірності. Дійсно, він стверджує, що члени етнічної групи можуть мати більш вагомі обов'язки перед групою, аніж перед своїми сім'ями.

Що таке генетичний інтерес?

Згідно теорії Дарвіна, мета, до якої прагне все живе, - зробити копії своїх відмінних генів. Найяскравіше це вбачається у відданості батьків потомству. Як пише доктор Солтер, « Важливість генетичної спадкоємності є самоціллю як для людини, так і для інших видів. » З еволюційної точки зору, « розповсюдження генів - це життєвий *сенса життя*. »

Мабуть, найважливішим концептуальним проривом у *питаннях генетичних інтересів* є визнання вірності своїй етніці - д-р. Солтер вважає за краще цей термін для раси, нації чи етнічної групи - так само біологічно справедливий, як і вірність дітям. Це пояснюється тим, що кожна етнічна сховище відрізняє гени своїх членів, подібно до того, як діти є носіями генів своїх батьків. Діти людини є дуже концентрованими сховищами його генів, але його етнічність набагато більший, хоча і більш розбавлений пул одних і тих же генів. Враховуючи розміри більшості етнічних груп, вони є сховищами набагато більше копій відмінних генів члена, ніж навіть його власні діти, і тому

What We Owe Our People

A SCIENTIST EXPLAINS THE GENETICS
OF NATIONALISM.

Frank Salter, *On Genetic Interests: Family, Ethnicity and Humanity in an Age of Mass Migration*, Peter Lang, 2003, 388 pp., \$38.95.

With the publication of *On Genetic Interests*, Frank Salter has made a vitally important contribution to our understanding of the significance of race and ethnicity in human affairs. Dr. Salter, an Australian who has been a researcher since 1991 at the Max Planck Society in Andechs, Germany, demonstrates through principles of population genetics that racial or ethnic groups are equivalent to large, extended families, and that ethnic loyalties are as legitimate as family loyalties. Indeed, he argues that members of an ethnic group may have more compelling duties to the group even than to their own families.

What is Genetic Interest?

According to Darwinian theory, the goal towards which all living things strive is to make copies of their distinctive genes. This is seen most clearly in the devotion of parents to offspring. As Dr. Salter writes, “The importance of genetic continuity is an end in itself, for humans as well as for other species.” From an evolutionary point of view, “propagating one’s genes is life’s *raison d’être*.”

Perhaps the most important conceptual breakthrough in *On Genetic Interests* is to recognize that loyalty to one’s ethny—Dr. Salter prefers this term to race, nation, or ethnic group—is just as valid biologically as loyalty to one’s children. This is because each ethny is a storehouse of its members’ distinctive genes, just as children are carriers of their parents’ genes. A person’s children are very concentrated stores of his genes, but his ethny is a vastly larger, though more dilute pool of the same genes. Given the size of most ethnies, they are repositories of far more copies of a member’s distinctive genes than even his own children, and therefore have

теоретична генетична претензія на вірність навіть більша, ніж у його дітей.

Етнічний склад - це багатодітна родина. Чим більша етнічна етнічність, тим більший запас продуктивних генів, тому її члени зацікавлені спостерігати, як їхня кількість збільшується або принаймні залишається постійною. Зменшується етнічність - це як сім'я, члени якої відмирають - наприклад, стан є втратою генетичних інтересів.

На думку універсаліста, однакова модель людських стосунків, рівна всім, яка повинна керувати тим, як ми думаємо про расу, немає жодних вагомих причин, щоб хтось із нас більше дбав про своїх дітей, ніж ми про дітей незнайомих. Ми, звичайно, не тому, що вони об'єктивно переважають інших дітей, а тому, що вони *наші*; вони несуть наші відмінні гени. З генетичної точки зору, наші етні заслужують аналогічних вірностей з тієї ж причини.

Доктор Солтер зазначає, що різні етнічні відносини можуть бути настільки генетично віддаленими, що випадкові члени однієї етніки є близькими родичами порівняно з членами іншої етнічної групи. Наприклад, австралійські аборигени та пігмеї Mbuti приблизно такі ж генетично віддалені, як і дві етнічні групи. Два випадкових члена будь-якої групи - порівняно з членами іншої групи - настільки генетично схожі один на одного, що вони майже еквівалент однакових близнюків. Порівняно з австралійськими аборигенами, всі пігмеї Mbuti насправді настільки схожі між собою, що фактичні однойцеві близнюки Mbuti, відносно кажучи, не набагато тісніше пов'язані один з одним, ніж будь-які два випадкові Mbuti.

Що відбувається, коли батьки з далеких етносів мають дітей разом? Правила генетики стверджують, що діти завжди несуть половину генів кожного з батьків. Однак, коли батьки походять з однієї етнічної групи, вони мають багато спільних генів, тому їхні діти несуть *більше* половини відмінних генів кожного з батьків. У цьому сенсі батьки, які походять з однієї і тієї самої генів і мають багато одних і тих же генів, тісно пов'язані зі своїми дітьми - за кількістю генів, якими вони діляться - ніж батьки, у яких є діти з кимось віддаленим. запас.

a theoretical genetic claim to loyalty even greater than that of his children.

An ethny is an extended family. The larger one's ethny, the larger a store it becomes of distinctive genes, so its members have an interest in seeing their numbers rise or at least remain constant. A shrinking ethny is like a family whose members are dying off—either condition represents a loss of genetic interests.

According to the universalist, everyone's-equal model of human relations that is supposed to govern how we think about race, there is no good reason any of us should care more about our children than we do about the children of strangers. We do, of course, and not because they are objectively superior to other children but because they are *ours*; they carry our distinctive genes. From a genetic point of view, our ethnies deserve similar loyalties for the same reason.

Dr. Salter points out that different ethnies can be so genetically distant that random members of the same ethny are close kin in comparison to members of the other ethny. Australian Aborigines and Mbuti pygmies, for example, are about as genetically distant as two ethnies can be. Two random members of either group are—in comparison to members of the other group—so genetically similar to each other they are almost the equivalent of identical twins. Compared to Australian Aborigines, all Mbuti pygmies are, in fact, so similar to each other that actual Mbuti identical twins are, relatively speaking, not much more closely related to each other than any two random Mbuti.

What happens when parents from distant ethnies have children together? Rules of genetics hold that children always carry half the genes of each parent. However, when the parents are from the same ethny, they have many distinctive genes in common, so their children actually carry *more* than half of each parent's distinctive genes. In this sense, parents who descend from the same lineage and who share many of the same genes are more closely related to their children—in terms of the number of genes they share—than are parents who have children with someone of a distant stock.

Surprising as this may seem, if an Aborigine and a Mbuti were

Дивно, як це може здатися, якби аборигени та Mbuti мали народити дитину разом, кожен з батьків був би більш тісно пов'язаний генетично з усіма в його початковій етніці, ніж він був би з дитиною. Повні незнайомці були б ближнішими за дитину, і з суворо генетичної точки зору мали б більше претензій на вірність сім'ї.

Більшість етносів не такі далекі, як аборигени та Мбуті. Однак застосовуються ті самі принципи. Шлюб із членом віддаленого етносу народжує дітей, які є родичами генетично чужими.

Як ці результати узгоджуються з тим, що в расових групах є більше генетичних варіацій, ніж між ними? Річард Левентін чудово зазначав, що якщо загальна генетична варіація людей визначається в 100, то 85 - 90 відсотків цієї зміни виявляються в межах груп населення, і лише 10 - 15 відсотків - це різні зміни, які поділяються не всіма групами.

Пропагандисти помилково використовували ці цифри, щоб припустити, що хтось міг бути більш тісно пов'язаний з людиною іншої раси, ніж з кимось із його власної раси, але їх справжнє значення полягає в тому, щоб підкреслити важливість від 10 до 15 відсотків. Ми поділяємо 90 відсотків наших генів з мишами, і в межах однієї людської етніки є більше генетичних варіацій, ніж варіацій, які відділяють нас від мишей. І все-таки всі люди, очевидно, більше пов'язані один з одним, ніж з мишами - вони порівняно однакові близнюки. Невеликі генетичні варіації полягають у важливих відмінностях, і саме в районі цих невеликих відмінностей всі Mbuti є практично однаковими близнюками порівняно з аборигенами.

Вірність етніці - генетичний еквівалент сімейної вірності. Тому, якщо імміграція замінює частини рідного етнічного життя чужими людьми, для тубільців, які залишаються, цей генетичний зсув означає заміну родинних стосунків з чужими людьми. Наскільки драстичний ефект може бути, залежить від того, наскільки генетично віддалені прибульці.

Тут доктор Солтер зазначає, що датчани та англійці - це споріднене населення, але генетично все ще відрізняється. Якби 10 000 датчан зайняли місце 10 000 англійчан, це означало б втрату генетичних інтересів для тих, хто залишився, тому що відмінні гени англійців будуть замінені генами інших

to have a child together, each parent would be more closely related genetically to everyone in his original ethny than he would be to the child. Complete strangers would be closer kin than the child, and from a strictly genetic standpoint would have a greater claim on family loyalty.

Most ethnies are not as distant as aborigines and Mbuti. However, the same principles apply. Outmarriage with a member of a distant ethny produces children who are relative genetic strangers to their parents.

How do these findings square with the fact that there is more genetic variation within racial groups than between them? Richard Lewontin famously pointed out that if the total genetic variation of humans is given a figure of 100, 85 to 90 percent of that variation is found *within* population groups, and only 10 to 15 percent are distinct variations not shared by all groups.

Propagandists have used these figures mistakenly to suggest that someone could be more closely related to a person of a different race than to someone of his own race, but their real significance is to highlight the importance of the 10 to 15 percent. We share 90 percent of our genes with mice, and there is more genetic variation within a single human ethny than the variations that separate us from mice. Yet all humans are obviously more closely related to each other than to mice—they are identical twins by comparison. The small genetic variations are where the important differences lie, and it is in the area of these small differences that all Mbuti are practically identical twins by comparison with Aborigines.

Loyalty to an ethny is the genetic equivalent of family loyalty. Therefore, if immigration replaces parts of a native ethny with aliens, for the natives who remain, this genetic shift means replacement of kinfolk with strangers. Just how drastic the effect can be depends on how genetically distant the newcomers are.

Dr. Salter here notes that Danes and Englishmen are kindred populations but still genetically distinct. If 10,000 Danes were to take the place of 10,000 Englishmen it would represent a loss of genetic interests to the English who remained, because the distinctive genes of Englishmen would be replaced by those of a different

етнічність. Доктор Солтер підраховує, наскільки великими були б збитки: стільки англійських генів зникнуть, що було б еквівалентом видалення з популяції 167 дітей або братів і сестер рідного населення, які залишилися. (Ця цифра однакова і для дітей, і для братів і сестер, оскільки людина ділить однакову кількість генів - 50 відсотків - з дитиною або з побратимами. Втрати генетичних інтересів можна обчислити по-різному, як еквівалент $167 \times 2 = 334$ двоюрідні сестри, племінники чи тітки. Оскільки англійський генофонд - це сховище для всіх англійців та генів, загальних для них, які роблять їх унікальними, ця втрата 167 однорідних еквівалентів була б втратою генетичних інтересів для всіх членів англійців етнічність.

Втрати набагато більші, якщо англійців замінять більш віддалені етніки. Якби замість датчан 10 000 Банту замінили 10 000 англійців, це було б генетичним еквівалентом втрати 10854 дітей чи братів і сестер. Як пояснює доктор Солтер, « Деякі етнічні настільки генетично різні, що становлять негативні склади цих відмінних генів. » Ефект працює обома способами: якби 10000 англійських замінили 10 000 Банту, втрата генетичних інтересів Банту була б так само великою.

Доктор Солтер робить неминучий висновок:

[Діяльність милосердя чи героїзму англічанина, яка завадила 10000 датців замінити 10 000 англійців, була б адаптивною, навіть якщо вчинок коштував альтруїста його життя і, відповідно, всі перспективи виховання сім'ї (принаймні сім'ї з меншою ніж 167 дітей), оскільки це врятувало б еквівалент 167 дітей альтруїста. Якщо запобігти заміні 10 000 Банту, це може бути значно більшим жертвою, оскільки генетична вигода приблизно в 65 разів більша; випадкові англійці майже так само споріднені, як батьки та дитини, порівняно з стосунками між англійцями та Банту. »

(Існує інтуїтивна мудрість у тому, що чорношкірі, які живуть у білих суспільствах, але не ті, що живуть в Африці, називають один одного « братом » і « сестрою ». Порівняно з генетично віддаленими білими, вони *по суті* є братами.)

Доктор Солтер іде далі:

ethny. Dr. Salter calculates how great the loss would be: So many English genes would disappear that it would be the equivalent of removing from the population 167 children or siblings of the native population that remained. (The figure is the same for either children or siblings because a person shares the same number of genes—50 percent—with a child or a sibling. The loss in genetic interests could be calculated differently, as the equivalent of $167 \times 2 = 334$ cousins, nephews or aunts.) Because the English gene pool is a storehouse for all Englishmen and of the genes common to them that make them unique, this loss of 167 sibling-equivalents would be a loss of genetic interests for *all* members of the English ethny.

The loss is far greater if the English are replaced by more distant ethnies. If, instead of Danes, 10,000 Bantus replaced 10,000 Englishmen, it would be the genetic equivalent of the loss of 10,854 children or siblings. As Dr. Salter explains, “Some ethnies are so different genetically that they amount to negative stores of those distinctive genes.” The effect works both ways: If 10,000 English replaced 10,000 Bantus, the loss of Bantu genetic interests would be just as great.

Dr. Salter draws the inevitable conclusion:

[A]n act of charity or heroism by an Englishman that prevented 10,000 Danes from replacing 10,000 English would be adaptive even if the act cost the altruist his or her life and with it all prospects of raising a family (at least a family of less than 167 children), since this would save the equivalent of 167 of the altruist’s children. Preventing replacement by 10,000 Bantu would warrant a much larger sacrifice because the genetic benefit is about 65 times larger; random Englishmen are almost as related as parent and child compared to the relationship between Englishmen and Bantu.”

(There is intuitive wisdom in the fact that blacks who live in white societies—but not those living in Africa—refer to each other as “brother” and “sister.” In comparison to genetically distant whites, they *are* essentially brothers.)

Dr. Salter goes further:

Генетична відстань між англійською мовою та Бантусом настільки велика, що, на противагу цьому, конкуренція між ними зробить альтруїзм всередині групи серед випадкових англійців (або серед випадкового Банту) майже таким же адаптивним, як альтруїзм батько-дитина. . . . Таким чином, англієць може виглядати більш пристосованим до ризику життям або майном, що чинить опір імміграції двох іммігрантів Банту в Англію, ніж той, хто ризикує врятувати одного власного дитини від утоплення. . . . »

Крайній, як звучить цей висновок, він виправданий із суворо генетичної точки зору.

Доктор Солтер пояснює, що імміграція не *здається* заміною, оскільки тубільців не усувають безпосередньо, щоб звільнити місця для новоприбулих. Однак довгостроковий ефект є прямою заміною, оскільки кожна частина світу врешті-решт досягне меж своїх можливостей для підтримки людини. На той момент присутність 10 000 Банту (та їхніх нащадків) означало б, що Англія не змогла витримати рівну кількість додаткових англійців. Імміграція Банту виявилася б тоді у справжньому виду - переміщенні англійців.

Ефекти імміграції ще сильніші, якщо прибульці мають низьку продуктивність і зменшують вантажопідйомність території. Чим більша кількість Бантусів, тим швидше Англія досягне меж своїх можливостей для підтримки населення, і кількість англійчан, за якими їх присутність упереджується, буде ще більшою.

З іншого боку, високопродуктивні іммігранти можуть стати генетичною вигодою для тубільців. Білі фермери Зімбабве були прибульцями, і їх наявність була генетичною втратою для місцевих негрів. Однак вони підвищили продуктивність Зімбабве настільки, що набагато більше негрів змогли жити та відтворюватися. Вигнання білих - це короткотермінові генетичні інтереси негрів Зімбабве, але без них країна може підтримувати набагато менше чорношкірих - явна генетична втрата. В генетичних інтересах непродуктивних людей вітати певну кількість дуже продуктивних прибульців.

Звичайно, сьогодні більшість іммігрантів залишають невдалі товариства для успішних товариств і є менш продуктивними, ніж приймаючі люди.

The genetic distance between English and Bantus is so great that, on the face of it, competition between them would make within-group altruism among random English (or among random Bantu) almost as adaptive as parent-child altruism Thus it would appear to be more adaptive for an Englishman to risk life or property resisting the immigration of two Bantu immigrants to England than his taking the same risk to rescue one of his own children from drowning”

Extreme as this conclusion sounds, it is justified from a strictly genetic point of view.

Dr. Salter explains that immigration does not *appear* to be replacement, because natives are not directly eliminated to make room for newcomers. However, the long-term effect is direct replacement, because each part of the world will eventually reach the limits of its capacity to support humans. At that point, the presence of 10,000 Bantus (and their descendants) would mean England could not sustain an equal number of additional Englishmen. The immigration of Bantus would then appear in its true guise—displacement of Englishmen.

The effects of immigration are even more severe if the newcomers are of low productivity and drag down the carrying capacity of a territory. The larger the number of Bantus, the more quickly England would reach the limits of its capacity to support a population, and the number of Englishmen their presence forestalled would be even greater.

On the other hand, highly productive immigrants can be a genetic gain to natives. The white farmers of Zimbabwe were aliens, and their presence was a genetic loss for native blacks. However, they raised Zimbabwe’s productivity so much that many more blacks were able to live and reproduce. Expelling whites is in the short-term genetic interests of Zimbabwe’s blacks, but without them the country can support far fewer blacks—a clear genetic loss. It is in the genetic interests of unproductive people to welcome a certain number of very productive aliens.

Of course, today, most immigrants leave failing societies for successful societies, and are less productive than the host people.

Уродженці обидва замінюються генетично і бачать, як якість їхнього суспільства знижується.

Аж до торжества ідеологій, що ігнорують біологію, етніки завжди ревню охороняли свою батьківщину. Населення може зменшитися чисельністю, але пізніше відновиться, якщо територія, на яку вона має ексклюзивну назву. Зниження кількості, що супроводжується втратою території - або просто ефективною втратою території через імміграцію іноземців - може призвести до непоправної шкоди. Доктор Солтер пише, що « за всього минулого людського досвіду та досі сьогодні контроль над територією є цінним ресурсом для підтримки етнічних генетичних інтересів у довгостроковій перспективі. « Ось чому « імміграційна політика для більшості суспільств у більшій віці складалася із загальної заборони. » З генетичної точки зору іммігранти нічим не відрізняються від озброєних окупантів.

Деякі люди стверджують, що кінцевою цінністю є культура, а не біологічна спадкоємність. Однак, як вказує доктор Солтер, це помилкова відмінність:

Ми можемо концептуалізувати копії наших генів у фенотипічному плані: як загальна кров, як сім'я, так і звична зовнішність та поведінка. Оцінювання таких характеристик полягає в оцінці генів, які їм сприяють.

Інтелект, особистість і зовнішність тісно пов'язані з генами, і певні риси зникнуть, якщо зникнуть відмінні гени. З цієї причини, як пише доктор Солтер, « Групові генетичні інтереси відслідковують культурні цінності », тому збереження генів етнічних груп зберігає її культуру.

Якщо чоловіча сім'я знищена, це велика особиста трагедія. Однак якщо все його плем'я зникне, воно забирає з собою набагато більше копій його генів, ніж він міг коли-небудь виготовити як діти. Це також бере із собою культуру та народні шляхи, які роблять його етнічним таким, яким він є. У цьому сенсі культурне та етнічне вимирання нескінченно страшніше, ніж власна смерть чи смерть своєї родини.

Однорідні товариства

Незважаючи на те, що багато говорять про бажаність « різноманітних » суспільств, більшість людей люблять жити серед таких, як вони самі. Якщо вони повинні жити в багатоетнічному суспільстві, вони хочуть бути більшістю населення, яке ставить свій відбиток на національну культуру та спосіб життя.

Natives are both replaced genetically *and* see the quality of their society decline.

Until the triumph of ideologies that ignore biology, ethnies always guarded their homelands jealously. A population may decline in numbers but later recover if it has a territory to which it has exclusive title. A decline in numbers accompanied by loss of territory—or merely the effective loss of territory due to immigration by aliens—can lead to irreparable damage. Dr. Salter writes that “for all of past human experience and still today control of territory is a precious resource for maintaining ethnic genetic interests in the long run.” This is why “immigration policy for most societies in most ages has consisted of a blanket ban.” From a genetic standpoint, immigrants are no different from armed invaders.

Some people argue that culture rather than biological continuity is the ultimate value. However, as Dr. Salter points out, this is a false distinction:

We can conceptualize copies of our genes in phenotypic terms: as shared blood, as family, and as familiar appearance and behavior. Valuing such characteristics is to value the genes that contribute to them.

Intelligence, personality, and appearance are closely tied to genes, and certain traits will disappear if distinctive genes disappear. For that reason, as Dr. Salter writes, “Group genetic interests track cultural values,” so preserving an ethny’s genes preserves its culture.

If a man’s family is wiped out it is a great personal tragedy. However, if his whole tribe disappears, it takes with it far more copies of his genes than he could ever produce as children. It also takes with it the culture and folkways that make his ethny what it is. In this sense, cultural and ethnic extinction is infinitely more terrible than one’s own death or the death of one’s family.

Homogeneous Societies

Despite much talk about the desirability of “diverse” societies, most people like living among people like themselves. If they must live in a multi-ethnic society, they want to be the majority population that puts its stamp on the national culture and way of life.

Доктор Солтер вказує на переваги однорідності. По-перше, це, мабуть, необхідно для розвитку надійних установ. Як зазначив Джон Стюарт Мілл, « Безкоштовні установи поруч із неможливим у країні, що складається з різних національностей. » Це тому, що коли суспільство складається з « людей, що не мають почуття побратимів. . . єдиної громадської думки, необхідної для роботи представницької влади, не може існувати. »

Свобода покладається на такі інститути, як верховенство закону, свобода слова та республіканський уряд, які вимагають довіри між людьми і, швидше за все, не виникають у змішаному, взаємно підозрілому населенні. Доктор Солтер зазначає, що здорові інститути, створені однорідним населенням, можуть продовжувати функціонувати навіть після імміграції різними групами, але підозрює, що вибори перероджуються в расові підрахунки голови, а вільна мова жертвується в ім'я « чутливості », мультикультуралізм зрештою підриває навіть кращі установи.

Доктор Солтер також зазначає, що політика добробуту є найбільш великою в однорідних суспільствах, і що навіть ліберальні науковці погоджуються, що це, мабуть, тому, що платники податків готові голосувати за пільги для чужих, схожих на себе. Наприклад, у Москві жебраки, як повідомляється, отримують найбільше подарунків від людей своєї власної етнічності. Люди, як правило, чинять опір добробуту, який субсидує необережне відтворення расовими чи етнічними прибульцями. Природно, що вони повинні; в генетичному плані це колективна роконосець.

Навіть окрім відвертого добробуту, оскільки така сучасна урядова діяльність передбачає взяття грошей у однієї групи та надання їх іншій, люди, швидше за все, підтримують уряд, якщо вони думають, що вигоди будуть родом. Менш продуктивні меншини отримують величезний прибуток від заможних суспільств, які пропонують користь усім, незалежно від етнічного походження. На приватному рівні громадяни також мають більше шансів здавати кров, підтримувати школи, дарувати парки та волонтерів для роботи в громаді, якщо вони знають, що члени власної групи отримують користь.

Доктор Солтер також зазначає, що « виховання дітей у національних громадах збільшило б ймовірність того, що вони одружуються з товаришами по етнічній практиці. » Це добре з кількох причин. Діти з одружених шлюбів тісніше пов'язані з батьками.

Dr. Salter points out the advantages of homogeneity. First, it is probably necessary for the development of sound institutions. As John Stuart Mill pointed out, “Free institutions are next to impossible in a country made up of different nationalities.” This is because when a society is composed of “a people without fellow-feeling . . . the united public opinion necessary to the working of representative government cannot exist.”

Liberty reposes on institutions such as the rule of law, freedom of speech, and republican government that require trust among a people, and are not likely to arise in mixed, mutually suspicious populations. Dr. Salter notes that sound institutions established by homogeneous populations can continue to function even after immigration by diverse groups, but suspects that as elections degenerate into racial head counts and free speech is sacrificed in the name of “sensitivity,” multiculturalism eventually undermines even the best institutions.

Dr. Salter also points out that welfare policies are most generous in homogeneous societies, and that even liberal scholars agree that this is probably because taxpayers are more willing to vote benefits to strangers who are similar to themselves. In Moscow, for example, beggars reportedly get the most handouts from people of their own ethny. People generally resist welfare that subsidizes reckless procreation by racial or ethnic aliens. It is natural that they should; in genetic terms, this is collective cuckoldry.

Even aside from outright welfare, since so much modern government activity involves taking money from one group and giving it to another, people are more likely to support a government if they think benefits are going to kinfolk. Less productive minorities profit enormously from wealthy societies that offer benefits to all, regardless of ethnic origin. At the private level, citizens are also more likely to give blood, support schools, endow parks, and volunteer for community work if they know members of their own group will benefit.

Dr. Salter also points out that “raising children within national communities would increase the likelihood of them marrying fellow ethnics.” This is good for several reasons. Children from

Щоб продовжити попередній приклад, доктор Салтер стверджує, що якщо англієць одружиться з англійкою, його діти несуть на 92 відсотки більше своїх відмінних генів, ніж якщо він одружується з банту. Що стосується створення копій власних генів, кожна дитина з англічаниною майже подібна до того, щоб мати двох із банту.

Можливо також, що батьки однієї етнічної групи ставляться до своїх дітей краще, ніж батьки в змішаних шлюбах, при цьому біологічна схожість батьків і дитини призводить до більш інтимних зв'язків. Діти в таких шлюбах також ділять більше генів один з одним і можуть розвивати більш глибокі зв'язки. Однояйцеві близнюки мають найближчі стосунки між собою, і чим більше ділиться генів, братів і сестер, тим більше вони стають схожими на однояйцевих близнюків.

Ще одна перевага одружених одружень полягає в тому, що діти не матимуть конфліктних лояльності, якщо між етнічними відносинами у багатоетнічному суспільстві виникне напруга. Змішані діти іноді не впевнені у своїй ідентичності та можуть бути відхилені обома групами.

Доктор Солтер зазначає, що, очевидно, генетична втрата усиновлення дитини іншої етніки, тому що зусилля з виховання дітей присвячені чужим генам. Такі усиновлення навіть можна сприймати як нелояльність до однорідного суспільства, оскільки вони означають, що державні вигоди для дітей змушують інших членів групи підтримувати генетичних вільних вершників.

Мультикультурні товариства, що виникають внаслідок імміграції, створюють багато проблем для приймаючого населення. « З еволюційної точки зору » пише доктор Salter, « багато колективні товари в сучасних [змішаних] суспільствах є можливістю для освіченого безбілетника. » Іммігранти отримують вигоду від шкіл, лікарень, парків, музеїв та національної інфраструктури, до якої вони не зробили свій внесок і які їх власні етнічні групи можуть не мати можливості виробляти чи підтримувати. Уродженці обурюються цим, але доктор Солтер зауважує, що « мультикультурні режими застосовують сучасні форми ритуальної індоктринізації, щоб перемогти вроджені дискримінаційні відповіді на етнічну різноманітність, принаймні, з боку більшості. » У результаті, « в руслі західного товариств більшість стратегії етнічних груп є все , але зникли і вільна їзда в основному неконтрольована. »

same-ethny marriages are more closely related to their parents. To continue with the previous example, Dr. Salter argues that if an Englishman marries an Englishwoman, his children will carry 92 percent more of his distinctive genes than if he marries a Bantu. In terms of making copies of his own genes, each child with an Englishwoman is almost like having two with a Bantu.

It may also be that parents of the same ethny treat their children better than do parents in mixed marriages, with the biological similarity of parent and child leading to more intimate bonding. The children in such marriages also share more genes with each other, and may develop deeper ties. Identical twins have the closest sibling bonds of all, and the more genes siblings share, the more they become like identical twins.

Another benefit of same-ethny marriages is that children will have no conflicting loyalties if tensions arise between the ethnies in a multi-ethnic society. Mixed children are sometimes unsure of their identities, and may be rejected by both groups.

Dr. Salter notes that it is obviously a genetic loss to adopt a child of a different ethny because the efforts of child-rearing are devoted to alien genes. Such adoptions can even be seen as disloyalty to a homogeneous society, because they mean government benefits to the children force other members of the group to support genetic free riders.

The multicultural societies that result from immigration give rise to many problems for the host population. "From an evolutionary perspective," writes Dr. Salter, "many collective goods in modern [mixed] societies represent an opportunity for enlightened free riding." Immigrants benefit from schools, hospitals, parks, museums, and national infrastructure to which they did not contribute and which their own ethnies may not be able to produce or maintain. Natives resent this, but Dr. Salter observes that "multicultural regimes deploy modern forms of ritual indoctrination to defeat inborn discriminatory responses to ethnic diversity, at least by majority ethnies." As a result, "in mainstream Western societies majority ethnic group strategies have all but vanished and free riding is largely uncontrolled."

Багато мультикультурних товариств навіть заохочують меншини до мобілізації з явною метою отримати вигоду від більшості. Більшість членів можуть виявити недовіру до уряду, який діє проти їх генетичних інтересів, і доктор Солтер знаходить докази того, що в міру того, як суспільство стає різноманітнішим, спостерігається зменшення громадського альтруїзму; люди вважають за краще робити приватні добрі справи для своєї етнічної спорідненості, а не для віддалених етнічних відносин.

В Європі білі більшості починають розуміти високу ціну, яку вони платять за мультикультуралізм. На думку доктора Солтера, кожен приклад етнічної напруженості чи неасиміляції є цінним попереджувальним знаком того, що більшість населення допустила серйозну помилку: « Для людей, які втрачають свою країну, єдине, що більш згубно, ніж мультикультуралізм, який не працює» "це було б мультикультуралізмом, який спрацював " - це знищило генетичні інтереси без болючих попереджувальних знаків.

Як етнічні стосунки повинні охороняти збереження своїх генетичних інтересів? « Це варто причини, » пише доктор Salter, « що було б розумною для населення , щоб захистити його найдорогоцінніший колектив Інтера ст-дис т inctive генів , які переносяться ethn-з найбільш потужними засобами , наявними в його розпорядженні. » Звичайно, найпотужнішим засобом є уряд. І все-таки майже кожен уряд зазнав невдачі в цьому відношенні, оскільки «ще жодна держава, що не розвинулася, не надійно виконала свою обіцянку як адаптивну стратегію етносів. »

Свого часу національні держави склалися, по суті, з етнічних груп, і відстоювали генетичні інтереси - навіть якщо не так багато слів. Національні держави діяли природно в тому, що вони вважали на користь своїх громадян, захищаючи національну територію від вторгнення, озброєної чи беззбройної. Доктор Солтер зазначає, що « національна держава є психологічною заміною споконвічної групи та племені », і що « політична риторика національної ідентичності та мобілізації багата на споріднені метафори, такі як батьки-засновники, Батьківщина, брати зброя та братство. » Жодне інше звернення не може викликати такого ж рівня відданості чи жертвності.

Доктор Солтер додає, що за сьогоднішніми мірками національні держави були відверто ксенофобними і отримували від цього користь: « У минулому етноцентрична культура зазвичай була адаптивною.

Many multicultural societies even encourage minorities to mobilize for the express purpose of extracting benefits from the majority. Majority members may end up distrusting a government that acts against their genetic interests, and Dr. Salter finds evidence that as a society becomes more varied, there is a decrease in public altruism; people prefer to do private good works for their ethnic kin rather than for distant ethnies.

In Europe, white majorities are beginning to understand the high price they pay for multiculturalism. In Dr. Salter's view, every example of ethnic tension or non-assimilation is a valuable warning sign that the majority population has made a serious mistake: "For a people losing its country, the only thing more disastrous than multiculturalism that does not 'work' would be multiculturalism that did work"—that destroyed genetic interests without painful warning signs.

How should an ethny go about preserving its genetic interests? "It stands to reason," writes Dr. Salter, "that it would be prudent for a population to defend its most precious collective interest—distinctive genes carried by the ethny—with the most powerful means at its disposal." The most powerful means, of course, is government. And yet, almost every government has failed in this respect because "no state yet developed has reliably kept its promise as an adaptive ethnic group strategy."

At one time, nation-states were made up essentially of ethnies, and defended genetic interests—even if not in so many words. Nation states acted naturally in what they took to be the benefit of their citizens, defending national territory against invasion, armed or unarmed. Dr. Salter notes that "the nation state is a psychological substitute for the primordial band and tribe," and that "the political rhetoric of national identity and mobilization is rich in kinship metaphors such as the founding fathers, the motherland, brothers-in-arms, and fraternity." No other appeal can elicit the same level of devotion or sacrifice.

Dr. Salter adds that by today's standards nation-states were frankly xenophobic and benefited from it: "In the past, ethnocentric culture has usually been adaptive. Indoctrination is a power-

Індоктринізація - це потужна стратегія заохочення етноцентричного мислення, яка дозволяє лідерам мобілізувати громаду на захист. » Мобілізація може зайти занадто далеко і призвести до агресивної війни, яка втрачає життя, навіть якщо це додасть територію, але певний рівень націоналізму необхідний для будь-якого народу, щоб підтримувати себе.

Як бачить доктор Солтер, проблема з державою полягає в тому, що « в сучасних суспільствах, особливо західних, немає механізму забезпечення лояльності культурних еліт. » Масова імміграція, яку влада практично кожної білої нації нав'язувала своєму народові, - це найжахливіший акт нелояльності. Як пояснює доктор Солтер:

Це повертає роль держави як захисника кінцевого інтересу людей до ворога цього інтересу. Народ втрачає свої історичні інвестиції в національну державу, яка фактично викрадена в приватних цілях. Глобалізм може, таким чином, позбавити етнічних відносин свого найпотужнішого інструменту для здійснення етнічних інтересів.

Держава, яка повинна захищати генетичні інтереси, зараз активно її розсіює і перестає заслуговувати на лояльність: « Навряд чи було б пристосованим ризикувати своїм життям чи життям свого сина, захищати державний апарат, який головував на заміну чи підпорядкування свої люди. » У самому справі, як пояснює доктор Salter, « громадяни були б виправдані, на основі адаптивних утилітарних етик, реформувати або зруйнувати їх стану і будувати нові, чиї етнічний склад і конституцію краще служити їх генетичне виживання. » У людей є всі підстави замінити уряди, які їх зраджують.

Хоча багато країн у минулому були створені принаймні неявною метою захисту та користі для певного народу, майже жодна з них не була явною. Ізраїль є винятковим тим, що є євреєм, що є улюбленим євреєм, але навіть йому не вдалося запобігти неєврейській імміграції. Доктор Солтер пише, що біологічно добре освічена етнічна структура повинна будувати уряд навколо явно етнічної конституції:

Етнічна конституція виправить деякі слабкі сторони традиційної національної держави. Існуючі конституції обмежуються захистом найближчих інтересів. Але остаточний інтерес - це не щастя, ані свобода, ані індивідуальне життя, а генетичне виживання. Науково обізнана конституція, яка серйозно ставиться до інтересів людей, не може опустити посилання на їх генетичні інтереси.

ful strategy for encouraging ethnocentric thinking, one that allows leaders to mobilize the community for defense.” Mobilization can go too far, and lead to aggressive war that wastes lives even if it adds territory, but some level of nationalism is necessary for any people to maintain itself.

The problem with the state, as Dr. Salter sees it, is that “in modern societies, especially Western ones, there is no mechanism for ensuring the loyalty of cultural elites.” Mass immigration, which the government of virtually every white nation has imposed on its people, is the most egregious act of disloyalty. As Dr. Salter explains:

This reverses the state’s role as defender of the people’s ultimate interest to that of an enemy of that interest. The people lose their historical investment in the nation state, which is effectively hijacked for private purposes. Globalism can thus strip ethnies of their most powerful instrument for pursuing ethnic interests.

The state, which should protect genetic interests, now actively dissipates it, and ceases to deserve loyalty: “It would hardly be adaptive to risk one’s life, or that of one’s son, to defend a state apparatus that presided over the replacement or subordination of one’s people.” Indeed, as Dr. Salter explains, “citizens would be justified, based on adaptive utilitarian ethics, to reform or tear down their states and build new ones whose ethnic composition and constitution better serve their genetic survival.” People have every reason to replace governments that betray them.

Although many nations in the past were established with at least the implicit goal of protecting and benefiting a particular people, almost none has been explicit about it. Israel is exceptional in that it is an avowed homeland for Jews, but even it has failed to prevent non-Jewish immigration. Dr. Salter writes that a biologically well educated ethny should build a government around an explicitly ethnic constitution:

An ethnic constitution would correct some of the weaknesses in the traditional nation state. Existing constitutions are limited to defending proximate interests. But the ultimate interest is not

Такою етнічною державою був би договір, укладений народом в ім'я його нащадків.

Доктор Салтер стверджує, що право жити в етнічній державі є настільки ж важливим правом людини, як і будь-яке інше: « Як і свобода для виховання сім'ї, в інтересах кожного є захист його етнічних інтересів владою держави та бути вільним інвестувати в свою етнічну діяльність, роблячи внесок у колективні блага, які є захищеними проти вільних вершників. » Світ, що складається з етнічних держав, не повинен бути ворожим. Навпаки, кожна держава визнавала б обґрунтованість генетичних інтересів кожної іншої групи та могла б співпрацювати задля взаємної вигоди. Імміграція та заміна генів закінчиться.

Як зазначає доктор Солтер, для будь-якої території імміграційна політика є еквівалентом контролю еволюції, оскільки вона сприяє поширенню певних генів за рахунок інших. Кожна територія в цьому сенсі керувала б своєю еволюцією.

Етнічне розмежування, очевидно, бажано для держав, які вирішили повернути собі мультикультуралізм, але доктор Салтер пропонує федералізм, якщо етнічні відносини не можуть бути розбиті. Слабкий національний уряд може взяти на себе відповідальність за оборону та зовнішні відносини, залишивши всі інші питання, включаючи імміграційну політику, місцевим органам влади.

Стрибки доріжок

Чому етнічна лояльність була дискредитована в останні десятиліття, тоді як вірність сім'ї, яка ґрунтується на тих самих генетичних інтересах, визнана законною? Доктор Солтер не впевнений, але зазначає, що « сім'ї представляють настільки високу і надійну концентрацію відмінних генів своїх членів, що вбудовані психологічні механізми розвинулися для моніторингу та захисту цього кінцевого інтересу. . . . Цього не було у випадку племені. » Чому ні? Ми еволюціонували в сім'ях ще до того, як ми були людьми, і як тільки ми стали людиною, племінні зв'язки були настільки жорсткими, що не було реальних можливостей, крім відвертої зради, щоб працювати на генетичні інтереси інших етносів. Племінні вірності тому менш обґрунтовані чистим інстинктом і легше підриваються.

happiness, nor liberty, nor individual life itself but genetic survival. A scientifically informed constitution that takes the people's interests seriously cannot omit reference to their genetic interests.

Such an ethnic state would be a contract entered into by a people in the name of its posterity.

Dr. Salter argues that the right to live in an ethnic state is as important a human right as any other: "Like the freedom to raise a family, it is in everyone's interest to have his ethnic interests protected by the power of the state and to be free to invest in his ethny by contributing to collective goods that are proofed against free riders." A world composed of ethnic states need not be hostile. On the contrary, each state would recognize the validity of every other group's genetic interests, and could cooperate for mutual benefit. Immigration and the replacement of genes would end.

As Dr. Salter notes, for any territory, immigration policy is the equivalent of controlling evolution, in that it favors the propagation of certain genes at the expense of others. Each territory would, in this sense, guide its own evolution.

Ethnic separation is obviously desirable for states that decide to turn their backs on multiculturalism, but Dr. Salter proposes federalism if ethnies cannot be unscrambled. A weak national government could take responsibility for defense and foreign relations, leaving all other matters, including immigration policy, to local authorities.

Jumping the Tracks

Why has ethnic loyalty been discredited in recent decades while family loyalty—which is based on the same genetic interests—is recognized as legitimate? Dr. Salter is not sure, but notes that "families represent such a high and reliable concentration of their members' distinctive genes that innate psychological mechanisms have evolved to monitor and protect that ultimate interest . . . This has not occurred in the case of the tribe." Why not? We have been evolving in families since before we were human, and once we became human, tribal bonds were so tight there were no real opportunities short of outright treason to work for the genetic interests of other ethnies. Tribal loyalties are therefore less grounded

Як пояснює доктор Солтер, « Новинка індустріального суспільства, як правило, відокремлює соціальні структури від етнічних інтересів. » У той же час, « сучасні методи індоктринації, особливо загальна освіта та засоби масової інформації, як правило, руйнують етнічну солідарність, викликаючи альтруїзм, спрямований на генетично віддалених людей. » Результатом є те, що, « незважаючи на те, оснащений потенціалом як для сімейних та етнічних почуттів, люди не інстинктивно обладнані для виявлення і захисту етнічних генетичних інтересів в еволюційно незвіданий світ масових анонімних товариств. » Тому вірність більшості білих не поширюється на їх близьку родину. Як стверджує доктор Солтер, « Вони, фактично, залишають свій етнічний генетичний капітал випадковістю - капризам природи та доброї волі конкуруючих груп. »

Ліві, зокрема, наполягають на тому, що люди повинні діяти як атомізовані особи без етнічної лояльності. Доктор Солтер уподібнює такий відрив від етнічної приналежності до того, як марсіанець може бачити людей. Він також зазначає, що ліві більше не приймають демократичних результатів, якщо люди голосують за збереження власних етнічних відносин. Знищення Блоку Влаам у Бельгії через його « расистські » прихильності до утримання Фландрії фламандською є недавнім прикладом. Так само ліві постійно називають Партію свободи в Австрії, Народну партію в Данії, Національний фронт у Франції та Британську національну партію « антидемократичною. » Звичайно, немає нічого в їх платформах проти представницької влади. Мабуть, бажання білої етніки зберегти себе настільки кричуще, що не може бути прийнято демократичними способами.

Однією з найбільш згубних сучасних ідеологічних тактик є намагання переконати народ у тому, що це « віросповідання » або « універсальна » нація, яка не потребує біологічної спадкоємності. Як пояснює доктор Солтер, « це на практиці формула для примирення або засліплення етнічних більшості до їхнього занепаду, служачи секційним інтересам меншин та вільних вершин еліт. » Він продовжує:

Концептуальна нація не здатна до принципової оборони від етнічної заміни. Вчення настільки ж патологічне, як і уявлення про сім'ю, що не дозволяло батькам виявляти перевагу щодо своїх дітей.

in pure instinct and more easily subverted.

As Dr. Salter explains, “The novelty of industrial society has tended to decouple social patterns from ethnic interests.” At the same time, “modern indoctrination techniques, most notably universal education and the mass media, tend to break down ethnic solidarity, causing altruism to be directed towards genetically distant individuals.” The result is that, “despite being outfitted with the potential for both family and ethnic feelings, humans are not as instinctively equipped to identify and defend ethnic genetic interests in the evolutionarily novel world of mass anonymous societies.” The loyalty of most whites therefore does not extend past their close kin. As Dr. Salter puts it, “They are, in effect, leaving their ethnic genetic capital to chance—the vagaries of nature and the good-will of competing groups.”

The Left, in particular, insists that people should act as atomized individuals with no ethnic loyalty. Dr. Salter likens this kind of detachment from ethnicity to the way a Martian might view humans. He notes also that the Left no longer even accepts democratic results if people vote to preserve their own ethnies. The destruction of the Vlaams Blok in Belgium because of its “racist” commitment to keeping Flanders Flemish is a recent example. Likewise, the Left constantly calls the Freedom Party in Austria, the Peoples Party in Denmark, the National Front in France, and the British National Party “anti-democratic.” Of course, there is nothing in their platforms against representative government. Apparently, the desire of a white ethny to preserve itself is so outrageous it cannot be accommodated by democratic means.

One of the most damaging current ideological tactics is to try to persuade a people that it is a “creedal” or “universal” nation that needs no biological continuity. As Dr. Salter explains, “It is in practice a formula for reconciling, or blinding ethnic majorities to their own decline while serving the sectional interests of minorities and free riding elites.” He continues:

A concept nation is incapable of principled defense against ethnic replacement. The doctrine is as pathological as a conception of the family that did not allow parents to show preference for their

Цей момент варто підкреслити: *сказати людям відмовлятися від расової вірності - це моральний еквівалент того, щоб сказати батькам бути байдужими до своїх дітей.*

Як практична справа, такий вид пропаганди спрямований лише на білих, і до неї сприйнятливі лише білі.

Доктор Салтер цитує людину, яку він характеризує як старшого демографа в Австралії:

Деякі люди вважають, що стабільна заміна англо-кельтів іншими етнічними групами є дуже бажаною. . . . Особисто мене [заміна англо-кельтів] мене не хвилює, поки залишаються "австралійські цінності": вільна мова; свобода релігійних культів; рівність статей; розумна рівність між соціальними класами (тобто відсутність аристократії); і так далі.

Напевно, жоден китайський чи нігерійський ніколи не висловлював офіційної байдужості до перспективи вимирання для власного народу.

Доктор Солтер сподівається, що більш широке розуміння генетичних інтересів призведе до більш розумної державної політики. Він стверджує, що окрім сильного прагнення захистити свою найближчу сім'ю, люди не мають дуже сильних інстинктів захищати свої генетичні інтереси і що « набір механізмів визнання та інвестування в етнічні відносини став неадекватним і часто відвертим дезадаптивним фактором. » Він вказує, що люди мають генетичні інтереси, усвідомлюють вони їх чи ні, і, можливо, їм доведеться про них навчати. Однак він визнає, що « включення генетичних інтересів до соціальної теорії буде великим завданням. . . »

Біла дилема

Значна частина цього великого починання передбачає переконання білих « антирасистів » у тому, що етнічна лояльність є такою ж законною - можливо, навіть більш законною - ніж лояльна сім'я. Ця думка суперечлива, хоча лише у певних колах; не всі групи в одній мірі відмовилися від етнічної лояльності. Небілі у власних націях та небілі меншини у білих націй демонструють значну расову солідарність. Тільки білі повинні бути впевнені, що вони втрачають щось дорогоцінне, якщо їх етнічність буде зміщена.

children.

This point is worth underlining: *Telling people to give up racial loyalty is the moral equivalent of telling parents to be indifferent to their children.*

As a practical matter, this kind of propaganda is directed only at whites, and it is only whites who are susceptible to it.

Dr. Salter quotes a person he describes as Australia's senior demographer:

Some people think that a steady replacement of Anglo-Celts by other ethnic groups is highly desirable Personally, [replacement of Anglo-Celts] does not worry me so long as 'Australian values' remain: free speech; freedom of religious worship; equality of the sexes; reasonable equality between social classes (i.e. no aristocracy); and so on.

Probably no Chinese or Nigerian has ever expressed official indifference to the prospect of extinction for his own people.

Dr. Salter hopes that a broader understanding of genetic interests will lead to more sensible public policies. He argues that aside from the strong desire to protect one's immediate family, humans do not have very strong instincts to protect their genetic interests and that "the set of mechanisms for recognizing and investing in ethnies has become inadequate and often downright maladaptive." He points out that people have genetic interests, whether they are conscious of them or not, and that they may have to be educated about them. He concedes, however, that "incorporating genetic interests into social theory will be a large undertaking"

The White Dilemma

Much of this large undertaking will involve persuading white "anti-racists" that ethnic loyalty is as legitimate—perhaps even more legitimate—than family loyalty. This idea is controversial, though only in certain circles; not all groups have abandoned ethnic loyalty to the same degree. Non-whites in their own nations, and non-white minorities within white nations show considerable racial solidarity. It is only whites who must be convinced that they lose something precious if their ethny is displaced. As Dr. Salter

Як зізнається доктор Солтер , « Людина або відчуває захист щодо генетичних інтересів, або ні », і більшість білих навчаються не відчувати захист.

Те, що вони навіть можуть бути навчені втрачати інтерес до чогось життєвого, мабуть, відображає щось особливе у білих, і якщо білі не повернуть свою солідарність, їх замінять групи, які ніколи цього не втратили. Характерний для білих нерозбірливий альтруїзм не є універсальним. Загалом, лише білі люди встановлюють расові переваги для меншин, які усиновляють дітей інших рас або стикаються з розкуркуленням через імміграцію. Коли білі оволоділи Північною Америкою, Австралією та Новою Зеландією, вони відкляли територію для виключного використання вихідців, яких вони переселили, давши їм принаймні мінімальну базу для етнічного збереження. Небілі, які витісняють білих, не створять білих батьківщин.

Доктор Солтер також зазначає, що протягом історії людства етнічна вірність була нормою, і навряд чи нерозбірливий альтруїзм - це форма справжньої мудрості, виявлена лише нещодавно кількома білими. « Це більш раціонально, " він стверджує, що « припустити , що відсутність етнічного боргу є сміливим експериментом, і , можливо , аморальний один. »

» Народ може зайняти століття форми, » пише доктор Salter. « Але, як пережили декілька західних суспільств, потрібен лише один-два десятиліття в контролі імміграції, щоб економічно успішне суспільство виявило свою єдність порушеною і рухається до генетичної заміни. »

Про генетичні інтереси є потужним аргументом на захист усіх етнічних відносин. Будемо сподіватися, що його найбільше прочитають ті, хто цього найбільше потребує.

Ця стаття вперше з'явилася у січневому 2005 році випуску американського Відродження.

concedes, “One either feels protective about genetic interests or not,” and most whites have been trained not to feel protective.

That they could even be trained to lose interest in something vital probably reflects something distinctive about whites, and if whites do not regain their solidarity they will be replaced by groups that never lost it. The indiscriminate altruism typical of whites is not universal. In general, it is only whites who set up racial preferences for minorities, who adopt children of other races, or face dispossession through immigration. When whites took possession of North America, Australia, and New Zealand, they set aside territory for the exclusive use of the natives they displaced, giving them at least a minimal base for ethnic preservation. Non-whites who displace whites will not establish white homelands.

Dr. Salter also points out that throughout human history, ethnic loyalty has been the norm, and it is unlikely that indiscriminate altruism is a form of true wisdom discovered only recently by a few whites. “It is more rational,” he argues, “to assume that the absence of ethnic duty is a bold experiment, and possibly an immoral one.”

“A nation can take centuries to form,” writes Dr. Salter. “But as several Western societies have experienced, it takes a lapse of only one or two decades in immigration control for an economically successful society to find its unity broken and heading for genetic replacement.”

On Genetic Interests is a powerful argument in defense of all ethnies. Let us hope it will be most widely read by the ones that need it the most.

This article first appeared in the January 2005 issue of American Renaissance.

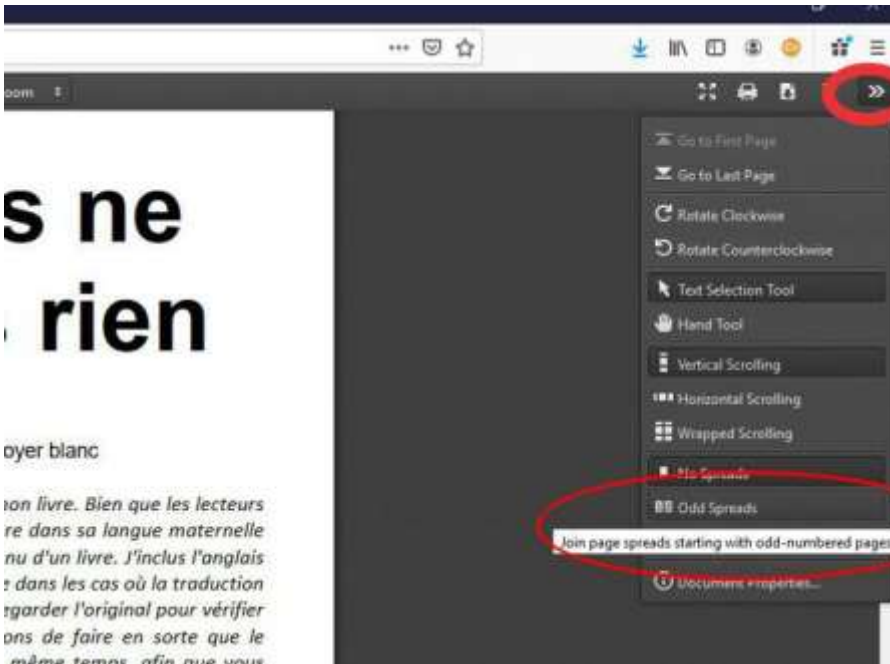
Як поводитися з двома мовами PDF 1

Для читання двомовних текстів потрібно мати відповідне програмне забезпечення. Я використовую PDF Plus Nuance, який коштує грошей, та Adobe Digital Edition, який безкоштовний.

Дозвольте мені провести вас через процес Adobe для цього документа. Це, мабуть, так, як на наступному екрані Adobe.

Двічі клацніть на гаджеті, що знаходиться вгорі праворуч - обведеним червоним кольором на знімку екрана вище - щоб отримати більше параметрів. Внизу виберіть "Непарні спред" у меню, яке виглядає приблизно так:

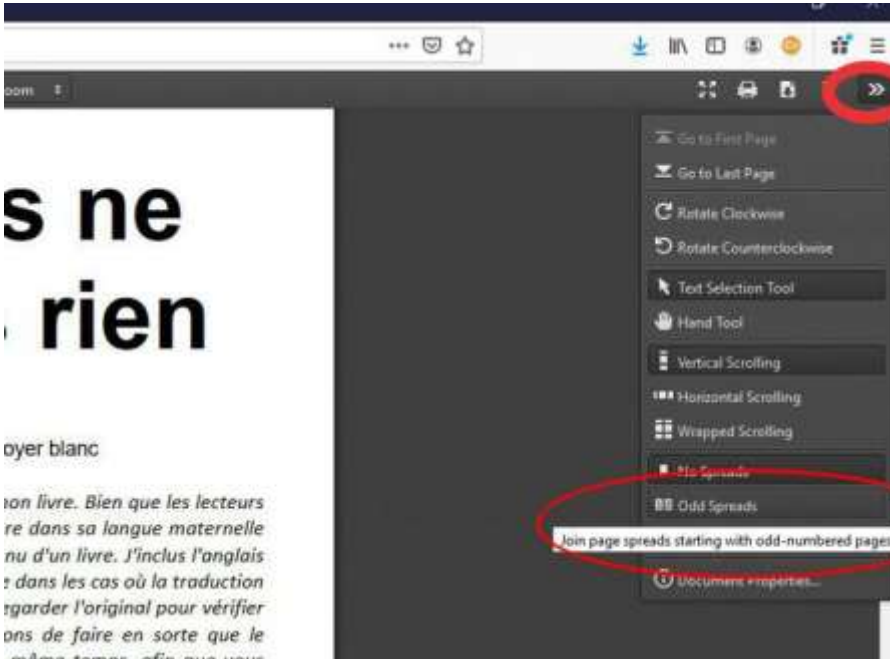
Ви повинні перейти до сторінок, які виглядають так:

To read dual-language texts, you need to have appropriate software. I use Nuance's PDF plus, which costs money, and Adobe's Digital Editions, which is free.

Let me walk you through the Adobe process for this document. It probably isplay like the following display Adobe.

Double-click on the gadget clear to the upper right – circled in red in the screenshot above – to get more parameters. Down at the bottom choose Odd Spreads from a menu that looks like this:

You should get to facing pages that look like this:

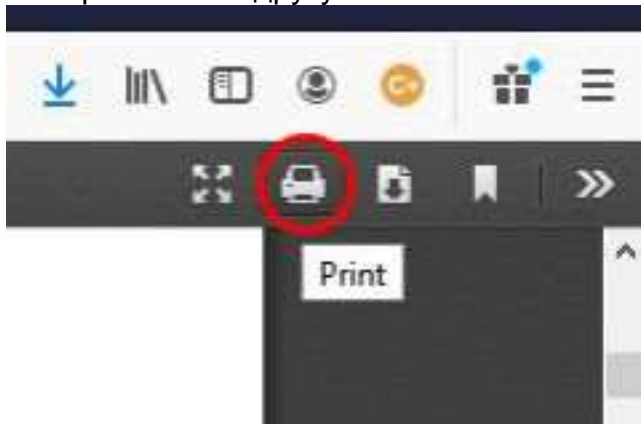
з цього моменту кожен раз, коли ви натискаєте сторінку вниз, слід просунути її на дві сторінки, тому ви завжди дивитесь на перекладену мову зліва та англійську мову праворуч.

Ось як роздрукувати друковану версію.

Завантажити й є файл у форматі PDF, використовуючи цей значок.

Файл переходить у папку для завантаження. Двічі клацніть по файлу. Adobe відкриє для вас. Виберіть значок друку.

Ви отримаєте наступне меню.

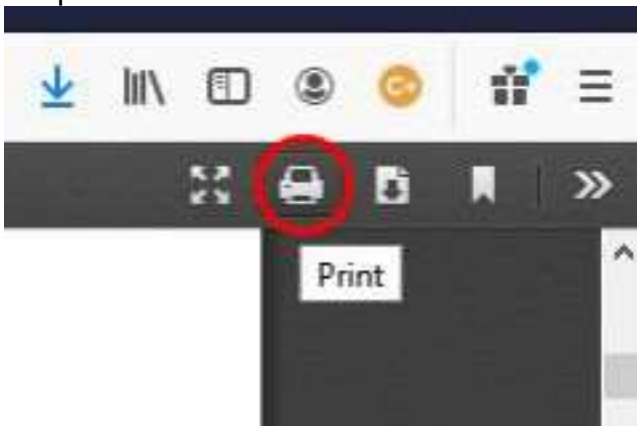
from this point, every time you press page down should advance it two pages, so you're always looking at the translated language on the left and the English on the right.

Here is how to print hard copy.

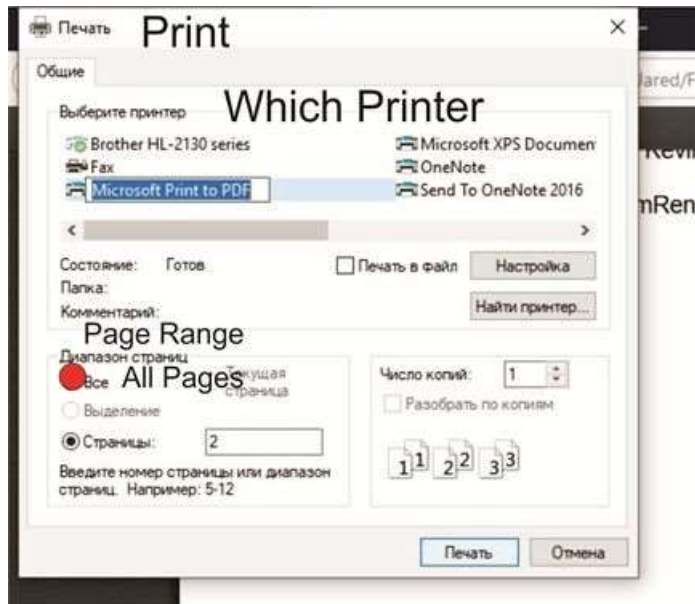
Download this file to a PDF, using this icon.

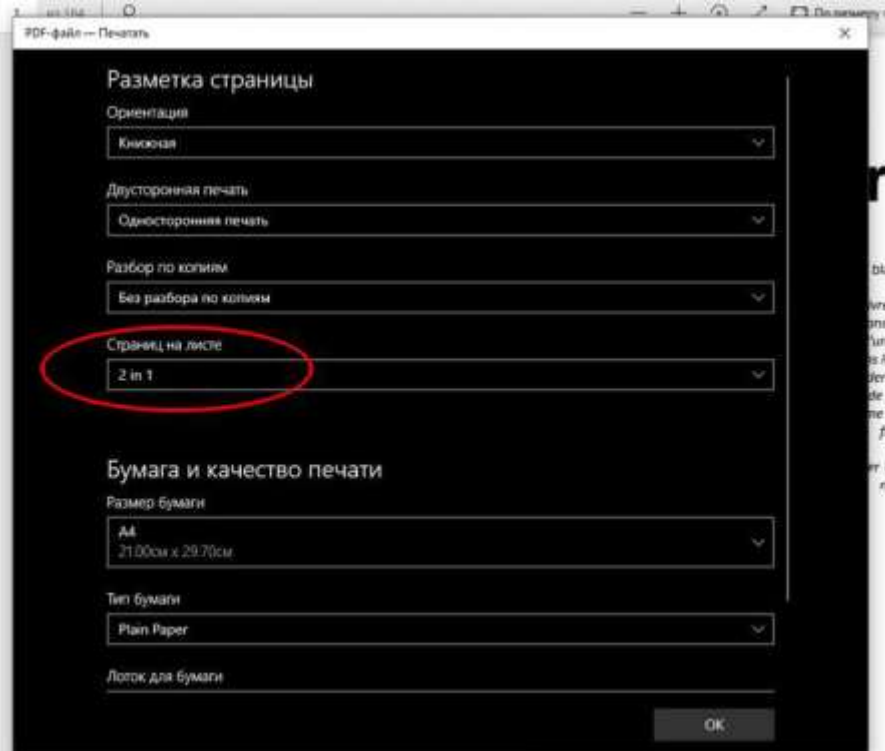
The file goes to your downloads folder. Double-click on the file. Adobe will open up for you. Select the print icon.

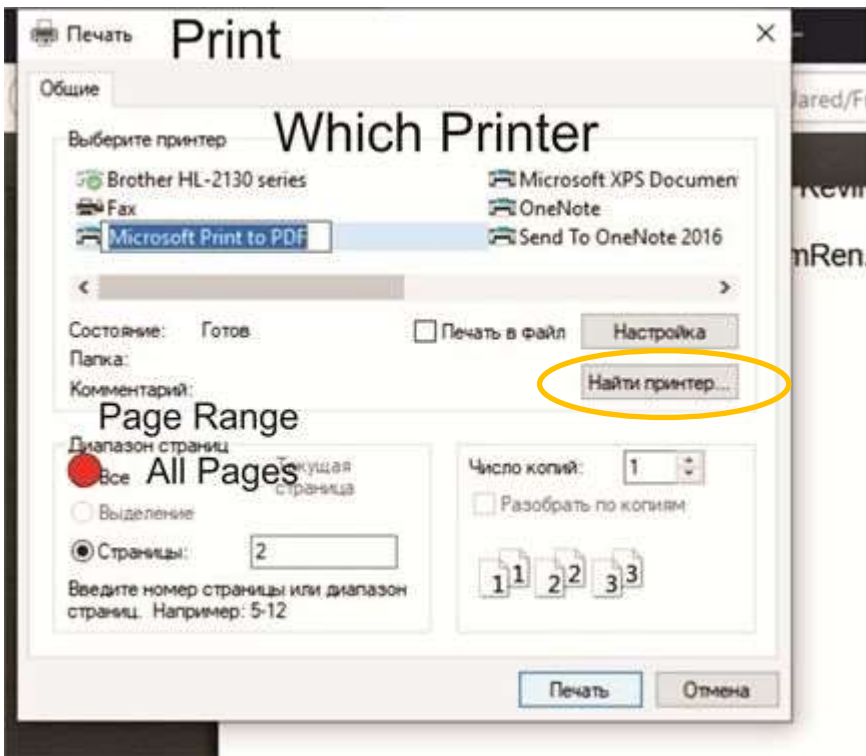
You will get the following menu.

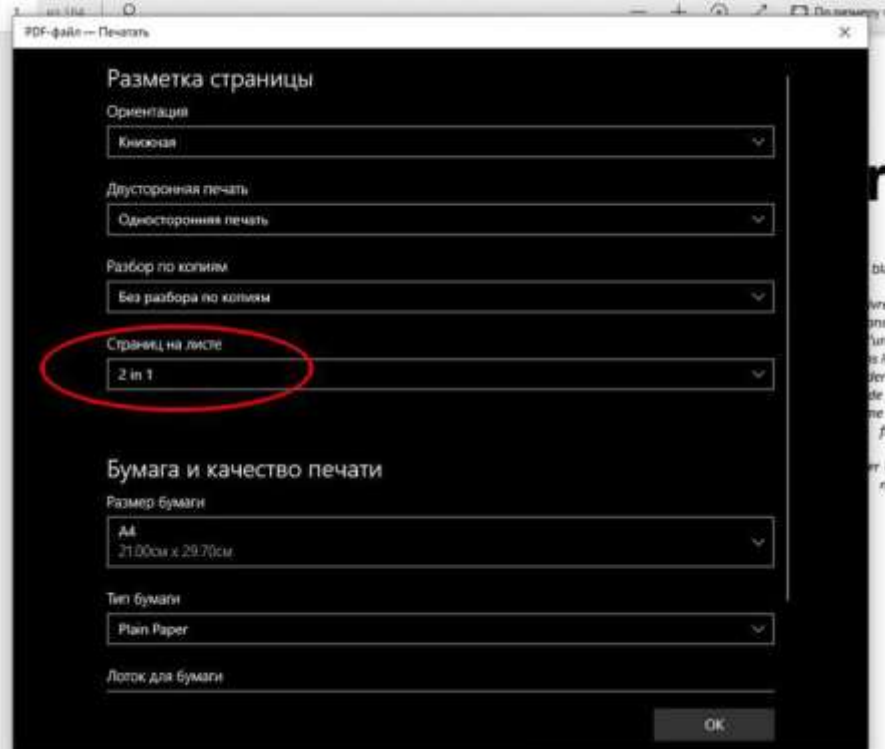
Ви можете видалити останні кілька сторінок за допомогою цих інструкцій. Після цього, ймовірно, потрібно всі сторінки, червона крапка вище. Якщо ні, виберіть діапазон сторінок нижче. Далі виберіть Додаткові параметри, як обведено помаранчевим кольором вгорі. Скажіть, що ви хочете роздрукувати сторінки вгору, обведеними червоним кольором внизу:

Скажіть це добре, і вам слід добре піти. Звичайно, оскільки всі ми знаємо, що Microsoft змінює речі без попереднього повідомлення, і ми всі можемо працювати з різними версіями програмного забезпечення. Удачі!

You may want to delete the last few pages, with these instructions After that you probably want all pages, the red dot above. If not, choose the page range below. Next, choose Additional Parameters, as circled in orange above. Tell it that you want to print the pages two up, as circled in red below:

Tell it okay, and you should be good to go. Of course, as we all know Microsoft changes things without notice, and we all may be working with different versions of software. Best of luck!